

Bạch Mã Hoàng Tử Biến ThànhẾch

Contents

Bạch Mã Hoàng Tử Biến ThànhẾch	2
1. Chương 1-1	2
2. Chương 1-2	3
3. Chương 1-3	5
4. Chương 1-4	7
5. Chương 2-1	9
6. Chương 2-2	10
7. Chương 2-3	12
8. Chương 2-4	14
9. Chương 3-1	16
10. Chương 3-2	18
11. Chương 3-3	19
12. Chương 3-4	21
13. Chương 4-1	23
14. Chương 4-2	24
15. Chương 4-3	26
16. Chương 4-4	30
17. Chương 5-1	31
18. Chương 5-2	33
19. Chương 5-3	35
20. Chương 5-4	37
21. Chương 6-1	38
22. Chương 6-2	40
23. Chương 6-3	42
24. Chương 6-4	43
25. Chương 7-1	45
26. Chương 7-2	47
27. Chương 7-3	49
28. Chương 7-4	50
29. Chương 8-1	52
30. Chương 8-2	54
31. Chương 8-3	55
32. Chương 8-4	57
33. Chương 9-1	58
34. Chương 9-2	60
35. Chương 9-3	62
36. Chương 9-4	63
37. Chương 10-1	65
38. Chương 10-2	67
39. Chương 10-3	69
40. Chương 10-4	71
41. Chương 11: Hồi Cuối 1	73

Bạch Mã Hoàng Tử Biển Thành Ếch

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, HEEditor & Beta-er: Lạc ThầnHung khí: một chiếc giày trắng quý báu (một cô nàng yêu mèo)Hung

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-ma-hoang-tu-bien-thanh-ech>

1. Chương 1-1

Edit & Beta: Lạc Thần

Ngày mà Trình Khả Lương nhặt được Bảo Thạch, nó mới lớn cỡ bàn tay, bộ dáng nhìn như vừa sinh ra không bao lâu, tại góc khuất của chung cư mở to đôi mắt bất lực nhìn cô, giống như muốn nói với cô —— nuôi ta đi, ta ăn không nhiều lắm, hơn nữa ta rất ngoan.

Cô bị ánh mắt đáng thương tội nghiệp như vậy nhìn có phần dao động, tưởng tượng cảm giác đó, đúng vậy nha, nó nhỏ như vậy, có thể ăn bao nhiêu? Hướng chi nghe nói mèo rất thích sạch sẽ, sẽ tự mình làm sạch mình, nếu có mèo làm bạn, vậy cũng không tệ..... Nhưng rất nhanh, một mặt lý trí xuất hiện, thanh tỉnh một chút, Trình Khả Lương, người không thể nuôi sủng vật.

Cô là cô nhi, dựa vào vừa học vừa làm mới có thể học đại học, tự nuôi bản thân mình đã rất vất vả, tuyệt đối không thể nuôi sủng vật, mèo cần ăn cần uống, cần chích ngừa cần thắt nút (ngăn sinh nở), mèo không biết bảo vệ sức khỏe, cũng sẽ bị cắn, cũng sẽ chảy nước mũi, những thứ này đều là chi tiêu, cô tuyệt đối không thể bởi vì nhất thời mềm lòng liền nuôi vật nhỏ tiêu tiền này.....

Ngay lúc cô cảm thấy mình đã ổn định tâm lý vững chắc trái tim cứng rắn có thể rời đi, đột nhiên nghe mèo con meo một tiếng, quay đầu, nhìn thấy mèo con có chút run rẩy.

Tháng ba, thời tiết vẫn còn rất lạnh.....

Trình Khả Lương thở dài một hơi, ngồi xổm xuống, vươn tay hướng về mèo con: “Đến đây đi.”

Mèo con lung la lung lay leo lên tay cô, kêu một tiếng, sau đó giống như lấy lòng nhẹ nhàng quơ quơ cái đuôi với cô.

Về nhà lấy khăn lông lau khô cho mèo con, ngấm lại trong nhà cũng không còn đồ cho nó ăn, vì vậy lên mạng tìm một bệnh viện thú y gần đây, rồi mang theo nó đến đấy.

Ở bệnh viện thú y tắm rửa, chích ngừa, thuận tiện mua cái đệm, đá mèo, sữa bột, bình sữa —— chuyên gia thú y nói, mèo con tối đa được một tuần, còn chưa có dứt sữa, hiện tại làm mẫu cách làm sao để cho uống sữa.

Tiểu tử kia hiển nhiên đói đã lâu, mới một phút liền uống sữa tươi đến cạn sạch.

Về đến nhà, cô bắt đầu lên diễn đàn học tập kiến thức liên quan đến mèo, mèo con đang đi tới đi lui trên bàn, thỉnh thoảng tới đây cọ cọ tay cô, meo meo vài tiếng, dùng ánh mắt long lanh nhìn cô.

Trình Khả Lương suy nghĩ một chút, liền kêu Bảo Thạch đi.

Trình Bảo Thạch, thật đáng yêu.

Không tới vài ngày, Mỹ Kỳ và An An đến nhà làm báo cáo, hai nữ sinh thấy động vật nhỏ hổ vằn màu vàng này, hưng phấn đến mức đưa tay muốn ôm, nhưng Bảo Thạch không cho người khác đụng vào, chỉ vòng tới vòng lui bên chân Trình Khả Lương, cô sợ nhiều người giẫm lên nó, đặt nó lên giường, không ngờ Bảo

Thạch lại meo meo meo meo với các cô, một bộ dạng bị vứt bỏ đáng thương, cô đành phải bắt nó tới đặt trên chân mình.

Mỹ Kỳ và An An nhìn, không nhịn được gào lên: “Thật đáng yêu!”

Nuôi mấy ngày, Trình Khả Lương cũng có cảm giác, không biết có phải là đã từng bị vứt bỏ hay không, Bảo Thạch rất dính cô —— mỗi ngày về nhà, mới dứt chìa khóa vào lỗ khóa, sẽ nghe thấy tiếng meo meo meo vội vàng, mở cửa nhất định thấy chân nó đạp trên nệm, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn nhìn cô, cái đuôi nho nhỏ nhẹ nhàng lắc, chờ cô ôm nó.

Nếu như có một lúc cô không để ý tới nó, nó sẽ phát ra tiếng ô ô rất ai oán, chỉ cần cô sờ sờ nó, lập tức Bảo Thạch sẽ lại vui vẻ cuộn cái đuôi lên.

Không có ai thì là như thế này, có người thì thay đổi. Lạc Thần@d^đ!l&q^d*

Bảo Thạch rất biết tranh thủ tình cảm.

Nhờ đâu ra để cho Mỹ Kỳ xoa đầu hành động hoàn toàn là làm nũng, trên mặt nữ sinh nhìn vật nhỏ kia toàn là màu hồng: “Nó bao nhiêu tuổi?”

”Không tới một tháng, ngày đó đo cân nặng vẫn chưa tới 300g.”

”Thật nhỏ.”

”Hiện tại nó nên được 350g rồi.”

”350g vẫn là rất nhỏ nha.”

Thật sự rất nhỏ, vẫn không lớn bằng bàn tay, mỗi bữa ăn chỉ uống một chút sữa tươi như vậy —— lúc ấy Trình Khả Lương không nghĩ tới, tiểu tử này không cần nuôi ăn thêm gì đó sau này lại béo phì đến sáu kí lô như vậy.

Một năm sau, người bạn năm nhất làm báo cáo khi đó là Mỹ Kỳ nhìn Bảo Thạch làm loạn trong phòng đến vui vẻ thỏa mãn, về mặt khen ngợi nói: “Trình Khả Lương, bạn rất lợi hại, bạn nuôi mèo con thành heo làm mình không nhận ra luôn.”

Trình Khả Lương há to mồm, muốn phản bác, nhưng nhìn toàn thân Bảo Thạch lắc lư dữ dội, bốn chân mèo có thể sánh ngang với móng heo, chỉ có thể than một tiếng.

”Nó hiện tại một bữa ăn bao nhiêu?”

”Một chén thức ăn mèo.”

”Chén to sao?”

”Cũng không phải rất lớn nha..... Chỉ..... Lớn một chút mà thôi..” Cô càng nói tiếng càng nhỏ: “Hiện tại mỗi ngày sớm muộn gì mình đều cùng nó chơi, để cho nó vận động một chút.....” Bây giờ Bảo Thạch có sáu kí lô nha, không phải sáu mươi kí lô, một thân thịt.

”Còn không bằng để cho nó ăn ít vài hớp, cũng giúp bạn tiết kiệm một chút tiền thức ăn gia súc.”

”Nó ăn cũng không bao nhiêu.”

Mỹ Kỳ cười to: “Trình Khả Lương, bây giờ về mặt của bạn hoàn toàn là gà mái che chở con nha.”

Trình Khả Lương hừ hừ hai tiếng: “Sau này chính bạn nuôi mèo con nhỏ bé nhếch nhác thì biết.”

2. Chương 1-2

Edit & Beta: Lạc Thần

Động vật nhỏ thật sự là quá thần kỳ, mới đầu, bọn nó là thú cưng, chỉ có thể ngủ giường thú cưng, cũng không thể ăn cơm trên bàn. Sau đó có một ngày, sẽ cảm thấy mình là mẹ của nó, nó hoàn toàn không ngại nằm lên áo khoác của mình, nó cũng không ngại đạp tới đạp lui gối đầu của mình.

Trên quần áo dính lông mèo là việc nhỏ, thường phải dùng “thanh cuốn ma thuật” lăn trên người để hút lông thú cưng cho sạch, mèo nào mà không rụng lông đây?

Trời lạnh thì Bảo Thạch sẽ nằm ngang trên bàn phím laptop vì laptop có độ nóng, mặc dù hành động như vậy là quấy nhiễu công việc của cô, cô cũng đều cảm thấy thật sự là đáng yêu chết mất, vừa nghĩ sao có con mèo mập như vậy mà vẫn sợ lạnh như thế, vừa ôm Bảo Thạch lên vò loạn sau đó nhét vào chăn, nghe nó khó chịu kêu meo meo, cô cũng cảm thấy rất vui vẻ.

Mới vừa nhặt Bảo Thạch về nhà thì cô vẫn cảm thấy mình là trúng tà, rõ ràng chính là học sinh siêu nghèo, lại còn nuôi mèo, nhưng bây giờ cô lại cảm thấy nuôi nó rất tốt rất đáng giá.

Biết trong nhà có người, không phải, có mèo đang đợi tại cửa, cảm giác đều không giống nhau.

Có đôi khi cô sẽ cố ý nhéo mặt Bảo Thạch, cuối cùng Bảo Thạch gãi chân trước, kêu lớn tiếng, nhưng móng vuốt lại thu vào thật tốt, Bảo Thạch cào vách tường, cào ghế sa lon, cào đệm lót, nhưng chưa bao giờ từng cào trầy cô.

Có lúc mệt chết, sau khi vào nhà liền trực tiếp ngã lên giường, Bảo Thạch sẽ nhảy lên giường, nằm sấp bên người cô, uốn cong người hướng đầu vào trong ngực cô, cô liền nở nụ cười.

Mặc dù Bảo Thạch sẽ không nói chuyện, nhưng cô biết, nó hiểu cô.

Năm xưa cha mẹ Trình Khả Lương bởi vì tai nạn giao thông nên ngoài ý muốn mà qua đời, hai người chú tương đối lớn đều đã kết hôn, các thím cũng không muốn thu nhận cô, vì vậy cô vẫn đi theo chú út chưa lập gia đình, chú út vì chăm sóc cô, không ngờ cùng vị hôn thê lúc đó giải trừ hôn ước.

Vị hôn thê không thể nào chấp nhận một trẻ nhỏ năm tuổi thành linh xuất hiện, muốn chú út lựa chọn một trong hai, chú út không cách nào bỏ cô lại, không thể làm gì khác hơn là nhịn đau chia tay với cô gái đã mến nhau nhiều năm.

Năm lớp năm tiểu học thì rốt cuộc chú út kết hôn, sau đó các em trai, em gái của cô rất nhanh đến báo danh.

Khi cô tốt nghiệp trung học cơ sở thì trong nhà đã có bốn đứa bé —— Khả Dương, Khả Thiển, Khả Hạo, Khả Quân.

Thím út rất khó xử nói với cô, trong nhà kinh tế không tốt, cấp trung học đệ nhị có thể cô phải xin vay học phí mới có thể học.

Trình Khả Lương biết, chú út thím út là thật không có biện pháp mới nói với cô như vậy, một phần tiền lương phải nuôi bốn đứa bé thật sự quá khó khăn, huống chi trong nhà cũng rất nhỏ, hai gian phòng phải ở sáu người thật sự có chút miễn cưỡng. d.d.@l^q%d*n

Cô trình bày tình huống trong nhà với giáo viên, hỏi có biện pháp nào xin trợ cấp hoặc là học bổng hay không, giáo viên chủ nhiệm luôn luôn yêu thương cô đã hỏi thăm giúp cô, đề nghị cô tại kỳ thi cuối năm, chỉ cần thành tích tốt, sẽ có trường tư nguyện ý miễn học phí cho cô, nếu thành tích thật sự ưu tú, còn có thể nhận được học bổng kékexu.

Vì vậy cô dựa vào khả năng trúng tuyển điểm nguyện vọng một tiến vào một ngôi trường tư đi học, chẳng những miễn toàn bộ học phí, cung cấp chỗ ở và ba bữa cơm, mỗi tháng còn có ba ngàn tiền tiêu vặt dành cho hàng nhất, hiệu trưởng còn nói cho cô biết, nếu tương lai có thể trúng tuyển đứng đầu vài trường đại học công lập, có tiền thưởng là trăm vạn.

Ngày chuyển vào ký túc xá trường tư, cô cũng biết đây là cơ hội duy nhất của mình, cô nhất định phải lấy được một trăm vạn, cô phải rất khó khăn mới có thể học xong đại học, sau đó xin nghiên cứu, lại lấy phí hỗ trợ nghiên cứu lấy bằng thạc sĩ.

Về sau, quả nhiên cô lấy thành tích ưu tú xin tiến vào đại học nguyện vọng một, hiệu trưởng trường tư cũng rất dứt khoát chuyển tiền vào tài khoản cho cô sau khi cô nhập học, thật không nghĩ đến chú út nuôi nấng cô lớn lên lại vào lúc này xảy ra tai nạn xe cộ, trên xe còn có Khả Dương mới hai tuổi.

Chú út không thể qua khỏi, mà bé Khả Dương hôn mê hơn hai tháng sau rốt cuộc tỉnh lại.

Một trăm vạn sau khi trừ tiền thuốc men thì không còn bao nhiêu.

Kế hoạch phát sinh biến cố, nhưng cô vẫn phải tiếp tục đi về phía trước.

Tháng sáu thì Trình Khả Lương đã tìm được một chỗ ở tốt gần trường học, đồng thời ứng tuyển làm phục vụ khách hàng cho một công ty game online, thời gian làm việc từ mười hai giờ đêm đến tám giờ sáng, phụ trách hướng ứng đếm số một vài trò chơi không có giá trị, hoặc là vấn đề không đăng nhập được, nếu vấn đề có liên quan đến bộ phận chương trình các loại bảo vật biến mất, thì phải chuyển điện thoại cho kỹ sư trực.

Đi làm tuần lễ thứ hai, Trình Khả Lương liền phát hiện, phát hiện cùng làm công việc tám giờ, nhưng tiền lương của phục vụ khách hàng cùng kỹ sư hoàn toàn xém xa nhau.

Khi đó lương của cô là ba trăm, nhưng kỹ sư bắt đầu là bốn trăm, năm trăm, sáu trăm cũng có khối người.
Lạc_Thần!d.đ.l.q.đ

Trọng điểm là, trong đó có một kỹ sư trực còn nhỏ hơn cô một tuổi.

Người kia gọi là Lý Quốc Bang, cô vẫn cho là Lý Quốc Bang chỉ là khuôn mặt baby, sau mới biết cậu không phải khuôn mặt baby, cậu thật sự rất nhỏ.

Nghe nói hoàn cảnh gia đình cậu cũng có vấn đề, cho nên vẫn là vừa học vừa làm.

Cô đề nghị cậu dạy mình biên soạn và sửa chữa chương trình, cô thì dạy kèm lại Anh Văn xem như báo đáp — cô biết Lý Quốc Bang không thể gánh nổi tiền học phí đại học tư nhân, vốn dĩ trình độ Anh Văn của cậu muốn thi đậu công lập thì có chút khó. Anh Văn và các môn học khác không giống nhau, cơ sở không tốt, muốn học, chỉ có thể trở về đặt nền móng lần nữa, mà cậu cũng như cô, không có nhiều thời giờ làm lại như vậy, cũng không có nhiều tiền để đi học bổ túc như vậy.

Lúc Lý Quốc Bang học cấp 3 đã lấy được nhiều khoản tiền liên quan đến máy tính, cũng viết mấy cái chương trình tải xuống trả tiền, mà lúc Trình Khả Lương học lớp mười một thi TOEIC cũng đã đột phá được 900 điểm, IELTS thì dưới sự chỉ bảo của giáo viên, lấy được điểm cao nhất, bởi vì biểu hiện xuất sắc, hiệu trưởng trường từ lúc đó còn cấp riêng cho cô một khoản tiền thưởng yêu trường. Cho nên hai người giảng dạy lẫn nhau đều là dư dả.

3. Chương 1-3

Edit & Beta: Lạc Thần

Suốt cả một năm, bọn họ đều ôn bài cùng một chỗ, đều rất khuya, so sánh với ban ngày, tình trạng điện thoại tương đối ít hơn.

Lý Quốc Bang dạy cô xem hiểu ngữ pháp máy tính từ giai đoạn đầu, biên soạn, tìm lỗi, sửa chữa; cô thì vạch ra bảng kế hoạch, bắt đầu giảng giải từ danh từ cùng động từ to be.

Hai người xuất thân gần giống nhau nên đều biết rõ học tập này sẽ ảnh hưởng đến tương lai, vì vậy đều rất cố gắng.

Một năm sau, Lý Quốc Bang thi đậu vào một trường đại học công lập phía nam, Trình Khả Lương thì dưới sự chỉ đạo của cậu thi đậu mấy bằng chứng nhận máy tính tương quan. Đến tháng chín, cậu đi đến vùng phía nam, cô thì dựa vào mấy tờ chứng nhận này tiếp nhận vị trí của Lý Quốc Bang, mỗi ngày bắt đầu đêm khuya, mang theo sợi dây tai nghe điện thoại khắp nơi giúp người chơi giải quyết nhiều loại vấn đề.

Mặt khác, chính cô mở một trang web, chuyên nhận làm các loại dự án linh tinh, thiết kế hệ thống chọn món ăn, cất phục sức (quần áo và trang sức) vào kho tích trữ hàng hóa, hệ thống shopping cart (mua sắm), hệ thống đặt và trả phòng khách sạn..... Vân vân, cũng kiêm làm MSN luyện tập đối thoại tiếng anh, tiền lương cộng thêm những khoản thu nhập thêm này, một tháng ước chừng thu nhập được sáu, bảy vạn.

Mỗi tháng cô đều sẽ chuyển ba vạn đồng vào trong tiền tài khoản của thím út — cậu út lưu lại bốn đứa con, học phí, tiền thuê phòng, ăn ở, tiền lương một mình thím út căn bản không cách nào gánh nổi.

Bác cả, bác hai đều kêu cô không cần ngu như vậy, để dành ít tiền, nên suy nghĩ cho mình —— Mỗi lần Trình Khả Lương nghe được cũng không nhận được nghĩ, năm đó cậu út quyết định chăm sóc cô khi đó còn là trẻ mồ côi thì có phải bọn họ cũng kêu cậu út “Nên suy nghĩ cho mình” hay không?

Thật là đáng sợ.

Cần giúp đỡ thì chạy trốn rất xa, đã từng gần bó cũng không dám đến xem cô, sợ cô thấy sẽ yêu cầu tiền trợ giúp; khi phát hiện cô cháu gái này học được đại học tốt nhất, TOEIC và IELTS đều đạt được thành tích vô cùng tốt, hiện nay còn làm kỹ sư duy tu (giữ gìn và tu sửa) chương trình tại một công ty trò chơi online có tiếng, lập tức liền nhảy ra làm bộ dạng bề trên hiền hậu. Bác hai ở Đài Bắc lại còn khuyên cô trả phòng trọ, chuyển đến nhà chú ở, không cần tiền mướn phòng điện nước, người một nhà có thể chiếu cố lẫn nhau.

Nào có chuyện tốt như vậy?

Cô biết hai vợ chồng bác hai mở quán bán thức ăn trong chợ, mới đây vừa mở một đại lý không xa, buôn bán giảm sút, vì vậy kéo dài thời gian buôn bán, người lớn có thể chịu đựng, nhưng mà, đứa bé trong nhà đều mới mười mấy tuổi, không cách nào tự chăm sóc mình, cần giúp đỡ việc nhà và đưa đón, bữa tối cũng không thể luôn ăn ở ngoài, hơn nữa anh văn và toán học của đứa con trai cả cũng không tốt, cần phải học thêm để đuổi kịp tiến độ.

Cô biết lái xe, biết nấu cơm; việc nhà không thành vấn đề, học tập đứng nhất trường, anh văn và toán học của trung học đệ nhị cấp trong nước đối với cô mà nói cũng chỉ là một bữa ăn sáng —— đây mới đích thực là “Người một nhà chiếu cố lẫn nhau”. Cung cấp ăn ở, liền muốn một người giúp việc kiêm gia sư miễn phí, nữ giúp việc tốt nhất còn có thể lấy tiền lương làm thêm ra phụ cấp tiền thuê phòng, nhân tiện cho em gái họ một chút tiền tiêu vặt, vậy hết thấy liền hoàn mỹ rồi.

Mặc dù Trình Khả Lương mới hơn hai mươi, nhưng đã rất hiểu tình người ấm lạnh rồi. Lạc_Thần+d@đ!!^\$quy%d^n#

Cô không đi nói thẳng ra ý đồ riêng của bác hai thím hai, chỉ nói là ở quen một mình, hơn nữa phòng trọ nhỏ ở trung tâm gần trường học và công ty, đi làm đi học đều rất dễ dàng.

Dường như thím hai nghe không hiểu ý của cô, vẫn còn nói, một cô gái đơn độc ở bên ngoài, nghĩ như thế nào đều không yên tâm, vẫn là ở cùng nhau thôi.

Cô cũng không cần loại thân tình có dụng tâm khác này.

Người nhà đích thực của cô chính là một nhà cậu út.

Cậu út thím út vẫn đối xử tốt với cô, mặc dù sau này muốn cô xin vay trợ giúp học tập, cô biết đó cũng là hết cách rồi, hoàn cảnh trong nhà cô biết rất rõ.

Bọn họ cũng không có biện pháp lấy ra thêm một chút tiền nào nữa, nhưng bọn họ chưa bao giờ muốn cô từ bỏ việc học.

Lúc học trường tư, cuối cùng thím út nói với cô, nghỉ giặt quần áo bằng tay đi quá mệt mỏi, mang theo máy giặt mà giặt sẽ thoải mái hơn.

Cô nhìn Khả Thiển, Khả Hạo, Khả Quân, Khả Dương ra đời, chiều cao của năm người đều căn cứ theo mỗi năm khắc vào trên vách tường, bọn họ chính là người một nhà. Thím út chưa từng mở miệng yêu cầu cô giúp một tay, nếu như không phải bởi vì làm việc không tiện ở ký túc xá, lại vì an toàn cho nên lựa chọn chung cư tương đối cao cấp, cô sẽ cho thím út nhiều hơn.

Cái gì gọi là “Nên suy nghĩ cho mình”?

Lúc trước cậu út làm việc nghĩa không được chùn bước thay cô xử lý các loại vấn đề cha mẹ lưu lại, mang cô về nhà, thậm chí vị hôn thê lúc đó lấy từ hôn ước ép cậu út đưa cô khi đó còn nhỏ đi cô nhi viện, có lẽ chưa từng nghĩ nên suy nghĩ cho mình.

Cho nên cô làm tất cả đều là cam tâm tình nguyện.

Mấy ngày nay Bảo Thạch rất phiền não.

Bởi vì mùa đông qua đi, mùa xuân đến, không biết khi nào trong chung cư chạy vào mấy con mèo hoang xinh đẹp, lêu lắt dưới mèo hoang kêu meo meo, Bảo Thạch cũng cùng kêu meo meo.

Khi Trình Khả Lương mở cửa ra vào đặc biệt cẩn thận, chỉ sợ không cẩn thận Bảo Thạch sẽ chạy ra ngoài chuồng đi yêu đương, mang bạn gái về, sau đó sinh một ổ mèo con cho cô.

Một con lớn đã rất tốn tiền, cô không thể gánh thêm một ổ mèo nữa.

Phương pháp đơn giản nhất chính là đóng kỹ cửa sổ, chú ý ra vào, không cho nó có cơ hội có thể dùng.

Nghĩ như vậy, Bảo Thạch càng thêm phiền não.

Vì vậy có một ngày, lúc cô về nhà, chuyện quý dị đã xảy ra —— rõ ràng cửa chỉ mở ra một khe hở nhỏ, tiểu tử Bảo Thạch cư nhiên chen lách ra ngoài, hai ba bước chạy ra ngoài, cô để đồ xuống vội vàng đuổi theo.

Năm phút sau, thuận lợi tìm được nó trốn ở bãi cỏ của chung cư.

Vừa mới bắt đầu Bảo Thạch vẫn luôn nhìn lại về phía đình nghỉ mát nọ, sau khi bị cô xách cổ lên dạy dỗ một phen, rốt cuộc ngoan ngoãn rồi.

“Trốn nhà một lần nữa, ta liền không cần ngươi nữa, biết không?”

Meo meo ô

~Vì phát tiết tinh lực dư thừa, Bảo Thạch không thể làm gì khác hơn là mỗi ngày ở nhà chạy tới chạy đi, đi lên nóc tử một chút, lại nhảy xuống, nán lại bên chân cô khoảng ba mươi giây, ồn ào một tiếng lại đi ra ngoài ban công.

Bệ cửa sổ, sàn nhà, trên mặt máy giặt, chạy, nhảy, chạy, nhảy.

Trong thời gian đó, cố ý làm đổ chén cơm hai lần, cào nát một cái đệm lót.

Cứ như vậy qua vài ngày, rốt cuộc.....

4. Chương 1-4

Edit & Beta: Lạc Thần

Ngày đó là thứ tư, Trình Khả Lương nhân lúc tan ca theo kịp khóa giữa kỳ, vội vàng cầm mấy bộ quần áo tích tụ lâu ngày đi giặt, không ngờ đang phơi quần áo thì Bảo Thạch đột nhiên thoát ra, liều mạng cắn giày thể thao cô mới vừa giặt xong, giống như chiếc giày đó là kẻ thù truyền kiếp của nó, miệng cắn thật chặt, vẻ mặt hung tợn.

Cô cố gắng gỡ giày xuống, nhưng con mèo bự quăng nó đi, chỉ thấy chiếc giày đó theo động tác này bay ra ngoài cửa sổ, còn chưa kịp dạy dỗ Bảo Thạch mấy ngày gần đây tánh khí nóng nảy, chỉ nghe thấy một tiếng “A”, sau đó có tiếng động có cái gì ngã xuống.

Đánh trúng người!

Trình Khả Lương ló ra bệ cửa sổ nhìn, thấy một người đàn ông đi dạo trên đường bị té, một chiếc xe đạp, còn có một chiếc giày màu trắng nổi bật.

Đuổi Bảo Thạch trở về phòng, cô vội vã xuống lầu.

Làm ơn, ngàn vạn lần đừng có chuyện gì.

Có lẽ là nghe được cầu nguyện của cô, khi cô chạy xuống lầu thì người đàn ông đã tự mình ngồi dậy, xoa đầu, hiển nhiên đánh trúng đầu.

Hoàn hảo không có bể dầu chảy máu, cô cảm giác có chút yên tâm: “Anh có khỏe không?”

“Khỏe, rất khỏe.”

Nghe người đàn ông trả lời, cô thở phào nhẹ nhõm: “Có bị thương không? Hay có khó chịu chỗ nào không? Anh có cần gọi xe cứu thương hay không?”

“Không cần, tôi không sao.”

Người đàn ông nói xong liền muốn đứng lên, nhưng rất dễ nhận thấy di chứng sau khi bị đánh làm cho anh ta đứng không vững, lắc lư, Trình Khả Lương thấy thế vội vàng đỡ lấy anh.

“Nhà anh ở đâu? Tôi đưa anh về.”

Cô ở chung cư này coi như là nửa cao cấp, bảo vệ làm việc rất kỹ lưỡng, gác cổng nghiêm ngặt, ngoài thẻ từ còn cần mật mã mới có thể đi vào, bây giờ là hơn tám giờ sáng, người này lại đang cưỡi xe đạp đi dạo trên đường, hiển nhiên là vận động lúc sáng sớm, ngoài hộ gia đình ra, không thể nào là người ở ngoài được.

Chỉ là chung cư này có chút lớn —— mười hai căn, mỗi căn đều vượt qua ba mươi lăm tầng, bảo vệ phỏng đoán thẻ từ vượt qua một ngàn cái, thật sự rất khó biết anh sống ở đâu.

“Tôi ở tại.....”Người đàn ông lời còn chưa dứt, lại thấy như sắp ngã.

Trình Khả Lương nhìn dáng vẻ chóng mặt của anh, có chút lo lắng: “Vẫn là kêu xe cứu thương đi.”

“Không cần, ngồi một chút là tốt thôi.” Lạc Thần@dd#l\$ql^d^n?

Ngồi? Nơi này là giữa đường nha, hơn nữa nhìn trời sắp mưa..... Cô nghĩ một chút, đề nghị: “Có muốn đến nhà tôi nghỉ ngơi không? Chờ anh khá hơn một chút, lại gọi điện thoại cho người nhà, kêu bọn họ tới đón?”

Người đàn ông vui vẻ chấp nhận: “Làm phiền cô đỡ tôi một chút, đầu hơi choáng váng.”

Trình Khả Lương gật đầu đồng ý. Nhưng lúc anh ngồi dưới đất vẫn không cảm giác được, vừa đứng lên, mẹ ơi, lại cao hơn cô một cái đầu! Cô chỉ đến vai của anh, thật là khó đỡ.....

Trăm cay nghìn đắng đưa con vật khổng lồ này kéo về ổ nhỏ, cô an trí anh ở trên ghế sofa, nhìn anh nhắm mắt lại, cô nghĩ đợi lát nữa hỏi lại anh số điện thoại thôi.

Có lẽ Bảo Thạch cũng biết mình đã gây họa, cứ nhiên núp ở trong chăn, không nói tiếng nào, cô nhin không được nghĩ, con mèo ngốc ngếch, nấp ở trong chăn thì có ích gì, cái đuôi ở bên ngoài kia.

Hôm nay tiết học đầu tiên là mười giờ, cô còn có hai giờ, tuy nhiên trên ghế sofa có cái “Ngoài ý muốn” đang nghỉ ngơi, nhưng cô vẫn quyết định hoàn thành kế hoạch đúng hạn ——thu thập tài liệu báo cáo giữa kỳ.

Cô pha cho mình một ly cà phê hòa tan, lúc đang chuẩn bị mở ra thì người đàn ông trên ghế sofa nói: “Có thể cho tôi một ly được không?”

Giọng nói có chút thấp, lại rất dễ nghe.

“Tôi chỉ có hòa tan thôi nha.” Mỗi lần cô uống cà phê thì đều nghĩ, có lẽ mình là người duy nhất uống hòa tan trong chung cư hạng sang này.

Cô không phải người có tiền, ở nơi này đơn thuần là nhu cầu an toàn.

“Không sao cả.” Người đàn ông nói: “Tôi thích đậm đặc một chút, không cần đường.”

Vì vậy, Trình Khả Lương theo lời anh nói làm một ly cà phê đậm đặc không đường.

Ngửi được mùi thơm, người đàn ông mở mắt, cầm lấy cà phê uống một ngụm ——Qua nét mặt của anh Trình Khả Lương nhìn ra được anh cũng không phải rất ưa thích hương vị hòa tan, nhưng vẫn rất lễ phép uống thêm hai ngụm nữa mới để cái ly xuống.

“Tốt hơn nhiều?”

Người đàn ông gật đầu một cái, cười nhả nhận: “Tốt hơn nhiều.”

Thật may quá. d@đ\$l^!quy&d^n

Hỏi tên điện thoại, đưa người trở về, nhân tiện có thể kết thúc ngoài ý muốn này trong sáng hôm nay, lại tìm thêm tài liệu, cô cũng nên đi học rồi.

“Tôi tên là Trình Khả Lương, anh thì sao?”

Đối mặt với câu hỏi của cô, người đàn ông cười cười: “Tôi tên là..... Gọi.....” Mở miệng, nụ cười mất đi.

Nhìn người đàn ông hình như có miệng mà khó trả lời, cô cảm thấy nghi ngờ, nhìn dáng vẻ của anh không giống như là người xấu nha, dù là người xấu cũng không đến mức ngay cả tên của mình cũng nói không được chứ?

“Có chuyện muốn nói với cô.” Người đàn ông thật bình tĩnh nhìn cô: “Cái đó, hình như tôi không nhớ rõ tên của mình rồi.....”

5. Chương 2-1

Đối với những lời vừa nói của người đàn ông trước mặt, Trình Khả Lương chỉ còn biết mở mắt thật to, trong lòng thâm hét lên – không... phải... chứ...

Làm sao chuyện này có thể xảy ra được?

Anh nói bản thân rất ổn, không sao cả, tay chân chẳng hề có một vết xước, ngay cả chiếc quần đen đang mặc cũng không có một chút bụi. Nhưng mà... sao ngay cả tên của chính mình, anh cũng không nhớ?

Không

~Trình Khả Lương nhìn chằm chằm đối phương – anh đang nói giỡn phải không? Nếu anh thừa nhận mình đang đùa, tôi tuyệt đối sẽ không để ý, thậm chí còn phối hợp cùng anh, khen anh một câu hài hước. Anh mau thừa nhận đi! Tất cả chỉ là một trò đùa, anh chỉ muốn làm tôi hết hồn mà thôi. Tôi nói cho anh biết, bây giờ tôi sợ muốn chết. Vì vậy, anh mau nói cho tôi biết là anh đang đùa giỡn đi! Tôi xin anh đó, đại gia à...

Tóm lại là cô đã nói rất rõ ràng, vậy mà người đàn ông trước mặt chỉ nói một tiếng xin lỗi: “Tôi không còn chóng mặt nữa, nhưng thật sự là nghĩ không ra tên mình.”

Trình Khả Lương cầm lấy cốc cà phê uống một ngụm, cúi đầu, nhíu mày. Chừng một phút sau, lại ngẩng đầu lên, nhìn anh rồi hỏi: “Anh nói là...”

“Nghĩ không ra.”

“Tôi có nghe nhầm không?”

“Cô không có nghe nhầm.”

Năm chữ đơn giản đã đánh tan hy vọng cuối cùng của cô, tựa như sét đánh ngang tai.

Người này không bị vỡ đầu nhưng lại chẳng nhớ nổi tên mình là gì. Cô nên gọi bảo vệ để hỗ trợ thông báo trên radio tìm người hay là đến cục cảnh sát để báo tin rằng mình tìm được người mất tích?

Nếu người nhà của anh tìm tới rồi truy hỏi vì sao anh lại trở thành như vậy, cô biết phải trả lời thế nào?

Tôi thật lòng xin lỗi. Anh ấy bị trúng một giày của tôi, cho nên tạm thời mất trí nhớ... Sao giày lại bay ra ngoài? Bởi vì tôi có nuôi một con mèo ngốc nghếch, dạo này phát dục nên tính tình rất nóng nảy, cũng tại tôi không chăm sóc tốt cho nó...

Như vậy thì sao mà cô đi học cho được?

Sáng nay, khoảng mười giờ sẽ tha hồ mà điểm danh, học liên tục hai tiết! Trời ạ!

Cô nhào lên giường, tóm lấy tên đầu sỏ đang cuộn mình trong chăn bông: “Trình Bảo Thạch, tao muốn lột sạch lông của mày, sau đó mang mày ra mấy cái chòi nghỉ mát để đám mèo cái cười nhạo mày! Aaaa!”

Ngao ô... (Mèo con gào khóc)

“Còn dám phản kháng nữa? Hừ, tao bỏ qua cho mày một lần, đừng có mong tao sẽ bỏ qua lần nữa! Tưởng rằng làm ra vẻ đáng thương thì tao sẽ tha cho à? Tao cho mày biết, mày tiêu rồi!”

Ngao ô

(Tiếng mèo con kêu khóc)

“Tao sẽ đưa mày đến nơi dành cho thú vật lang thang. Nếu có ai hỏi vì sao tao lại đưa con mèo như mày đến, tao sẽ nói là do mày quá xấu, lúc nào cũng gây ra phiền phức cho chủ, cho nên chủ mới không cần mày.”

“Mày sẽ không được ngủ trên nệm tốt như vậy nữa đâu, trời lạnh cũng chẳng có đệm ấm mà nằm. Vả lại, mày sẽ không còn được ăn đồ ngon như ở đây nữa. Thậm chí, không ai rảnh để cho mày làm nũng. Mày chỉ có thể cô đơn một mình, bị nhốt ở trong lồng sắt. Không con mèo nào dám tới gần mày nữa, chúng nó đều biết mày là một con mèo hư! Mày cứ ở lại đó với những tật xấu của mày. Một con mèo hư sẽ vĩnh viễn không được ai nhận nuôi. Mày yên tâm mà ở cái chỗ đấy suốt đời đi!”

Meo meo meo

Mặc dù Hạ Thiên Tể hứng thú nhìn cảnh người và mèo cãi nhau, chủ nhân thì đằng đằng sát khí, chú mèo lông vàng thì không ngừng lại gần làm nũng – lúc đầu, anh chỉ cảm thấy mới mẻ, mãi đến khi chủ nhân của con mèo ấy huyền thuyên đủ chuyện thì Hạ Thiên Tể không nhịn được nữa, khóe miệng hiện lên nét cười.

Mọi thứ vui hơn anh nghĩ cơ đấy.

Anh chưa từng nuôi thú vật. Có điều, con mèo này thú vị như vậy, về sau anh cũng không ngại nuôi vài con – Dĩ nhiên Hạ Thiên Tể chưa từng mất trí nhớ.

Đầu anh choáng váng là thật, nhưng mà chỉ cần nghỉ một chút thì đã khỏe lắm rồi. Mãi đến khi nhìn thấy con vật nhỏ này, gặp được cô nữ sinh này, đột nhiên anh cảm thấy, nếu như mình đã đến nơi này, chỉ bằng trốn một thời gian, hẳn là không có vấn đề gì. Vả lại, ngày ngày trôi qua đều sẽ không buồn chán.

Đúng vậy, là anh muốn trốn.

Mấy ngày trước, Hạ Thiên Tể mới trở về từ Đức. Nói đúng hơn là, ông nội của anh tung tin mình bị bệnh nặng để lừa anh trở về.

Sau khi đáp máy bay, anh chạy tới bệnh viện trong tâm trạng vô cùng lo lắng. Nhưng mà... trong phòng bệnh bài trí y như một khách sạn ấy, ông của anh rất tỉnh táo nói với anh rằng mình đã già, mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi, đưa cháu ngoan, Hoàn Anh đều giao cho con.

Cuối cùng, ông còn nói với Hạ Thiên Tể: Trước cuối năm anh hãy đính hôn với Phù Giai đi.

Trương Phù Giai là thiên kim tiểu thư của “Lệ Chí Du Luân” (Star Cruises: công ty về du thuyền lớn thứ ba trên thế giới). Cô ta thích anh, điều đó anh biết, nhưng mà bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi... Anh đâu phải con thỏ trong thế giới động vật, tại sao anh lại không được cưới người anh thích? Hơn nữa, điều lạ lùng nhất chính là Trương Phù Giai lại tự xưng mình là vị hôn thê của anh.

Ông nội của anh nói, Phù Giai xinh đẹp như vậy, anh còn gì mà không hài lòng?

Tuy rằng Hạ Thiên Tể cũng thích phụ nữ biết chưng diện làm đẹp, nhưng đó dù gì cũng là vẻ đẹp bên ngoài. Thời gian trôi qua, ai nấy đều sẽ già đi. Giả sử anh cưới Phù Giai vì cô ta xinh đẹp, đợi đến khi cô ta già rồi, không còn trẻ tuổi, hai người sẽ chỉ dùng lễ để đối xử với nhau một cách lạnh nhạt. Bây giờ anh phải làm sao? Nếu là cô ta, cô ta sẽ nghĩ thế nào?

“Chúng tôi biết ánh mắt cậu không thoải mái như vậy.” Một người bạn lén nói với anh: “Chỉ là bây giờ, cái tên Trương Phù Giai đã được gọi là “vị hôn thê của Hạ Thiên Tể”, cho nên tôi vẫn phải nhắc nhở cậu một chút.”

6. Chương 2-2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Phiền toái nhất là, dường như ngoài chú rể là anh ra, người nhà hai bên đều vui mừng với cuộc hôn nhân này.

Chuyện Hoàn Anh thì anh có thể miễn cưỡng tiếp nhận, nhưng anh thật sự không thể chịu được vị hôn thê này.

Anh được ông nội nuôi từ nhỏ đến lớn, đương nhiên ông nội hiểu rất rõ bản tính của anh, sợ anh phản đối, thừa dịp anh đi bệnh viện “thăm bệnh”, ông nội đã sai người lấy hộ chiếu, chứng minh thư của anh... Vân vân, nói chung là tất cả những gì có thể xác minh danh tính của anh đều bị lấy đi hết, hơn nữa còn lấy đi thẻ tín dụng, thẻ ATM, trên người anh chỉ có vài đồng Euro, không có một tờ tiền Đài tệ (Đài Loan Dollar: TWD) nào.

Vậy thì anh phải sống làm sao đây? Bà nội sắp xếp một thư ký vạn năng cho anh.

Dưới thư ký vạn năng còn một vài thư ký khác làm việc, Hạ Thiên Tễ có toàn quyền quản lý bọn họ – anh có thể sai thư ký đến khu Hạ Đông để mua bất cứ thứ gì được trưng bày phía trước cửa hàng, nhưng lại không thể tự mình bước vào cửa hàng tiện lợi chỉ để trả tiền mua một chai nước suối, đáng hổ thẹn thay cho một cuộc sống xa hoa.

Không phải anh chưa từng tính đến việc chuyển khoản, nhưng điều kiện đầu tiên là phải có thẻ ATM, làm lại thẻ thì phải có chứng minh thư. Vậy là lại trở về như ban đầu. Chứng minh thư và hộ chiếu của anh đã bị người quản gia già trung thành, tận tâm cất vào hệ thống kết sắt của Thụy Sĩ trong đêm hôm ấy rồi.

Vì vậy mà sau khi Hạ Thiên Tễ về nước từ bốn ngày trước, vẫn cảm thấy mỗi ngày đều kỳ quái – ở trong nhà cao cửa rộng, lộng lẫy xa hoa, việc đi lại đều có xe sang đưa đón, có trợ lý luôn đi theo để chuẩn bị mọi việc lớn nhỏ, anh muốn cái gì thì chỉ cần nói một tiếng, thư ký vạn năng sẽ đi làm ngay lập tức; có điều, anh hoàn toàn không có một đồng để lấy ra từ trong túi của mình.

Trong phòng bệnh, ông nội anh cười rất vui vẻ: “Muốn có tiền thì tự mình kiếm lấy thôi.”

Nhưng mà bằng tốt nghiệp bao năm qua của Hạ Thiên Tễ sớm đã bị bà nội dùng lý do “muốn treo lên tường nhà” để lấy đi, ngay cả bằng tốt nghiệp tiểu học anh còn không cầm được, anh biết tìm việc bằng cách nào đây? Đã vậy, ba mẹ anh sớm nhận được lời dặn dò của hai ông bà, không cho phép anh mượn tiền dù chỉ một đồng. Thành ra mà nói, trừ việc ngày ngày đến Hoàn Anh làm việc, anh không còn con đường nào khác.

Trước đó rất lâu, anh sớm đã biết sẽ có một ngày mình phải đứng ra quản lý Hoàn Anh, nhưng anh định là khoảng ba mươi tuổi chứ không phải hiện tại, khi anh vừa mới hoàn thành luận án Tiến sĩ.

Tuy rằng không còn lựa chọn nào khác, nhưng lúc anh nghe ông già thối kia nói chuyện này với anh một cách dễ dàng như vậy, anh vẫn cảm thấy không vui, cho đến khi mở mắt ra, nhìn thấy một khuôn mặt đơn thuần đang lo lắng, anh liền có cảm giác quen thuộc với cô bé hàng xóm, cảm thấy cô thiện lương biết bao... Anh đã nghĩ, tốt lắm, chính là cô.

Nếu là cô “hại” anh mất trí nhớ, vậy thì để cô chăm sóc anh vài ngày vậy.

Anh muốn yên tĩnh vài ngày. Chỉ cần ông nội, ông quản gia, thư ký vạn năng, bác cả, anh họ mấy người này không tới làm phiền anh, anh vẫn có thể thoải mái mà liên lạc với bạn bè.

Tất cả người thân của Hạ Thiên Tễ đều sẽ nhìn sắc mặt của ông nội anh mà hành xử, nhưng bạn bè anh thì không như vậy.

Vì thế, việc cấp bách trước mắt là làm quen cơ bản với cô nữ sinh này.

Được rồi, anh mất trí nhớ, nhưng mà còn có tên để gọi. Cô gọi con mèo lông vàng là Bảo Thạch, nếu anh không sớm bịa ra một cái tên cho mình, theo cách của cô, anh sợ cô sẽ gọi anh là Vàng Thối hay Mã Nảo mất... Cho nên, anh định bảo cô xem xét vài cái tên Tiếng Anh, sau đó tìm một tên anh có thể chấp nhận được, mà cô cũng dễ nhớ, tạm thời thay thế cho tên thật Hạ Thiên Tễ.

Về phần làm sao để cô đồng ý, ngoài lý do cô “hại” anh ra, anh còn phải suy nghĩ thêm một chút. Nhìn cách cô đối xử với con mèo là hiểu rồi, ngoài cứng trong mềm – miệng cô mắng rất hung dữ, nhưng ngay cả đánh một chút cũng không nỡ. Con mèo đó chỉ cần làm nũng kêu vài tiếng meo meo với cô, cô liền ngừng lại, tiếng mắng chửi lập tức nhỏ hơn một chút, tuy rằng vẫn mắng “Đừng tưởng làm ra vẻ đáng thương thì sẽ không có chuyện gì”, nhưng cô rõ ràng đã bị cái dáng vẻ đáng thương đó của con mèo làm cho mềm lòng.

Bất quá mới vài phút mà thôi, con mèo lông vàng mà “kết thúc ngày tốt lành” sớm đã bò lên đùi của cô, cuộn đuôi rồi sà vào lòng cô để sưởi ấm, ngửi ngửi chủ xong lại ngửi tới chính mình, cái đuôi quơ qua quơ lại nhẹ nhàng, dường như vô cùng thoải mái.

Hạ Thiên Tễ cảm thấy rất muốn cười, nhưng anh biết nếu lúc này cười thì sẽ không hay, vì thế, anh hít sâu một hơi, kìm nén lại.

Rốt cuộc thì cô cũng “dạy dỗ” con mèo lông vàng của mình xong, đắp chăn bông cho con mèo “Đội lát nữa sẽ đưa đến nơi dành cho thú vật lang thang”. Sau đó, cô đi đến chiếc ghế sofa nhỏ bên cạnh, cúi đầu thật thấp với anh, vô cùng áy náy nói: “Thật xin lỗi.”

Chính là bây giờ.

Thừa dịp cô đang xin lỗi mình, anh liền biết thời biết thế, nói ra yêu cầu đang ấp ủ trong lòng: “Không sao cả, dù sao cũng không có bị vết thương nào.”

“Nhưng mà anh không nhớ được cả tên của mình.” Giọng nói của cô vô cùng ảo não: “Anh có nhớ được một chút chuyện nào đó không? Một chút cũng được, ví dụ như ban công nhà anh nhìn ra hướng nào, khoảng lâu mấy, tên công ty của anh... hay là tôi giúp anh chụp một tấm hình, sau đó dán lên bảng thông báo ở Trung Đình?”

Hạ Thiên Tễ nhướng nhướng mày. Phương pháp kỳ quái gì thế này?

Không nói đến việc trợ lý của anh mỗi ngày đều tới một lần, từ nhỏ tới lớn, bác trai bác gái anh đều sống ở đây. Dán ảnh chụp lên, không cần một ngày không chừng ông quản gia nhà anh sẽ tìm tới cửa.

Hướng hồ, dán mặt anh lên Trung Đình, nếu không có dòng mô tả rõ ràng, không chừng người ta sẽ nghĩ anh là tên dê xồm Đội sau khi anh “khôi phục trí nhớ”, mặt mũi anh phải để vào đâu?

“Tôi nghĩ như vậy không tốt lắm đâu.”

“Tuy hơi kỳ quái, nhưng đó lại là cách nhanh nhất để anh tìm được người nhà.”

“Mặc dù tôi không nhớ rõ vài chuyện, nhưng mà về vấn đề này thì tôi có chút chắc chắn. Tôi rất coi trọng quyền riêng tư của mình.”

7. Chương 2-3

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Trình Khả Lương thầm kêu lên một tiếng tận đáy lòng – Chung cư cô ở được bảo vệ rất nghiêm ngặt, nghe nói có không ít nhân vật nổi tiếng về chính trị lẫn kinh doanh ở đây, ngoài ra còn có cả ngôi sao và nghệ sĩ.

Nói như vậy, có thể người này là ngôi sao chẳng?

Khuôn mặt rất được, dáng người cũng ổn. Ký hiệu trên chiếc áo mà anh đang mặc nhìn rất quen mắt, chính giữa là một con bồ câu trắng đang vỗ cánh bay... A, đó không phải là kiểu áo mà ông chủ nhỏ của cô thích nhất sao?

Bạn gái của ông chủ nhỏ học về thiết kế thời trang, hiện tại đang làm biên tập cho Fashion Magazine (tạp chí thời trang). Sau khi hai người họ ở chung với nhau, ông chủ nhỏ vốn chỉ biết mua quần áo đắt tiền, hoàn toàn chẳng có khiếu thẩm mỹ đột nhiên ăn mặc sành điệu hơn hẳn, và lại còn không quên khoe khoang với cô và mọi người – “Đây là bạn gái tôi giúp tôi phối đồ đó nha”: “Bạn gái tôi nói: số quần áo này được may thủ công, không phải muốn mua là mua đâu à.”

Nhờ ân tình mà ông chủ nhỏ ban tặng, chỉ trong một đêm, cô và mọi người từ những người không biết gì liền hiểu ra rất nhiều điều về quần áo và trang sức. Hóa ra LV cũng có đồ dành cho nam, quần áo thể thao có thêu chim bồ câu trắng nhỏ vô cánh thường dành cho giới đua xe Ferrari.

Nhìn kỹ lại một lần nữa, quần và vớ của anh đều có hình chim bồ câu trắng nhỏ.

Một tháng tiền lương của cô cũng không thể mua nổi một bộ đồ có hình chim bồ câu trắng nhỏ ấy...

Hóa ra, không phải cô nhặt được một người bí ẩn tốt, mà là một người bí ẩn siêu tốt.

Tuổi còn trẻ mà đã mặc quần áo đắt tiền như vậy, nếu không phải là ngôi sao thì cũng là phú nhị đại (Phú nhị đại là từ dùng để chỉ thế hệ giàu có thứ hai tại Trung Quốc với thành phần chủ yếu là con của các tài phiệt, tỷ phú Trung Quốc. Với họ, việc thừa kế nhiều tiền không phải một cái tội và tiêu tiền là cách để họ làm “vui lòng” bố mẹ.). Công thức đơn giản chính là – Phú nhị đại không những giàu có mà còn rất đẹp trai, gia đình có tiền mà bộ dáng lại tốt như vậy... Loại khả năng này tỉ suất quá thấp, nhưng phong cách lại khiến người ta có cảm giác quen thuộc. Cho nên cô nghiêng về khả năng là ngôi sao hơn.

Vả lại, anh vừa mới nói, anh rất coi trọng sự riêng tư.

Ngôi sao cũng rất coi trọng sự riêng tư nha.

Không biết có phải là do ảnh hưởng tâm lý hay không, cô vừa mới đoán anh là diễn viên hoặc là ca sĩ, bây giờ càng nhìn anh càng thấy giống. Bằng không thì khuôn mặt đẹp trai như vậy để làm gì, ánh mắt đào hoa như vậy để làm gì? Còn thêm cặp chân dài kia nữa để làm gì?

Nhớ tới việc mình vừa vất vả đỡ anh lên lầu, Trình Khả Lương càng nghĩ lại càng bực mình. Người đàn ông này giống như thay đổi một trăm tám mươi độ vậy.

Vào lúc đó, người bình thường đều chuẩn bị đi làm hoặc đi học, còn anh thì cưỡi xe đạp chạy quanh chung cư, có thể thấy được thời gian làm việc của anh không giống người bình thường... Không nghĩ gì không thấy giống, càng nghĩ lại càng thấy giống... Ba phút sau, cô cảm thấy mình đã nghĩ rất đúng, nhất định là đúng như cô đã nghĩ.

Nhặt được người bình thường đã rất phiền toái, nhặt được một ngôi sao...

“Tôi nghĩ, chúng ta nên đi đến cục cảnh sát thì tốt hơn, nếu không, người nhà của anh sẽ rất lo lắng.” Cô có một nhóm bạn bè chuyên đi đánh quái là người diễn thuyết về nghệ thuật làm vườn, người kia nói, nghệ nhân trồng một hạt giống, công sức bỏ ra ít nhất là hai mươi lần, nếu hại hấn không có cơm ăn thì sẽ thảm hơn rồi.

Hơn nữa, tuy anh nói anh không nhớ tên của mình, nhưng dường như không phải cái gì anh cũng không nhớ. Tóm lại, càng để anh nhanh tiếp xúc với người nhà mới là quan trọng nhất.

Đối với lời đề nghị thứ hai của cô, Hạ Thiên Tễ mỉm cười: “Tôi không muốn dễ dàng đến cục cảnh sát như vậy.”

“Vậy.....” Anh muốn làm cái gì?

“Cô vừa nói cô kêu là Trình Khả Lương?”

Cô gật đầu.

“Thành thật mà nói, tôi trở nên thế này cô cũng cần chịu trách nhiệm chứ?”

Ặc... Cô lại gật đầu.

“Tin vui là, tôi còn nhớ được phần lớn kỹ năng để sống, tôi biết máy tính hoạt động như thế nào, biết cơm phải nấu như thế nào; Tin xấu là, tôi không nhớ rõ tên cũng như nhà của mình ở đâu. Và dĩ nhiên, đừng nói đến số điện thoại của ai hoặc là tên công ty gì đó.”

Á á, đều là sai lầm của cô.

“Vì vậy, trước khi tôi khôi phục trí nhớ, phiền cô chăm sóc tôi một thời gian.”

“... “

“Cô không có nghe nhầm đâu, tôi quả thật vừa nói đó.” Giống như là anh đọc được nội tâm của cô vậy.

Trình Khả Lương lấp bắp nói: “... Ý của anh là...”

“Tôi muốn ở đây vài ngày, hoặc vài tuần cũng được.” Nói không chừng là mấy tháng.

“Gi cơ... Như vậy sao được?!”

Có giỡn hay không vậy? Tuy rằng anh mang dáng vẻ con người, nhưng ai mà biết được anh có phải là sói đội lốt người hay không? Cô nhịn đau bỏ tiền ra để được ở chung cư có công viên xinh đẹp này là vì nó rất an toàn, bất cứ ai ra vào đều có bảo vệ canh chừng, rõ ràng đã an toàn như vậy rồi mà còn xuất hiện một người đàn ông xa lạ ở đây... Không, không, không!!!

Hạ Thiên Tễ nhìn cô, dường như định nói gì đó. Đúng lúc ấy, con mèo ở trên giường đột nhiên kêu “meo” một tiếng, khiến anh nhớ đến thái độ của cô đối với nó. Thật là, suýt chút nữa đã quên mất cô gái này là kiểu ăn mềm không ăn cứng, dùng thái độ “Tất cả đều là lỗi của cô, cho nên tôi muốn cô chịu trách nhiệm!” dĩ nhiên không được, cô nhất định sẽ không cam tâm tình nguyện. Nếu cô không cam tâm tình nguyện, chuyện anh muốn nhờ cô hỗ trợ cũng sẽ không xong.

Được, ánh mắt ra vẻ đáng thương... Hạ Thiên Tễ cố gắng nhớ lại những lúc mình muốn đi ra ngoài chơi, anh bị ông nội bắt ngồi lại học thư pháp khiến cả người bức bối... Vừa rồi, lúc cô dạy dỗ con mèo lông vàng thì nó làm thế nào nhỉ?

Cọ cọ, bày ra dáng vẻ ngoan ngoãn, kêu hai tiếng meo meo.

Vì thế, anh học theo con mèo, lùi một bước, hai bước, ba bước, sau đó sẽ nhào tới thật nhanh, không bị ai ngăn trở cả – Thỏa hiệp là một vấn đề lớn. Từ nhỏ, ông nội đã dạy anh từng bước trở thành người đứng đầu, dẫn đến việc anh không hiểu lắm về phương pháp thỏa hiệp.

Tóm lại, quan trọng nhất chính là anh không giỏi một chút nào về phương diện đó.

8. Chương 2-4

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

“Vừa rồi tôi không cần nhắc đến lập trường của anh, thành thật xin lỗi.”

Hạ Thiên Tễ đang suy nghĩ xem nên cự tuyệt như thế nào cho hợp lý. Nghe Trình Khả Lương nói vậy, anh “ồ” lên một tiếng.

Thái độ của anh cũng thay đổi rất nhanh chóng.

“Tôi chỉ đơn giản là cần một chỗ để nghỉ ngơi cho khỏe, từ từ suy nghĩ, muốn nhớ lại một vài chuyện, đúng, tôi đang nghĩ đến chính mình, nhưng tôi nghĩ yêu cầu của mình đối với cô mà nói sẽ rất phiền.” Hạ Thiên Tễ cố gắng hạ thấp giọng: “Thật sự là rất không nên.”

Ặc...

“Làm sao tôi có thể chỉ biết lo cho chính mình, không để ý tới cảm giác của cô chứ? Tuy nói là vì bị cô đánh nên tôi mới mất trí nhớ, nhưng tôi nghĩ cô cũng không cố ý làm như vậy.”

Trình Khả Lương gật gật đầu một cách cứng nhắc.

Quái lạ? Cô nhớ là mới vừa rồi ánh mắt anh còn ngời sáng như có thần kia mà, sao trong chốc lát lại đột nhiên giống như bị một tầng sương mỏng bao phủ, giống như năm đó, khi Bảo Thạch ngồi xổm trong góc chung cư, làm ra vẻ mặt đáng thương, cất tiếng kêu meo meo với cô? A a a, đừng có nhìn cô như vậy mà! Đối với vật nhỏ yếu ớt như vậy cô không thể không nhũn hết cả lòng.

“Tôi thấy đáng vẻ cô như là đang vội vã muốn ra ngoài đúng không?”

“Ừ, bây giờ tôi vẫn còn là sinh viên đại học, mười giờ có tiết học ở trường.”

“Vậy tôi rời khỏi đây trước, cô chuẩn bị nhanh rồi đi học, đừng để mình bị trễ.”

“Anh thì sao?”

“Mặc dù không nhớ rõ tên mình, không nhớ được nhà mình ở đâu, nhưng tôi vẫn còn kỹ năng sống cơ bản mà.” Hạ Thiên Tễ nhấn mạnh câu thứ ba: “Tôi đâu phải đứa trẻ lên ba, nhất định sẽ có cách.”

“Nhưng anh vừa mới nói là anh không tiện để người ta biết đến mình mà...”

“So với việc đó, tôi càng không thích có người vì tôi mà cảm thấy khó xử. Nói đúng hơn là, tôi không muốn tạo thành phiền toái cho người khác.” Hạ Thiên Tễ cười cười: “Có lẽ đi ra ngoài một chuyến, không chừng sẽ nhớ lại cái gì đó. Tóm lại, cô không cần lo lắng quá đâu.”

“Sau đó mày đồng ý cho anh ta ở lại à?”

“Ừ.”

“Cho nên hiện tại chỉ có một mình anh ta ở với mày?”

“Còn có Bảo Thạch mà.”

“Đừng có tính Bảo Thạch là người được không? Nó chỉ biết ăn với ngủ thôi.” Mỹ Kỳ kích động nói: “Mày thật là... Trời ạ!!! Thật chẳng biết phải nói gì với mày nữa?!”

Trình Khả Lương ôm đầu kêu lên: “Tao cũng không biết vì sao mọi chuyện lại trở thành như vậy nữa ---“

Lúc nói xong câu “Nếu anh không ngại chỗ này chật chội, hay là trước tiên cứ ở lại đây đi” thì cô mới giật mình nghĩ lại. Thôi chết... Cô xong đời rồi! Chết tiệt thật mà... Cái bệnh “không nhớ” của cô lại phát tác. Năm trước nhất Bảo Thạch, năm nay tiếp tục nhất một anh chàng đẹp trai mất trí nhớ.

“Mày có nói cho ai biết chuyện này chưa đó?”

“Dĩ nhiên là không.” Chuyện ngu ngốc như vậy có cái gì tốt mà nói chứ. Vả lại, thực tế mà nói, cô cũng không chơi thân với nhiều bạn bè trong lớp.

Những người bạn mà cô chơi có vẻ thân đều là bạn học hợp tác làm bài báo cáo trong lớp, đến như những người khác, nói thật, cô thậm chí còn không biết tên vài người.

Ví dụ như lần cô đi dạo để chọn mua đĩa nhạc, một nam sinh chợt đi tới chỗ cô nói: “Trình Khả Lương, không ngờ bạn cũng thích nghe nhạc cơ đấy!” Cô còn đang suy nghĩ xem người kia là ai, nam sinh kia liền tiếp lời: “Mình có một diễn đàn âm nhạc, để về nhà rồi mình gửi link web cho bạn, khi nào rảnh bạn lên xem nhé.” Cô lễ phép cười lại với anh ta, nhưng vẫn không rõ nam sinh ấy là người nào? Sau khi về nhà mở mail lên, nhìn thấy tên cô mới biết đó là bạn cùng lớp của mình – cũng phải cảm ơn ông thầy cuồng điểm danh, tiết nào cũng điểm, nếu không thì dù có nhìn tên cô cũng không biết là ai.

Người thân nhất với cô là Mỹ Kỳ, cùng hợp tác làm bài báo cáo.

Hai người đều là học sinh giỏi, mỗi lần báo cáo đều đạt điểm cao, bởi vậy từ năm nhất đến hiện tại cả hai là một cặp nam châm hút sắt hoàn hảo.

Lúc đầu Mỹ Kỳ không hề thích Trình Khả Lương, thậm chí còn cảm thấy cô chẳng hòa đồng, một thân một mình, có liên hoan, hội họp gì cũng không tham gia. Dù là hoạt động có ích đến mấy cũng không hề lay động được Trình Khả Lương, hiếm lắm cô mới lên MSN một lần mà cũng chẳng nói chuyện với ai, cô thường treo status “đang bận”, không lên nữa. Cho đến một ngày, thầy giáo yêu cầu “hợp tác” làm bài tập, một tổ gồm hai tới bốn người, khi đó Mỹ Kỳ không có mặt, ngày hôm sau đi học thì đành phải chung nhóm với người vốn đã quen làm việc một mình như cô.

Mặc dù có chút không ưa, nhưng vẫn phải hoàn thành bài tập. Khi hai người bắt đầu phân công công việc, Mỹ Kỳ mới phát hiện, người lập dị Trình Khả Lương là một người bạn tốt.

Chăm chỉ, có trách nhiệm, không đùn đẩy trách nhiệm, lúc hai người không có thời gian rảnh để thảo luận cùng nhau, thì Trình Khả Lương luôn chuẩn bị đầy đủ -- Trước đây Mỹ Kỳ cũng đã từng làm việc cùng tổ với người khác, nên biết rất rõ, tổ viên làm chung báo cáo giống như cô vậy là có thể gặp mà không thể cầu cớ nào.

Mỹ Kỳ cảm thấy đồng cảm. Sau lần đó, hai người trở thành “một cặp sinh đôi” báo cáo nổi tiếng, không ai có thể chia rẽ Diễn Đàn các cô. Thỉnh thoảng, hai người kêu gọi vài kẻ lười vào chung nhóm, nhưng tuyệt đối sẽ không tách riêng ra.

Có một ngày, Mỹ Kỳ đi tham dự triển lãm du học Anh quốc cùng Trình Khả Lương thì chợt phát hiện, đây không phải là người bạn tốt nhất trong truyền thuyết đó sao? Hai người cứ thế bất tri bất giác trở thành bạn thân thiết, hơn nữa, mục tiêu của cuộc đời cũng giống nhau – du học Anh quốc.

“Khả Lương, mày nuôi con Bảo Thạch mập như heo đó rồi, bây giờ còn muốn nuôi thêm một anh chàng mất trí nhớ, mày...”

“Tao không lo về vấn đề tiền bạc, anh ta vẫn nhớ rõ số tài khoản ngân hàng và mật mã, trước đó đã chuyển giao một số tiền cho tao, nói là muốn chịu một phần tiền thuê nhà và tiền điện nước với tao.” Trình Khả Lương may mắn ở chỗ, anh chàng mất trí nhớ kia chuyển một số tiền rất lớn vào sổ tiết kiệm của cô. Trừ tiền thuê nhà và tiền điện nước, anh ta còn mua thêm một số đồ dùng và quần áo từ cửa hàng bách hóa, nhờ cô trả tiền giùm.

Tuy rằng cảm thấy mọi chuyện có hơi kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được. Có lẽ là do việc tại sao anh ta có thể nhớ rõ mười con số trong tài khoản ngân hàng mà không nhớ nổi ba chữ số nhà, thậm chí ngay cả cái tên đã theo mình hai mươi mấy năm?

Ồi... căn nhà nhỏ bé đáng yêu của cô, nơi cô có thể vứt bỏ mọi mệt mỏi để thả lỏng bản thân mình... Bây giờ lại có thêm một kẻ xa lạ tới ở cùng, còn là một người đàn ông, lại còn... Ồi.

9. Chương 3-1

Edit & Beta: Lạc Thần

Hạ Thiên Tễ nghĩ cuộc sống ở chung cũng không đến nỗi khó thích ứng lắm, trừ bỏ Trình Khả Lương thật sự không có phát cấu ra, chủ yếu vẫn là bởi vì thời gian cô ở nhà quá ít.

Ban ngày cô phải đi học, buổi tối phải làm việc, lúc về đến nhà thường thường đã mười một giờ, rửa mặt chải đầu sau đó xem sách một chút, lại chơi đùa với con mèo Bảo Thạch kia một lát, sau đó đi ngủ.

Mỗi ngày mỗi ngày, cô đều sẽ hỏi anh: “Hôm nay anh có nhớ tới cái gì hay không?”

Đối mặt với ánh mắt đầy kỳ vọng của cô, có lúc anh sẽ nói có, nhưng phần lớn vẫn là nói không có — anh còn phải ở chỗ này một thời gian, không thể khôi phục trí nhớ nhanh như vậy được.

Đã nhiều ngày, anh chuyển một khoản tiền vào tài khoản tiết kiệm của cô, trừ bỏ nhờ cô ra ngoài mua giúp đủ loại đồ dùng sinh hoạt và sách vở, quan trọng nhất là laptop và điện thoại di động loại hình thông minh cũng đã đến.

Anh viết mail cho giáo sư hướng dẫn luận văn ở nước Đức, nói trong nhà có chút chuyện, tạm thời không tiện trở về, nhưng luận văn anh vẫn sẽ tiếp tục làm. Giáo sư đối với thái độ hết sức ham học của môn sinh đặc ý là anh đây đương nhiên là vô cùng khoan dung, rất nhanh liền nhắn tin nói không thành vấn đề, nếu luận văn mà có cái gì không hiểu, thì có thể gửi mail cho thầy thảo luận một chút.

Sau đó anh xin Trình Khả Lương rút ra một chút tiền mặt cho anh, vì thế, vào ngày thứ sáu, Hạ Thiên Tễ anh quay trở về Đài Loan, rất cuộc:

Có thể tự do ra ngoài một chút rồi.

Ồ ó o!

“Một ly cà phê.”

“Xin hỏi có thêm đường không?”

“Không cần, cho tôi một tờ báo là được.”

“Vâng, tổng cộng là sáu mươi lăm đồng.”

Hạ Thiên Tễ lấy ra hai tiền xu 50 đồng từ trong ví tiền nhỏ nhón Trình Khả Lương cho anh.

“Cà phê của ngài, còn có hóa đơn, cảm ơn.”

Cầm cà phê và tờ báo ngồi trong cửa hàng tiện lợi, người đàn ông có cảm giác như được sống lại —rất cuộc anh có thể trả tiền đồ mình mua rồi, lần trước anh làm chuyện này là ở sân bay nước Đức, lúc trả tiền cho tài xế taxi, lúc đó như thế nào anh cũng không nghĩ ra mới qua không tới 24h đồng hồ, anh liền rơi vào tình cảnh túng quẫn đến một đồng tiền cũng không lấy ra được.

Nếu biết ông nội dùng chiêu này, anh sẽ học tập những du khách đeo ba lô đó, để hộ chiếu và séc du lịch vào trong túi sau đó đeo trước bụng thì cũng không đến mức về sau phải bóp bụng mà sống, còn phải giả bộ mất trí nhớ mới có thể đổi được một chút tự do.

Uống một hớp cà phê nóng, rất nhanh anh lật tới trang kinh tế, xem sơ qua một lượt — Để bình ổn cuộc nội chiến của đời thứ hai, ba nhà lãnh đạo của Hoàn Anh tạm ngừng việc tách nhân sự ra.

Đời thứ hai của Hoàn Anh? Người phóng viên này không biết viết văn hay sao, phải là đời thứ ba của Hoàn Anh chứ.

Mặc dù bác cả đảm nhiệm quản lý việc làm trong công ty, nhưng năng lực thật sự không tốt, chẳng những thường mất đầu vào tay người khác, bộ phận lưu dẫn cũng tương đối khác thường, ngày trước ông nội đã sớm nói trắng ra là công ty sẽ không giao cho bác cả.

Về phần cha mẹ của anh, giờ phút này không biết đang khai quật di tích nào tại Nam Mỹ, đôi vợ chồng này trừ bỏ đồ cổ ngàn năm ra, đối với những thứ khác trên thế giới đều không có hứng thú.

Bởi vì đời thứ hai không có tiền đồ, cho nên cổ phiếu công ty đưa ra để mở rộng thị trường nội địa chỉ có thể giao cho đời thứ ba thừa kế, đây cũng là nguyên nhân một nhà bác trai bác gái không thích anh, đều là cháu đích tôn (cháu nội), ông nội lựa chọn anh, mà không phải con của bác cả Hạ Thiên Tuấn.

Xem xong tin tức về Hoàn Anh, đang chuẩn bị gấp tờ báo lại, đột nhiên liếc thấy bốn chữ “Online Khai Sáng “ — Đó không phải là chỗ làm việc của Trình Khả Lương sao? @d#đ\$!q&đ^*n*

Phía trên viết kỹ sư online Khai Sáng đã thiết kế ra một trò chơi mới, tổng giám đốc đối với trò chơi này tin tưởng mười phần, để làm cho nó thành công, nổi tiếng, phổ biến đã mời rất nhiều game thủ pro làm thành VIP tiến hành niêm phong, tuần sau dự tính mở ra để công khai thử nghiệm, nếu không có vấn đề gì, vào khoảng cuối tháng năm chính thức đưa ra thị trường, chuẩn bị cướp đoạt tấn công thị trường nóng.

Ừ -..... Đây là nguyên nhân cô hay về nhà vào những giờ không cố định sao?

Mặc dù mới ở chung chưa được mấy ngày, anh đã phát hiện thời gian cô về nhà trước sau có thể chênh lệch đến một giờ — Cái gọi là kỹ sư chẳng phải là có trách nhiệm chế tạo hay sao, mà người thay ca tới, là có thể đi. Trừ phi là người thay ca không có tới, nếu không, thật sự không tìm được nguyên nhân tăng ca, nhưng nếu như cô đồng thời cũng đang tiến hành thử nghiệm trò chơi mới, vậy thì lại là chuyện khác.

Nói đến, cô cũng thật thần kỳ, anh chưa từng thấy qua nữ sinh nào chịu khổ như vậy.

Lúc mới bắt đầu, anh cho rằng cô là hòn ngọc quý trên tay cha mẹ, bởi vì tuổi cô còn nhỏ như vậy, vẫn còn đang đi học, nhưng lại ở chung cư cao cấp bậc trung. Theo trực giác của anh là, gia cảnh (hoàn cảnh gia đình) hẳn là tốt, để cho cô sống một mình một thời gian cũng sẽ không phải chịu gánh nặng quá lớn.

Những thứ khác biệt khác cũng đều có thể giải thích — Dép nhựa tương đối nhẹ, mặc quần vận động thoải mái, uống cà phê hòa tan là vì thuận tiện. *Lạc_Thần*

Đến khi biết cô đi học cũng không bị trễ, mỗi tuần làm việc bốn mươi giờ, anh một người đàn ông đột nhiên cảm thấy bộ dáng của cô cao lớn, mà mình thì thấp bé rồi.

Vừa học vừa làm đã rất đáng sợ, đáng sợ nhất là anh phát hiện cô kiếm được không ít tiền, bài tập cũng rất tốt, giấy khen của cô không phải từng tờ từng tờ nối tiếp đóng khung treo trên tường, mà là một quyển giấy rời thật dày.

Nữ sinh có dáng người nhỏ xinh này so nam nhân ý chí còn kiên định hơn.

10. Chương 3-2

Edit & Beta: Lạc Thần

Mặc dù bọn họ nói chuyện với nhau vẫn là khó tránh khỏi lúng túng, nhưng là, mấy ngày nay thấy cách sống của cô, anh thường nghĩ cách sống của mình.

Không sai, anh chính là loại thiếu gia vừa sinh ra đã ngâm thìa kim cương, cuộc sống từ nhỏ đến lớn trôi qua rất thoải mái, mặc dù cha mẹ không ở bên cạnh, nhưng ông bà nội chăm sóc anh rất cẩn thận, muốn có bạn thì có bạn, nghĩ muốn cái gì chỉ cần mở miệng, quản gia sẽ đưa đồ anh muốn đến phòng anh trước tiên.

Anh không thiếu yêu, cũng không thiếu tiền, anh vẫn rất nghiêm túc đi học, biết được tương lai sau này phải tiếp nhận Hoàn Anh, anh cảm thấy, đây là báo đáp tốt nhất của anh đối với ông bà nội.

Chỉ là mấy ngày nay, anh cảm thấy cái mà mình cho rằng là “báo đáp” đó thật sự quá nhỏ bé, toàn bộ so sánh với việc Trình Khả Lương làm, báo đáp đó tính là cái gì?

Thành thực mà nói, Trình Khả Lương làm cho anh có chút xấu hổ.

Cô rất nhỏ nhắn, có chút gầy yếu, nhưng sống rất Man, anh thấy qua dáng vẻ của cô lúc nói chuyện điện thoại với em gái họ, là một bộ dáng rất khí phách “Đừng sợ, trời sắp xuống đã có chị gánh vác!”. Trái lại một người đàn ông cao 1m8, tuấn tú mà hồ đồ là anh đây vẫn sống mà mười ngón tay không dính nước mùa xuân, chỉ nghĩ đến âm mưu của ông nội thì rất buồn bực, cho nên liền bỏ chạy; ru rú ở một chỗ mà ông nội không tìm được, đã cảm thấy mình thắng rồi.

Mặc dù hết sức không muốn thừa nhận, nhưng mà, anh thật là trẻ con, quá mất mặt, được rồi.....

Vốn là vốn là, anh chỉ muốn đợi trong ổ nhỏ của cô vừa viết luận văn, vừa nghĩ có cách gì có thể trở về nước Đức, chống lại một quân của ông nội, nhưng mà bây giờ, ý nghĩ của anh thay đổi rồi.

Trình Khả Lương với những người anh từng nhận biết trước kia hoàn toàn khác nhau, chẳng cần nói gì, cũng khiến cho anh bắt đầu suy nghĩ về hành vi và ý nghĩ của mình.

Bà nội từng nói, anh rất giống ba, tính tình rất bướng bỉnh, nói không nghe, đã nhận định chuyện gì rồi thì dù người khác có nói gì đi nữa cũng không nghe. Nhưng là bây giờ, có người cái gì cũng không cần phải nói, chỉ là dùng phương thức sống của mình, anh liền không nhận được tự kiểm điểm lại bản thân mình.

Gia cảnh giàu có, từ nhỏ đi học giống như ăn cơm chỉ làm qua loa, dáng dấp lại tốt, đi tới chỗ nào cũng nhận được hoan nghênh của các cô gái. Anh biết mình là con cưng của trời, cũng biết dù mình đi đến chỗ nào đều sẽ là tiêu điểm chú ý của mọi người —— anh vẫn cho rằng mình là ánh sáng chói mắt, nhưng bây giờ anh cảm thấy, Trình Khả Lương nỗ lực trong cuộc sống như vậy mới chân chính là người chói sáng.

Bởi vì trò chơi mới đang tiến hành niêm phong, vì vậy thời gian này kỹ sư phục vụ khách hàng và thực tập đều rất bận rộn —— giờ làm việc có một nửa có thể lấy ra dùng vào việc riêng tư thì nay đã không còn, mỗi ngày bộ phận phục vụ khách hàng đều phải tiếp rất nhiều điện thoại, mỗi ngày Trình Khả Lương đều có N quái thú và sủng vật cần phải tìm.

Trò chơi là chơi thật vui, nhưng tất cả mọi người phát hiện, trình tự có vấn đề, tỷ suất mất tích của sủng vật thật sự quá cao.

Chỉ là niêm phong cũng đã như vậy, thật sự cô không dám nghĩ nếu chính thức đưa ra thị trường sẽ là cái dạng gì, cô phục vụ khách hàng đứng mũi chịu sào đã bị chửi rủa ngập trời rồi. @Lạc_Thần@

Mấy ngày nay Trình Khả Lương đều là vừa làm việc vừa hò hét, khủng long à, hổ răng kiếm à, ngựa hoang à đừng rong chơi vùng trung du nữa, nhanh về nhà đi

~Reng reng, tín hiệu điện thoại nội bộ.

Đề xuống phím call: “a lô.” Nếu là điện thoại nội bộ, cô cũng không cần nói những lời khách sáo kia.

“Khả Lương? Tôi là Ngô Chí Hành, bây giờ cô có rảnh không?”

“..... Có.”

“Mời qua chỗ tôi một chút.”

“..... Được.”

Cầm ống nghe điện thoại, Trình Khả Lương nói: “Tôi ra ngoài một chút, tổ trưởng tìm.”

Về mặt của chị Trần nhất thời trở nên có chút kỳ quái: “Anh ta lại tìm em nhờ giúp sửa đổi trình tự?”

“Không có nói rõ, chỉ hỏi em có rảnh hay không.”

Tổ trưởng bọn cô là một người kỳ lạ, không làm sẽ không làm, cũng không phải là không làm được, nhưng chính là rất thích ném chuyện mình nên làm cho những người khác đi làm.

Từng có người thấy anh sử dụng Software cắt nối hình đi du lịch Nhật Bản với bạn gái trong phòng làm việc, còn tốn công phối thêm hiệu ứng đặc biệt và âm nhạc, nhằm lấy được nụ cười của bạn gái, nhưng cũng trong lúc đó, tiểu Kiệt đang ở bên cạnh giúp anh thí nghiệm trình tự mới nhất.

Đơn giản mà nói, anh chính là lừa.

Cho tới nay chị Trần đối với cái anh Ngô Chí Hành này rất có thành kiến: “Em không cần để ý đến anh ta.”

“Em không để ý anh ta, là anh ta tìm em.”

“Vậy thì nói không rảnh.”

Trình Khả Lương chau ôi một tiếng —— Chị Trần là từ đơn vị khác điều tới, mặc dù nghe nói đơn vị bọn cô có Ngô Chí Hành là người thái quá, nhưng hiển nhiên là không biết trình độ thái quá của người này.

Hành vi kỳ quái của Ngô Chí Hành được tuyên truyền rộng khắp vẫn là do đơn vị bọn họ dùng phương thức vừa tuôn ra vừa đè ép lại, vì vậy Trình Khả Lương hoàn toàn không ngại nói lại lần nữa.

“Bây giờ mà em nói không rảnh, anh ta sẽ nói đợi lát nữa em có rảnh thì đi một chuyến; nếu như trong vòng nửa canh giờ đều không rảnh, thì anh ta sẽ vẫn liên tục gọi điện thoại, hoàn toàn mặc kệ em có đang bận hay không, thậm chí trực tiếp đi tới nơi này hỏi khi nào thì rảnh. Buộc em nói ra thời gian chính xác; nếu thấy thật sự không rảnh, anh ta sẽ dùng một loại thái độ ban ơn nói: “Đã như vậy, trước tiên cô cứ làm tốt công việc của mình đi, chỗ của tôi không vội, lát nữa cô mang về nhà làm là được rồi.” “

Chị Trần nghe vậy mở to hai mắt: “Không thể nào, vô sỉ như vậy?”

Trình Khả Lương và tiểu Kiệt ở bên cạnh đều gật đầu, trên mặt viết —— đúng, chính là vô sỉ như vậy.

11. Chương 3-3

Edit & Beta: Lạc Thần

Tiểu Kiệt còn bổ sung thêm: “Đêm trước, anh ta lại muốn tôi sau khi hết giờ làm việc thuận tiện đi bưu điện nộp tiền phạt giúp anh ta, mà tôi sáu giờ hết giờ làm việc, bưu điện tám giờ mới mở cửa.”

Bởi vì anh ta là tổ trưởng, hơn nữa bởi vì anh ta là cháu của ông chủ, cho nên Ngô Chí Hành coi mình như hoàng đế, gặp phải thứ người như thế thì có thể làm gì đây, không muốn đi cũng chỉ có thể nhận.

Mặc dù Trình Khả Lương cũng không muốn làm loại việc không công này, nhưng cuối cùng cô lùi một bước an ủi chính mình, cũng may chẳng qua là muốn cô động động tay, động động não mà thôi, nếu như anh ta động động tay, sờ sờ chân với cô, này mới là quấy rối cô.

Công việc nơi này cô đã vô cùng thuần thục, các đồng nghiệp cũng đều có thể thông cảm lẫn nhau, phối hợp với nhau, công ty cách chỗ ở và trường học của cô chỉ có hai trạm xe điện ngầm mà thôi, lúc thời tiết tốt còn có thể đi bộ đi làm, vừa có thể vận động tập thể dục, còn có thể tiết kiệm tiền, trăm lợi như thế, cô có thể chịu được một chút thiệt hại đó.

Chị Trần lắc đầu một cái: “Các em không cảm thấy mình đen đủi quá sao, chị thì cho rằng, nếu như ngày nào đó Khai Sáng xảy ra nguy cơ tài vụ hoặc là bị người khác thu mua, nhất định là bởi vì dùng quá nhiều hoàng thân quốc thích.”

“Em thì không nghĩ như vậy.” Đường như Trình Khả Lương sực nhớ ra chuyện gì đó rất buồn cười: “Có một lần em mơ thấy Khai Sáng bị một công ty lớn của nước ngoài thu mua, tổng giám đốc mới tới rất đẹp trai sa thải toàn bộ hoàng thân quốc thích, trả lại cho chúng ta một môi trường làm việc trong lành, mặc dù chỉ là cảnh trong mơ, nhưng thật sự cảm thấy rất sáng khoái.”

Tiểu Kiệt rất cổ vũ oa một tiếng.

“Trong mộng của em tổng giám đốc thật sự rất đẹp trai, dung mạo rất giống Leonardo và Orlando Bruce kết hợp lại, vừa ra sân đã nói: “Tôi không cần người không có năng lực, cũng không cần người chỉ biết há miệng, dựa vào quan hệ mà vào đều mời tự nộp đơn xin từ chức đi, tôi sẽ kêu kế toán trả tiền thôi việc cho các vị.” Thật muốn có tổng giám đốc như vậy.” Cô mơ mộng thở dài một tiếng, sau đó mở mắt trở lại thực tế: “Em đi trước, nhận thánh chỉ còn chưa khởi hành, em sợ hoàng thượng sẽ đích thân tới giết em, các vị, cáo từ.”

Mặc dù Ngô Chí Hành lười, nhưng mà không ngu ngốc, anh muốn người khác tới giúp anh ghi phần mềm đều yêu cầu sử dụng trực tiếp laptop của anh, như vậy, tài khoản và mật mã của anh cũng không cần nói cho người khác biết, bảo đảm an toàn.

Vì vậy, đợi cô sửa lỗi trở lại, đã là hai tiếng sau, chị Trần đã đi, tiểu Kiệt cũng thu dọn đồ đạc rồi.

Vốn dĩ cô cũng gần hết giờ làm việc, nhưng lúc này anh bảy Hào gọi điện thoại nói với cô là con gái phát sốt, đang ở bệnh viện truyền nước biển, thân thể đứa nhỏ không thoải mái khóc rống không ngừng, anh không đi được, nhờ cô trực thay đến hai giờ, anh nghĩ chờ đứa nhỏ hạ sốt sẽ trở lại.

Trình Khả Lương rất kính trọng người cha đơn thân này, lập tức đồng ý nói không thành vấn đề.

Vì vậy, hôm nay cô phải ở lại đến hai giờ, nói không chừng còn có thể cùng nhau trẻ nhưng không sao, ngày mai là chủ nhật, không trở ngại cô đi học.

“Khả Lương, tôi đi đây, bái bai.” Tiểu Kiệt nói.

Cô vẫy vẫy tay: “Bái bai.”

Duỗi cái lưng mệt mỏi, tiếp tục công việc của mình.

Lúc cô không biết sao chỉ tìm thấy một con hổ răng kiếm, thì nghe thấy tiếng chuông điện vang lên.

Online Khai Sáng ở trong một tòa cao ốc kết hợp thương mại (siêu thị), vì lý do an toàn, sau sáu giờ tối mặc kệ bên trong còn có bao nhiêu người, cửa kính cũng sẽ được cài khóa lại, nhân viên đều có chìa khóa, không có khả năng rung chuông, nhìn thời gian, cũng rạng sáng rồi, ai sẽ tới? Là người bên trong gọi đồ ăn mua ngoài sao?

Nghi ngờ thò đầu ra, phát hiện bên ngoài cửa kính rõ ràng lại là mỹ nam mất trí nhớ ở nhà cô — Tại sao anh lại ở chỗ này?

Cô bắt lấy ống nghe điện thoại, bước nhanh tới, giúp anh mở cửa.

Người đàn ông nhìn cô, vẻ mặt rõ ràng toát ra vẻ yên tâm.

Trình Khả Lương cảm thấy có chút kỳ quái: “Sao anh lại tới đây?”

“Bởi vì cô còn chưa có về nhà, hơn nữa di động tắt máy.”

Cô còn chưa có về nhà, cũng không nghe điện thoại — là có ý gì?

Cô nghiêng đầu suy nghĩ một chút. A! Không phải là bực mình đó chứ..... Ai, cô quen ở một mình, cho nên lúc anh Hào gọi điện thoại hỏi có thể trực giùm đến hai giờ hay không, cô rất có nghĩa khí nói không thành vấn đề, sau đó, cô quên mất trong nhà có người, lại càng không đúng lúc là buổi chiều điện thoại đi động lại hết pin.

Bình thường mười một giờ cô đang ở nhà, trễ nhất cũng là mười hai giờ đã về đến, hiện tại, kim đồng hồ cũng đã dừng ở một vị trí.....

“Vốn là tôi muốn vào siêu thị bên trong Khai Sáng xem một chút, chỉ là hệ thống yêu cầu nhập tài khoản trò chơi, nhất thời tôi lẩn không ra, mới tự mình sang đây nhìn một cái.”

“Thật xin lỗi, tôi nên gọi điện thoại nói trước với anh một tiếng.” Trình Khả Lương mang theo áy náy nói: “Đồng nghiệp có chuyện, tôi trực giùm anh ấy vài tiếng.”

“Cô không có việc gì là tốt rồi.” Anh thật đúng là sợ cô gặp chuyện không may.

Nói không ra, chính là lo lắng, mười hai giờ cô còn chưa trở về nhà, thậm chí anh còn nói chuyện với Bảo Thạch, hỏi nó trước kia chủ nhân có từng về nhà trễ không? Bảo Thạch ở trong tổ nhỏ nghiêm nhiên là Sơn Đại Vương dĩ nhiên là mặc kệ anh, vì vậy trong ánh mắt xem thường của Bảo Thạch anh tỉnh táo lại.

Lo lắng, liền gọi điện thoại.

Điện thoại liên lạc không được, liền tới cửa tìm đi.

Chỉ là mặc dù là căn cứ vào quan tâm, nhưng anh không muốn làm cho cô cảm thấy mình không biết lễ phép, cho nên mới giải thích nói vì cái gì mới không dùng điện thoại liên lạc trước.

12. Chương 3-4

Edit & Beta: Lạc Thần

“Thường hay về trễ như vậy sao?” Hạ Thiên Tễ hỏi cô.

“Một tháng sẽ có mấy lần, đơn vị chúng tôi có những người làm cha đơn thân, mẹ đơn thân, học sinh, ba mươi năm qua lần đầu tiên nói chuyện nhà cửa, tình trạng như vậy không ít, cho nên chúng tôi hết sức giúp đỡ lẫn nhau.” Những đồng nghiệp tốt này chính là lí do khiến cô nhiệt tình với Khai Sáng: “Tôi còn một giờ nữa, nhưng nói không chừng sẽ trễ một chút, anh về nhà trước, hay là chờ tôi cùng nhau về?”

“Chờ cô về chung đi, dù sao cũng đã tới rồi.”

Về đến nhà cũng là chuyện của ba tiếng sau rồi.

Vừa mở cửa, Bảo Thạch phe phẩy cái đuôi đi tới, Trình Khả Lương vội vàng ôm nó, nựng một cái, hôn một cái, sờ một cái, sau đó thả nó lại trên ghế sa lon, để cho nó tự chơi.

Thay quần áo, rửa mặt chải đầu xong, lúc nằm lên giường đã sắp bốn giờ, bình thường lúc này đã sớm ngủ rồi, nhưng hôm nay cô lại có chút không ngủ được, cô vẫn luôn nghĩ tới một chuyện.

Lật trái, lật phải, lại lật trái, rồi lại lật phải.....

“Không ngủ được?”

“Ừ.”

“Vậy tán gẫu chút đi.”

Từ trong miệng của người mất trí nhớ nghe được hai chữ “tán gẫu” này thật đúng là vi diệu —— người này cũng thật là kỳ quái, nói đầu hư mất rồi, vậy mà cô thấy anh thao tác máy vi tính, thấy anh đánh tin nhắn bằng tiếng anh, có lúc anh còn có thể nấu cơm, lên mạng chọn quần áo, giày tất cả đều phù hợp với kích cỡ của anh, nơi sản xuất chúng cũng biết rất rõ ràng, nhưng vẫn cứ không nhớ mình tên gì, ở đâu.

Muốn nói anh giả bộ, nhưng lại không tìm ra nguyên nhân anh làm như vậy.

Cô cũng không phải là người xinh đẹp.

Hơn nữa anh cũng có thể phát hiện, thật ra thì cô còn rất nghèo nàn.

Về phần anh, chỉ cần nhìn mẫu điện thoại của anh cũng biết, loại này là kiểu mẫu điển hình người có tiền mua, tĩ mĩ mà kén chọn, quần áo nhất định phải may thủ công, cổ áo sơ mi lệch một cm cũng không được, nút áo lớn nhỏ đều có yêu cầu, cái này cũng không thể tùy tiện là có thể giả vờ được.

Một kẻ có tiền lại đẹp trai ở trong nhà của một người nghèo, tuyệt đối không phải là bởi vì anh thích ở nhà nhỏ, có vẻ có khả năng là anh thật sự mất trí nhớ.

“Tán gẫu cái gì?”

Hạ Thiên Tễ suy nghĩ một chút: “Mơ ước.”

Thật ra thì vốn là anh nghĩ muốn đề nghị nói thật hay mạo hiểm, nhưng nghĩ lại, một người mất trí nhớ thì chơi nói thật hay mạo hiểm như thế nào? Anh hỏi thì đương nhiên không thành vấn đề, nhưng nếu cô hỏi thì lại là vấn đề lớn, nói quên mất để đánh lừa cô thì sợ cô nghi ngờ, muốn nói thật lại có chút không ổn —— chuyện trước đây thì không thể nói, nhưng nếu nói về tương lai, hoặc nhiều hoặc ít nhất định sẽ có mơ ước, đây là một đề tài đơn giản mà lại an toàn.

Trọng điểm là, anh rất muốn biết mơ ước trong cuộc đời của nữ sinh là cái gì.

“Mơ ước của tôi vô cùng cao xa.”

Anh cũng nghĩ thế.

“Vô cùng khó khăn, vô cùng có tính khiêu chiến.” Cho nên hiện tại cô mới cố gắng như vậy.

“Thành công phải trải qua thời gian dài dằng dặc mới có thể lấy được, trừ bỏ thời gian, tôi còn phải tiêu tốn rất nhiều tâm lực, thanh xuân, sau đó còn phải hy sinh rất nhiều thứ, nhưng cho dù là như vậy, cũng không thể bảo đảm kết quả mà tôi muốn.” Trình Khả Lương dừng một chút: “Anh có muốn đoán mơ ước của tôi là cái gì hay không?”

“Nghiên cứu khoa học?”

“Sai.”

“Đầu tư cổ phiếu?”

“Sai.”

Hạ Thiên Tễ lại nói thêm vài ngành mà anh cảm thấy điều kiện phù hợp, nhưng đáp án đều không đúng, rốt cuộc, Trình Khả Lương chuẩn bị công bố đáp án.

Anh nín thở chờ đợi.

“Tôi muốn xây dựng một ngôi nhà tràn đầy tiếng cười.”

Anh suy nghĩ một chút, không sai, cái này quả thực là vô cùng khó khăn, vô cùng có tính khiêu chiến, cũng phải hy sinh rất nhiều thứ mới có thể đổi được thành quả vui vẻ này.

Nhưng rất ít người, nhất là cô gái trẻ tuổi, sẽ thận trọng đem “Ngôi nhà tràn đầy tiếng cười” trở thành mơ ước tương lai như thế.

Giọng điệu nói chuyện của cô rất thận trọng, thận trọng đến nỗi anh biết nhất định cô cũng giống anh—— nhất định là không có cha mẹ ở bên cạnh mình. %Lạc_Thần@

Mặc dù ông bà nội rất thương yêu anh, nhưng vẫn không tránh khỏi những lúc anh sẽ nghĩ, tại sao ba mẹ sinh anh ra, lại không muốn quan tâm anh? Từ nhỏ đến lớn cũng chưa gặp mặt được mấy lần, bọn họ đối với chính mình không có áy náy cũng không có thương yêu, hiện tại thậm chí ngay cả bộ dáng của bọn họ anh cũng nghĩ không ra.

“Anh..... Sẽ không cảm thấy rất kỳ quái?”

“Sẽ không.” Anh dùng giọng điệu trang nghiêm trả lời: “Bởi vì tôi cũng thế.”

13. Chương 4-1

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Mấy ngày sau, lúc Trình Khả Lương đang làm việc thì lại nhận được điện thoại từ anh Hào – một người cha độc thân nuôi con.

“Khả Lương, em gái anh lại phát cơn sốt...”

“Dạ, em biết rồi. Anh đợi em gái khỏe lại rồi đi làm cũng được.”

“Thật ngại quá.”

“Không có gì đâu. Hồi em thi mọi người cũng giúp đỡ cho em đấy thôi, đồng nghiệp vốn là tương trợ lẫn nhau mà. Anh mau đi chăm sóc em gái đi.”

Cúp điện thoại, cô suy nghĩ một chút rồi mở di động, nhấn một cái tin cho anh chàng đẹp trai bị mất trí nhớ – Hôm nay làm thay ca, không biết giờ nào sẽ về nhà.

Chỉ chốc lát, anh đã nhắn lại cho cô – Có đói bụng hay không?

Tối nay thí nghiệm viên sẽ kêu đồ ăn mua bên ngoài, tôi đã đồng ý với bọn họ rồi. Nhưng giờ trễ thế này, trừ khi có chút tiền, nếu không thì chẳng ai thêm giao hàng. Cũng may là tôi có thói quen chuẩn bị mấy món ăn vặt trong ngăn kéo bàn, snack hay bánh bích quy Khổng Tước (Cookie Peacock) từ loại nhỏ đến loại lớn đều đủ cả.

Tình cờ là tôi cũng ở gần đó. Muốn ăn gì không, tôi mang đến cho cô.

Trình Khả Lương nháy mắt mấy cái rồi lại nhìn tin nhắn lần nữa. Woa! Có người muốn mang cơm đến cho cô, cảm giác này thật là tuyệt... tuyệt... Kỳ diệu quá đi mất...

Ăn cái gì mới được đây nhỉ... Tôi muốn ăn vài cuốn sushi thật ngon và Chawanmunshi.

* :Chawanmushi là một món trứng sữa hấp với hạt bạch quả của ẩm thực Nhật Bản.

Được.

Hai mươi phút sau, anh chàng đẹp trai mất trí nhớ đã xuất hiện ở bên ngoài chỗ làm của Trình Khả Lương, tay cầm một hộp đựng cơm mua từ nhà hàng kiểu Nhật.

Trình Khả Lương nhìn chiếc hộp được quét một lớp mạ vàng mà há hốc mồm. Cô tưởng anh sẽ ghé qua mấy tiệm chi nhánh hoặc cửa hàng tiện lợi để mua, đâu có ngờ anh lại đi mua ở một cửa hàng Nhật truyền thống.

“Cái này...”

“Tôi cũng vừa mới ăn cơm ở đó xong, hương vị không tệ.”

Đó không phải là điểm quan trọng. Vì sao cái hộp này lại được quét sơn mạ vàng... Chỉ có thể nói, tuy rằng người đàn ông này không nhớ được tên mình, nhưng thói quen cũ vẫn còn đó. Những người mặc áo có hình bồ câu trắng có lẽ nghĩ rằng ăn đồ Nhật cũng phải dùng hộp quét sơn mạ vàng mới tính là thỏa đáng.

Đó là thói quen trong cuộc sống hàng ngày của anh, cô cũng không còn gì để nói, cùng lắm thì tối mai khi cô đi làm thuận tiện ghé qua cửa hàng đó trả lại cho họ.

Trình Khả Lương vội mở hộp ra, định bụng sẽ ăn sạch món sushi ngon lành.

“Anh không về sao?”

Hạ Thiên Tễ mỉm cười: “Tôi chờ cô về cùng.”

Lúc nhận được tin nhắn “Hôm nay về nhà trễ một chút”, Hạ Thiên Tễ đang đọc tài liệu tiếng Đức vừa mới được gửi tới hôm qua. Nghĩ đến mấy ngày trước về đến nhà đã trễ như vậy, anh cảm thấy không yên tâm, vội vàng cầm lấy ví da rồi ra ngoài, vậy một chiếc taxi ven đường.

Cô muốn ăn sushi, anh liền hỏi tài xế xem gần đó có cửa hàng kiểu Nhật nào không. Anh tới đó, mua một hộp cơm rồi lên xe, đi thẳng một đường tới dưới lầu Khai Sáng.

Hạ Thiên Tễ vừa mới lật được vài trang sách trong chiếc túi mang theo bên mình. Quyển sách đó dày khoảng ba cm. Cho dù cô muốn làm thêm tới mấy giờ, anh cũng không nhàm chán.

Lúc còn học bên Đức, có một cô bạn cùng lớp anh làm thêm ở quán bar. Mỗi tuần sẽ có một ngày làm qua đêm, đến lúc rạng sáng mới xong việc. Vì sự an toàn của cô ấy, mỗi khi đến ngày tăng ca, bạn trai của cô sẽ đến quán bar ở lại cả đêm, luôn ngồi ở vị trí cạnh quầy bar. Nếu không có khách, hai người họ sẽ nói cười đùa giỡn với nhau. Lúc cô bạn gái bận rộn, anh bạn trai kia sẽ đọc sách.

Khi đó, anh luôn cảm thấy hành động đó thật là kỳ lạ, nhưng bây giờ thì anh đã hiểu. Mặc dù anh và Trình Khả Lương đến tay còn chưa nắm qua, nhưng anh đối với cô lại có một cảm giác mang tên lo lắng, lo lắng cô về trễ như vậy, lo lắng khi cô chỉ có một mình.

“Đúng rồi, đột nhiên tôi nhớ tới một việc.” Trình Khả Lương để đũa xuống: “Ngày hôm đó, khi anh tán gẫu với tôi về ước mơ, có phải anh đã nhớ ra cái gì rồi không?”

“Tôi cũng thế” của anh cẩn thận đến mức kỳ quái. Đối với người bình thường, cho dù nói đến cuộc sống gia đình, họ đều không dùng giọng điệu như vậy; nhưng nếu giống như cô, thì lại là chuyện khác. Khi ấy cô không chú ý, hôm sau nhớ tới mới phát hiện, vì vậy mới hỏi anh một chút.

Hạ Thiên Tễ biết mình phủ nhận vào lúc này không phải là cách hay, bởi vậy anh rất dứt khoát thừa nhận: “Đúng.”

“Thật sao? Anh có nhớ ra cái gì không? Tên, số điện thoại nhà...?”

“Không có.”

Thấy Trình Khả Lương có chút thất vọng, anh nhin không được liền hỏi: “Cô hy vọng tôi nhớ lại mọi thứ?” Gật đầu.

“Không muốn tôi tiếp tục ở cùng à?”

“Không phải vấn đề muốn hay không, người mình quen biết đột nhiên biến mất, anh đã từng có cảm giác này chưa?”

Anh ngẩn ra. Anh chưa từng có.

“Tôi từng trải qua một lần, cảm giác đó rất đáng sợ.”

Anh không mở miệng, im lặng nghe cô kể.

“Tôi được cậu út nuôi lớn. Em gái họ của tôi mới vừa lên tiểu học, có lần ra ngoài chơi, mãi đến giờ ăn cơm tối mà vẫn chưa trở về. Cậu tôi, thím tôi và vài người hàng xóm đều khẩn trương chạy ra ngoài để tìm con bé. Còn tôi thì ở nhà chăm sóc cho mấy đứa em còn lại, khi ấy tôi cũng hoảng lắm, rất sợ nữa là đằng khác, thậm chí luôn nghĩ xem rốt cuộc thì em họ tôi đã đi đâu, có gặp phải bọn người xấu không, đã về hay chưa? Đến lúc đêm khuya, người ta đưa em họ tôi về, anh có biết vì sao không?”

14. Chương 4-2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

“Chơi với bạn bè rồi quên mất thời gian à?”

“Không sai biệt lắm. Con bé không nói với chú và thím là nó đi ăn sinh nhật bạn. Phụ huynh bên đó rất nhiệt tình, họ bày trò chơi hay, lại cho bọn nhóc xem phim hoạt hình. Mãi đến hơn chín giờ tối, ba mẹ của người bạn học sợ con bé về nhà một mình rồi gặp nguy hiểm, họ lái xe đưa nó về tận nhà, chú và thím tôi mới hết một hồi sợ bóng sợ gió, nhưng chú thím cũng tựa như già thêm ba tuổi.”

“Tôi hiểu ý của cô, cô yên tâm đi, tôi quen sống một mình ở bên ngoài, cho dù không liên lạc với người nhà một thời gian dài, họ cũng không lo lắng đâu.” Trên thực tế, anh sớm đã viết mail gửi cho ông bà nội của mình.

“Hơn nữa, tôi nghĩ, với tốc độ tiến triển hiện giờ của mình, hẳn là cũng không lâu nữa đâu.”

“Vậy là tốt rồi.” Hả? Sao? Anh vừa nói cái gì? “Anh sống một mình? Anh vừa nhớ lại chuyện này à.”

“Đúng vậy.” Anh phát hiện mình rất thích dáng vẻ ngạc nhiên của cô. Mỗi lần như thế, hai mắt cô chớp chớp rất đáng yêu.

“Anh mà sớm nhớ ra tên của mình thì tốt rồi, lúc nào cũng kêu anh là “Ai”, cảm giác rất kỳ.”

Lúc mới bắt đầu, không có cảm giác này, nhưng gần đây, mối quan hệ của cả hai có vẻ đã thân quen hơn, thậm chí còn giống như bạn bè, nếu tiếp tục kêu “ai” thì thật sự là...

Cho nên anh mới không cần khôi phục trí nhớ nhanh như vậy. Hạ Thiên Tễ cảm thấy cô nữ sinh trước mặt mình tràn đầy một loại năng lượng kỳ lạ, anh muốn ở chung với cô, gần gũi cô thêm một thời gian nữa

Anh muốn quen với cô hơn, muốn biết nhiều hơn về cô.

“Cũng may là trước mắt cô không có đối tượng kết giao, bằng không thì sẽ rất phiền toái.”

“Đúng là vậy.” Không có người bạn trai nào chấp nhận được việc bạn gái mình ở chung một nhà với một người đàn ông xa lạ, ngược lại, cô cũng tuyệt đối không thể chịu được nếu bạn trai mình ở cùng một nhà với một người con gái khác.

“Hiện tại, cô có người theo đuổi mình không? Không phải tôi muốn xen vào chuyện riêng tư của cô, ý tôi là, nếu có người theo đuổi cô, lúc tôi ra cửa thì sẽ chú ý một chút, tránh để đối phương hiểu lầm.”

Lời này của anh vô cùng tỉ mỉ, xác thực.

Thành thật mà nói, anh muốn xen vào chuyện riêng tư của cô.

Anh có hứng thú với cô, dù sao cũng nên biết cô có người trong lòng hay không – nếu hỏi trực tiếp thì quá đường đột, vì thế, anh đổi cách hỏi: “Có người thích cô không”, đợi cô trả lời rồi, dĩ nhiên anh có thể chuyển qua đề tài mà mình muốn biết.

“Đừng lo, bây giờ, người duy nhất theo đuổi tôi là một thằng quỷ nhỏ. Nếu bởi vì tôi cho anh ở chung mà anh ta từ bỏ ý niệm đó, ngược lại còn là chuyện tốt.”

“Thế nào là thằng quỷ nhỏ?”

“Nhà anh ta vô cùng khá giả, suy nghĩ kỹ thì điểm ấy rất tốt, nhưng mà anh ta được nuông chiều quá mức, cái này không ổn chút nào. Nếu anh ta chăm chỉ làm việc, dù tôi không thích thì cũng dành cho anh ta sự tôn trọng, nhưng mà tính tình anh ta lại là cái kiểu “dù gì công ty cũng là xí nghiệp của dòng họ, không đi làm nhiều cũng sẽ không bị đuổi”. Nhưng mà như vậy còn chưa tính, anh ta còn lấy việc này để dương dương tự đắc, cảm thấy không đi làm cũng sẽ không bị đuổi là chính mình rất lợi hại, thích ra vẻ ông chủ này nọ, giống như muốn làm cho người ta thấy mình rất giỏi... Tôi thật không có cách nào thích được loại người như vậy.”

Hạ Thiên Tễ vừa nghe xong thì chợt đỏ mặt.

Anh thừa nhận, lúc anh trốn tránh ông nội, anh đúng là có suy nghĩ “Dù sao đi nữa, trừ tôi ra, Hoàn Anh cũng không có cách nào lọt vào tay người khác. Vì vậy, tạm thời không nghe theo sự sắp xếp của ông nội cũng chẳng có tổn thất gì.”

Không thể nói rõ nguyên nhân, nhưng anh không muốn lừa gạt cô. Anh suy nghĩ một chút rồi nói đến chuyện tương lai.

Cũng may là anh không hề dương dương tự đắc... Được, anh thừa nhận là anh đã từng có.

Lúc anh khiến Trình Khả Lương nói ra câu “Nếu anh không ngại chỗ này chật hẹp, trước mắt anh cứ tạm thời ở lại”, từ trong sâu thẳm tận đáy lòng, anh rất muốn hét lên với ông nội hai chữ “Con thắng!” Nhưng

chưa được vài ngày, khi đã sống cùng với cô, quen dần mọi thứ, anh mới phát hiện mình đúng là còn có chỗ ngây thơ.

Nghĩ tới việc còn chưa tới một tháng nữa...

“Anh ta hẹn tôi ra vài lần, tôi đều lấy lý do từ chối là mình không có thời gian. Sau đó, đột nhiên anh ta nói với tôi, mọi chuyện trong nhà anh ta đều lo hết... Phải nói thế nào nhỉ? Nếu là người có năng lực như vậy, lại thật lòng với tôi, dựa vào tình yêu thương mà nói với tôi những lời như vậy, nhất định tôi sẽ rất vui, đối với việc anh ta “yêu ai yêu cả đường đi” sẽ cảm thấy có chút tủi thân, uất ức. Nhưng mà anh ta lại khiến tôi có cảm giác về một tên nhà giàu mới nổi, thích bao nuôi gái đẹp, cảm thấy rất kém cỏi... Không phải lời của anh ta có vấn đề, mà là thái độ của anh ta có vấn đề. Bởi vì tình yêu đối với anh ta mà nói giống như một điều kiện trao đổi, anh ta giúp người khác giải quyết vấn đề kinh tế, cho nên từ đó về sau, người khác phải phục tùng anh ta.”

“Người rất biết cách săn sóc.”

“Người như vậy chỉ hợp với cách sống cổ đại, thấy nhà ai có con gái đẹp, mang tiền trong nhà qua đó để mua người ta về làm tiểu thiếp. Nói thật lòng, bạn trai có gia cảnh khá giả ai mà không thích, nhưng cái loại ban phát tình cảm như vậy thì thật quá...” Người đàn ông suy bụng ta ra bụng người tiếp lời: “Không có phúc hưởng thụ.”

“Ừ, nhưng mà không biết có phải anh ta theo đuổi nữ sinh rất thuận lợi hay không, dường như anh ta không thể nào chấp nhận... được lời từ chối của tôi, mỗi lần hẹn là một lần cự tuyệt, mỗi lần cự tuyệt là một lần hẹn. Bây giờ thì không chỉ tôi, ngay cả đồng nghiệp tôi cũng cảm thấy rất kỳ quái, họ còn hỏi đùa là liệu tôi có nên cho anh ta một cơ hội hay không.”

“Có lẽ anh ta cảm thấy cô chính là cây xương sườn của anh ta.”

Trình Khả Lương cười phá lên: “Tôi đâu có đẹp như tiên nữ.”

“Chuyện tình cảm rất khó nói.”

15. Chương 4-3

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Giống như anh, lúc mới bắt đầu, anh chỉ là muốn tìm một chỗ để ở một thời gian là tốt rồi, nhưng rồi dần dần, anh bị cách sống của cô làm cho hứng thú. Càng sống chung, anh càng thấy tươi sáng, sáng đến mức khiến người ta khao khát hướng tới.

Hạ Thiên Tễ có cảm giác như chính bản thân anh đang ái mộ cô – Trình Khả Lương đã hoàn toàn thu phục được loại công tử nhà giàu, miệng ngậm thìa vàng từ lúc sinh ra như bọn anh.

Cô vừa học vừa làm, mỗi tháng đều gửi tiền cho Kiều Kiều; cô sống tiết kiệm mà không quá khắt khe đối với bản thân. Điều quan trọng nhất là cô sống có mục đích rõ ràng. Hơn nữa, dù lâm vào nghịch cảnh như vậy, cô vẫn giữ được sự lạc quan yêu đời, luôn cố gắng hướng đến ước mơ du học. Tất cả những điều đó, nếu đem ra so sánh, đám người các anh quả thực quá kém cỏi.

Tiệc tùng, xe sang, bạn gái xinh đẹp, ngày nghỉ thì bàn bạc nên đi nơi nào để trượt tuyết, bọn anh muốn gì được đó, nhưng chỉ thiếu mỗi ước mơ và mục đích để phấn đấu trong đời.

Hạ Thiên Tễ rất muốn biết cái cảm giác tiến tới mục tiêu to lớn trong cuộc đời mình.

“Nếu có thể nói ra đạo lý như thế thì không gọi là tình yêu.” Anh nói.

“Tôi biết anh ta thích tôi, nhưng mà tôi không hiểu tại sao anh ta còn cố gắng sau khi bị cự tuyệt đến nửa năm như vậy. Thật ra... trừ khuyết điểm về tính cách, điều kiện sống của anh ta rất tốt. Gia cảnh giàu có, đáng người lại đẹp, tính tình phóng khoáng, nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời. Chàng qua không phải cứ lấy chồng, ở cùng một chỗ, ăn ngon mặc đẹp là tốt, cũng không phải nhìn mặt nhau cười vui vẻ là tốt, tâm

ý tương thông còn quan trọng hơn. Nếu như cho rằng việc giúp tôi giải quyết các vấn đề đã là việc vĩ đại, thứ tình cảm ấy sẽ rất khó để duy trì.”

“Cũng đúng.” Hạ Thiên Tễ nhớ kỹ những lời cô nói.

Nói tóm lại, cô muốn một tình yêu ngang hàng, bình đẳng.

Cho dù đối phương thay cô giải quyết vấn đề tiền bạc, nhưng tình yêu giữa hai người cũng phải giữ vững thể bình đẳng, ngang hàng như cũ.

“Bởi vì rất nhiều nguyên nhân, trong khoảng thời gian ngắn, tôi không thể nào nói chuyện yêu đương được. Cho nên, việc anh ra vào cửa nhà tôi chẳng hề can hệ đến ai cả. Anh không cần băn khoăn về người ái mộ tôi hoặc là kiểu người tôi sẽ thích trong tương lai.”

“Tôi biết bây giờ cô bề bộn nhiều việc, nhưng mà chờ đến sau khi tốt nghiệp, không chừng cuộc sống của cô sẽ khá hơn đôi chút?”

“Nhưng mà cho dù bây giờ có người đồng ý đợi tôi sau khi tốt nghiệp, tôi cũng không có cách nào tiếp nhận. Vả lại, một khi biết tâm ý của nhau, gặp mặt, ước hẹn, không phải chúng tôi sẽ yêu nhau theo cách dĩ nhiên sao? Muốn cùng nhau ăn cơm, muốn cùng nhau đi xem phim; đi Dương Minh Sơn* ngắm hoa nở, hoa Du Đồng** tháng tư, mùa hạ thì đi ngắm biển ở Khẩn Đỉnh***... Nhưng nhìn cuộc sống hiện giờ của tôi, đừng nói đến ngắm biển mùa hạ ở Khẩn Đỉnh, ngay cả việc ngắm cảnh hoàng hôn đơn giản cũng thật khó.”

* Dương Minh Sơn: Công viên Quốc gia Yangmingshan.

** Hoa Du Đồng: còn gọi là Trầu Trơn, Tung, nguồn gốc từ Trung Quốc, ở Việt Nam còn gọi là Tung.

***Khẩn Đỉnh: Công viên quốc gia ở Đài Loan – Kenting National Park.

“Cho nên, hiện tại cô vẫn độc thân?”

“Ừ.”

Rốt cuộc Hạ Thiên Tễ cũng hỏi ra điểm mấu chốt: “Cũng không có đối tượng để động lòng?”

“Tôi từng thích một người, nhưng chưa nói lời yêu.”

Trong lòng Hạ Thiên Tễ mừng thầm —— Nếu... Anh chính là mối tình đầu của cô... Việc này, việc này không phải rất tốt sao?

Một người có thể yêu nhiều lần trong cả cuộc đời, nhưng chỉ có một mối tình đầu duy nhất.

Hít sâu một hơi, Hạ Thiên Tễ cảm thấy mình có thể khống chế lại việc cười trộm, cố gắng hết sức để giọng nói có vẻ tự nhiên, giống như đang tán gẫu với bạn bè: “Là do người kia không tiếp nhận hay là cô không chịu bày tỏ?”

“Thật ra thì chuyện này có chút phức tạp.”

“Tôi thích nhất là nghe người ta kể chuyện phức tạp.”

Trình Khả Lương bị anh chọc cười: “Nghỉ hè năm lớp mười hai, tôi đến Khai Sang để nhận việc bên dịch vụ khách hàng. Tiền lương của kỹ sư rất cao, họ thì có bằng kỹ sư nhưng tôi thì không, vì vậy tôi cũng chẳng mong gì nhiều. Cho đến một ngày nọ, đột nhiên tôi phát hiện, thì ra có một kỹ sư nhỏ hơn mình một tuổi. Cậu ta tên là Lý Quốc Bang, học bổ túc ban đêm ở trường trung học.”

“Tôi rất kinh ngạc, lập tức chạy đi hỏi ông chủ của mình, kỹ sư mà không có bằng cấp à? Ông chủ nói không cần, bọn họ chỉ chú trọng vào năng lực. Tôi liền nghĩ, người đó nhỏ hơn tôi một tuổi mà tiền Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Giống như anh, lúc mới bắt đầu, anh chỉ là muốn tìm một chỗ để ở một thời gian là tốt rồi, nhưng rồi dần dần, anh bị cách sống của cô làm cho hứng thú. Càng sống chung, anh càng thấy tươi sáng, sáng đến mức khiến người ta khao khát hướng tới.

Hạ Thiên Tễ có cảm giác như chính bản thân anh đang ái mộ cô – Trình Khả Lương đã hoàn toàn thu phục được loại công tử nhà giàu, miệng ngậm thìa vàng từ lúc sinh ra như bọn anh.

Cô vừa học vừa làm, mỗi tháng đều gửi tiền cho Kiều Kiều; cô sống tiết kiệm mà không quá khắt khe đối với bản thân. Điều quan trọng nhất là cô sống có mục đích rõ ràng. Hơn nữa, dù lâm vào nghịch cảnh như vậy, cô vẫn giữ được sự lạc quan yêu đời, luôn cố gắng hướng đến ước mơ du học. Tất cả những điều đó, nếu đem ra so sánh, đám người các anh quả thực quá kém cỏi.

Tiệc tùng, xe sang, bạn gái xinh đẹp, ngày nghỉ thì bàn bạc nên đi nơi nào để trượt tuyết, bọn anh muốn gì được đó, nhưng chỉ thiếu mỗi ước mơ và mục đích để phấn đấu trong đời.

Hạ Thiên Tễ rất muốn biết cái cảm giác tiến tới mục tiêu to lớn trong cuộc đời mình.

“Nếu có thể nói ra đạo lý như thế thì không gọi là tình yêu.” Anh nói.

“Tôi biết anh ta thích tôi, nhưng mà tôi không hiểu tại sao anh ta còn cố gắng sau khi bị cự tuyệt đến nửa năm như vậy. Thật ra... trừ khuyết điểm về tính cách, điều kiện sống của anh ta rất tốt. Gia cảnh giàu có, dáng người lại đẹp, tính tình phóng khoáng, nụ cười tươi sáng như ánh mặt trời. Chẳng qua không phải cứ lấy chồng, ở cùng một chỗ, ăn ngon mặc đẹp là tốt, cũng không phải nhìn mặt nhau cười vui vẻ là tốt, tâm ý tương thông còn quan trọng hơn. Nếu như cho rằng việc giúp tôi giải quyết các vấn đề đã là việc vĩ đại, thứ tình cảm ấy sẽ rất khó để duy trì.”

“Cũng đúng.” Hạ Thiên Tễ nhớ kỹ những lời cô nói.

Nói tóm lại, cô muốn một tình yêu ngang hàng, bình đẳng.

Cho dù đối phương thay cô giải quyết vấn đề tiền bạc, nhưng tình yêu giữa hai người cũng phải giữ vững thế bình đẳng, ngang hàng như cũ.

“Bởi vì rất nhiều nguyên nhân, trong khoảng thời gian ngắn, tôi không thể nào nói chuyện yêu đương được. Cho nên, việc anh ra vào cửa nhà tôi chẳng hề can hệ đến ai cả. Anh không cần băn khoăn về người ái mộ tôi hoặc là kiểu người tôi sẽ thích trong tương lai.”

“Tôi biết bây giờ cô bề bộn nhiều việc, nhưng mà chờ đến sau khi tốt nghiệp, không chừng cuộc sống của cô sẽ khá hơn đôi chút?”

“Nhưng mà cho dù bây giờ có người đồng ý đợi tôi sau khi tốt nghiệp, tôi cũng không có cách nào tiếp nhận. Vả lại, một khi biết tâm ý của nhau, gặp mặt, ước hẹn, không phải chúng tôi sẽ yêu nhau theo cách dĩ nhiên sao? Muốn cùng nhau ăn cơm, muốn cùng nhau đi xem phim; đi Dương Minh Sơn* ngắm hoa nở, hoa Du Đồng** tháng tư, mùa hạ thì đi ngắm biển ở Khẩn Đình***... Nhưng nhìn cuộc sống hiện giờ của tôi, đừng nói đến ngắm biển mùa hạ ở Khẩn Đình, ngay cả việc ngắm cảnh hoàng hôn đơn giản cũng thật khó.”

* Dương Minh Sơn: Công viên Quốc gia Yangmingshan.

** Hoa Du Đồng: còn gọi là Trầu Trơn, Tung, nguồn gốc từ Trung Quốc, ở Việt Nam còn gọi là Tung.

***Khẩn Đình: Công viên quốc gia ở Đài Loan – Kenting National Park.

“Cho nên, hiện tại cô vẫn độc thân?”

“Ừ.”

Rốt cuộc Hạ Thiên Tễ cũng hỏi ra điểm mấu chốt: “Cũng không có đối tượng để động lòng?”

“Tôi từng thích một người, nhưng chưa nói lời yêu.”

Trong lòng Hạ Thiên Tễ mừng thầm — Nếu... Anh chính là mối tình đầu của cô... Việc này, việc này không phải rất tốt sao?

Một người có thể yêu nhiều lần trong cả cuộc đời, nhưng chỉ có một mối tình đầu duy nhất.

Hít sâu một hơi, Hạ Thiên Tễ cảm thấy mình có thể khống chế lại việc cười trộm, cố gắng hết sức để giọng nói có vẻ tự nhiên, giống như đang tán gẫu với bạn bè: “Là do người kia không tiếp nhận hay là cô không chịu bày tỏ?”

“Thật ra thì chuyện này có chút phức tạp.”

“Tôi thích nhất là nghe người ta kể chuyện phức tạp.”

Trình Khả Lương bị anh chọc cười: “Nghỉ hè năm lớp mười hai, tôi đến Khai Sang để nhận việc bên dịch vụ khách hàng. Tiền lương của kỹ sư rất cao, họ thì có bằng kỹ sư nhưng tôi thì không, vì vậy tôi cũng chẳng mong gì nhiều. Cho đến một ngày nọ, đột nhiên tôi phát hiện, thì ra có một kỹ sư nhỏ hơn mình một tuổi. Cậu ta tên là Lý Quốc Bang, học bỏ túc ban đêm ở trường trung học.”

“Tôi rất kinh ngạc, lập tức chạy đi hỏi ông chủ của mình, kỹ sư mà không có bằng cấp à? Ông chủ nói không cần, bọn họ chỉ chú trọng vào năng lực. Tôi liền nghĩ, người đó nhỏ hơn tôi một tuổi mà tiền lương đã gấp đôi tôi rồi, nếu như tôi cũng học được những kỹ năng như cậu ta, không chừng tiền của tôi kiếm được sẽ càng nhiều — Mùa hè năm đó, cậu út tôi qua đời, một mình thím tôi nuôi bốn đứa nhỏ rất khổ cực, tôi rất muốn giúp thím ấy.”

Hạ Thiên Tễ gật đầu một cái, rớt cuộc thì anh cũng hiểu vì sao tiền lương của cô nữ sinh này không thấp mà cách ăn ở lại đơn giản như vậy, giường ngủ không hề trưng bày một vật phẩm xa xỉ nào, quần áo trong tủ cũng chẳng có cái nào là hàng hiệu cả.

Đó là vì cô đang báo đáp công ơn nuôi dưỡng của chú út.

“Sau đó, tôi đi tìm Lý Quốc Bang. Hai người chúng tôi bàn bạc xong xuôi, cậu ta dạy tôi viết chương trình, tôi dạy cậu ta học anh văn. Khoảng chừng một năm, sau khi đã quen với việc kèm nhau học hành, từ từ quen thuộc lẫn nhau, dần dần phát hiện hai người rất giống nhau, đều tự lập bằng chính sức mình... Về sau, anh cũng có thể tưởng tượng rồi đấy?”

“Lâu ngày nảy sinh tình cảm?”

“Ừ.”

“Nếu đã thích nhau, vì sao lại không tiến tới?”

“Tình yêu cần có thời gian để duy trì, nhưng chúng tôi đều không có thời gian.” Trình Khả Lương khẽ mỉm cười: “Chúng tôi đều biết quyết định của bản thân là đúng, chẳng qua đôi lúc đều sẽ cảm thấy nuối tiếc. Hai người biết nhau quá sớm, nếu như chúng tôi gặp nhau lúc khoảng chừng ba mươi tuổi, không chừng khi đó sẽ có kết quả.”

“Chuyện đó đã xảy ra bao lâu rồi?”

Cô suy nghĩ một chút: “Khoảng bốn năm về trước.”

Hóa ra cô là sinh viên năm cuối, năm nay cô hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn anh sáu tuổi – rớt cuộc thì anh cũng biết tư liệu cá nhân cơ bản nhất của cô: số tuổi.

“Nếu như bây giờ có một người thật tốt xuất hiện thì cô tính sao?” lương đã gấp đôi tôi rồi, nếu như tôi cũng học được những kỹ năng như cậu ta, không chừng tiền của tôi kiếm được sẽ càng nhiều — Mùa hè năm đó, cậu út tôi qua đời, một mình thím tôi nuôi bốn đứa nhỏ rất khổ cực, tôi rất muốn giúp thím ấy.”

Hạ Thiên Tễ gật đầu một cái, rớt cuộc thì anh cũng hiểu vì sao tiền lương của cô nữ sinh này không thấp mà cách ăn ở lại đơn giản như vậy, giường ngủ không hề trưng bày một vật phẩm xa xỉ nào, quần áo trong tủ cũng chẳng có cái nào là hàng hiệu cả.

Đó là vì cô đang báo đáp công ơn nuôi dưỡng của chú út.

“Sau đó, tôi đi tìm Lý Quốc Bang. Hai người chúng tôi bàn bạc xong xuôi, cậu ta dạy tôi viết chương trình, tôi dạy cậu ta học anh văn. Khoảng chừng một năm, sau khi đã quen với việc kèm nhau học hành, từ từ quen thuộc lẫn nhau, dần dần phát hiện hai người rất giống nhau, đều tự lập bằng chính sức mình... Về sau, anh cũng có thể tưởng tượng rồi đấy?”

“Lâu ngày nảy sinh tình cảm?”

“Ừ.”

“Nếu đã thích nhau, vì sao lại không tiến tới?”

“Tình yêu cần có thời gian để duy trì, nhưng chúng tôi đều không có thời gian.” Trình Khả Lương khẽ mỉm cười: “Chúng tôi đều biết quyết định của bản thân là đúng, chẳng qua đôi lúc đều sẽ cảm thấy nuối tiếc. Hai người biết nhau quá sớm, nếu như chúng tôi gặp nhau lúc khoảng chừng ba mươi tuổi, không chừng khi đó sẽ có kết quả.”

“Chuyện đó đã xảy ra bao lâu rồi?”

Cô suy nghĩ một chút: “Khoảng bốn năm về trước.”

Hóa ra cô là sinh viên năm cuối, năm nay cô hai mươi ba tuổi, nhỏ hơn anh sáu tuổi – rất cuộc thì anh cũng biết tư liệu cá nhân cơ bản nhất của cô: số tuổi.

“Nếu như bây giờ có một người thật tốt xuất hiện thì cô tính sao?”

16. Chương 4-4

“Còn sớm quá nha. Đứa lớn nhất là Khả Xuyên còn chưa lên cao trung, đứa nhỏ nhất là Khả Dương vẫn còn đi nhà trẻ. Trừ phi đối tượng đó là người có gia tài bạc vạn, hơn nữa còn yêu ai yêu cả đường đi, không phải kiểu “ái ốc cập điều”*. Nếu không, chuyện yêu đương... sau này hãy nói đi.”

*Ái ốc cập điều: Từ “điều” mang hàm ý xấu, ví dụ như “điều nhân” có nghĩa là đồ con buôn (dùng để chửi), mà “điều” lại có nghĩa khá gần với “ô” (quạ đen). “Ái ốc cập điều” có nghĩa là một người yêu một gian phòng ốc thì sẽ yêu luôn cả chim chóc sống ở căn phòng đó, mặc dù người đó vốn dĩ không thích chim chóc chút nào. Mở rộng hơn, đó là khi yêu một ai hay thứ gì đó, cho dù chẳng ưa thì cũng đành phải thích những vật, những người có liên quan. Sự yêu thích ở đây trở nên bất đắc dĩ, có phần gượng ép.

Dừng một chút, Trình Khả Lương lại mở miệng: “Thật ra thì khi đó, tôi cũng từng nghĩ tới chuyện sẽ nói với Lý Quốc Bang rằng, nếu như đến năm ba mươi tuổi mà cậu ta vẫn chưa có người yêu thì nhất định phải tới tìm tôi, nhưng rồi tôi lại suy nghĩ, chuyện của mười năm sau... hay là thôi đi, nói không chừng tôi sớm đã kết hôn, hoặc là lúc cậu ta tới tìm tôi, cậu ta không còn dáng vẻ của người ngày xưa mà tôi thích thì tôi biết phải nói làm sao? Nếu như hai chúng tôi thật sự có duyên phận, không cần ước định cũng sẽ tình cờ gặp nhau.”

Hạ Thiên Tễ vừa nghe vừa ghi lòng tạc dạ.

Thật ra thì anh hiểu được. Cô rất thích, rất thích cái người tên là Lý Quốc Bang. Chỉ tiếc cả hai gặp nhau quá sớm, cậu ta phải lo cho sự nghiệp, còn cô thì phải chăm sóc mấy đứa nhỏ thay cho cậu út đã sớm qua đời. Hai người đều là hai đứa nhỏ lớn lên trong khổ cực, không dám lấy tương lai ra mạo hiểm. Vì vậy, dù cho tim của họ đập cùng một nhịp, họ cũng chẳng nói ra lời.

Nhất định bọn họ rất hiểu nhau, cho nên mới để đoạn tình cảm ấy mãi còn trong sáng.

“Ví dụ như bây giờ, có một người xuất hiện khiến cô động lòng thì cô làm sao?”

“Tôi nhần nhịn.”

Anh nhướng mày: “Nhần?”

Cô gật đầu một cái: “Nhần.”

“Vậy mà cũng có thể nhần.”

“Có thể chứ.” Trình Khả Lương bị vẻ mặt của anh chọc cười: “Không phải vừa rồi tôi mới nói sao? Cho dù có người đồng ý đợi tôi sau khi tôi nghiệp rồi yêu, tôi cũng không có cách nào tiếp nhận – lấy ví dụ là anh đi, nếu như bây giờ anh thích một nữ sinh, anh cũng xác định được cô ta thích anh, sau đó cô ta nói với anh là, ngày này năm sau, anh trở lại như ước hẹn với cô ta đi... Anh cảm thấy như thế nào?”

“Tôi có thể chọn cách làm bạn để ước hẹn.”

Vẻ mặt của Trình Khả Lương lộ vẻ nghi ngờ.

“Dù cho cô ấy bận rộn đến thế nào, mỗi khi cần đón xe, mỗi lần cần ăn cơm, cô ấy không có thời gian đi Khẩn Đình cùng tôi, không có thời gian cùng tôi đến A Lý Sơn*, vậy thì tôi sẽ ước hẹn bằng cách đưa cô ấy đi học đi làm. Gặp mặt nhau là tốt rồi, dẫu sao cũng chỉ một năm thôi, đâu phải cả đời.”

*A Lý Sơn, Gia Nghĩa

A Lý Sơn là một hương của huyện Gia Nghĩa, tỉnh Đà Lạt, Trung Hoa Dân Quốc.

Cô nghe vậy thì khẽ cười: “Đáp án này cực kỳ tốt à nha.”

“Vậy thì tại sao cô lại cười một cách kỳ quái như vậy?”

“Tại vì tôi chưa từng nghĩ tới đáp án này mà thôi.”

Ngày đó về nhà, vẫn là cười xe đạp.

Tháng năm, thời tiết đã chuyển ấm, ngồi ở sau xe đạp, Trình Khả Lương cảm thấy rất thoải mái, đồng thời cũng cảm giác mình có một chút gì đó gọi là tâm tình thiếu nữ - Trình Khả Lương còn chưa nói với anh. Ngày hôm đó, vì lo lắng cho cô mà anh tự mình tìm đến công ty. Từ lúc ấy, cô đã rất cảm động.

Đã rất nhiều năm, không có ai lo lắng việc cô về nhà mấy giờ.

Đã rất nhiều năm, không có ai lo lắng đến việc cô đi về khuya sẽ không an toàn.

Mặc dù thoát nhìn, cô có vẻ rất kiên cường, nhưng thật ra, cô vẫn luôn hi vọng sẽ có ai đó quan tâm tới cô, thích cô —— không có cách nào tiếp nhận, điều đó không có nghĩa là cô không khát khao, ước muốn.

Không phải không muốn, mà là không thể.

Nếu có thể, cô cũng muốn có một người cùng mình chia sẻ vui, giận, yêu, ghét trong cuộc đời này, luôn động viên lẫn nhau, sau đó để cho cô mặc sức làm nũng...

Vì thế mà tối hôm đó cô đã không ngủ được, cứ trằn trọc ở trên giường, lăn qua lăn lại.

Cô giống như đứa trẻ rất cuộc lấy được món đồ chơi mà mình ưa thích. Bởi vì quá vui, cô nhớ đến niềm hạnh phúc nho nhỏ ấy rất nhiều lần, càng nhớ lại càng ước muốn.

Có người lo lắng cho mình như vậy, thật tốt.

Trình Khả Lương ngẩng đầu, suy nghĩ một chút. Lý Quốc Bang, cũng may là tôi không ước hẹn rằng mười năm sau sẽ gặp lại cậu, thật đấy, bởi vì... dường như tôi đã thích một người khác rồi...

Mặc dù người kia rất kỳ quái, thậm chí còn có vẻ thần bí, mặc dù ngay cả tên anh ấy cũng không biết, nhưng anh ấy lại vì sợ tôi về khuya nguy hiểm nên đến đón tôi, luôn luôn nghiêm túc nghe tôi nói chuyện. Vả lại, anh ấy có chút gì đó rất giống cậu, mỗi khi nhìn thấy anh ấy, tôi cảm thấy lòng mình vô cùng ấm áp...

Tôi có chút hối hận. Tại sao trước đó tôi không lưu lại hình của cậu, từng ngày trôi qua, tôi ngày càng không nhớ nổi hình dáng của cậu ra sao nữa rồi. Bởi vì tôi sợ rằng tương lai tôi cũng không nhớ nổi dáng vẻ của anh ấy, cho nên, tôi đã lén chụp một tấm hình của anh lưu trong điện thoại...

17. Chương 5-1

Edit & Beta: Lạc Thần

Vài hôm sau, Trình Khả Lương và Mỹ Kỳ ăn cơm trưa trong căn tin nhà trường, thuận tiện thảo luận báo cáo giữa kỳ.

Hai người đều có năng suất làm việc kiểu ma quỷ, rất nhanh đã phân công xong công việc, sau khi ghi lại phần phân công công việc vào giấy cho Trình Khả Lương, Mỹ Kỳ rất tự nhiên mở miệng xác nhận thời gian: “Tối thứ bảy, tao qua trước sẽ gọi điện thoại cho mày.”

“Được.” Mỹ Kỳ ở trong ký túc xá, có vẻ bất tiện, vì vậy mỗi khi gặp báo cáo hoặc là thi cử, cô đều có thói quen đến nhà Trình Khả Lương, có nước có điện, không cần tranh giành không gian nhỏ bé với bạn học,

không cần lo lắng để lỡ mất thời gian cung cấp nước nóng, quan trọng nhất là không cần đến giờ quy định thì phải tắt đèn — còn hai tờ nữa là có thể làm xong lại bị ép tắt đèn, cái loại cảm giác đau thấu tim gan này cũng không phải là kinh nghiệm tốt gì.

“Đúng rồi, anh chàng mất trí nhớ đó vẫn còn ở nhà mày sao?”

“Ừ.”

Mỹ Kỳ woah! một tiếng: “Anh ta ở nhà mày được một tháng rồi đúng không?”

“Không sai biệt lắm.”

“Các người.....”

Mặc dù Mỹ Kỳ không nói rõ, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt đã nói rõ suy nghĩ trong đầu của cô nàng, Trình Khả Lương thấy thế vội vàng phủ nhận: “Không có.”

Mỹ Kỳ lộ vẻ hoài nghi: “Thật?”

“Thật, ai như mày chứ.”

“Nhưng không phải mày nói anh ta rất đẹp trai, đẹp đến nỗi ngày đầu tiên trông thấy mày còn tưởng rằng nhặt được một minh tinh.”

“Tao đã nói tao không giống mày, thấy trai đẹp liền bỏ nhào tới, một chút nguyên tắc cũng không có.”

“Làm ơn, tao rất có nguyên tắc, do tao nhìn thấy trai đẹp mới bỏ nhào tới, mày cho rằng mỹ nam đều giống như lá rụng đầy đất hay sao?”

Cô vừa nghe cũng biết Mỹ Kỳ đang oán trách cái gì — không biết lớp bọn họ bị cái gì nữa, thật sự là đến một người ra dáng nam sinh cũng không có.

Cái gọi là “ra dáng” là bao gồm tính cách nhiều mặt, trừ bỏ ngoại hình không thể quá kém, còn bao gồm phẩm hạnh, cách nói năng, mức độ sạch sẽ, biết cách tiến lùi...

Cho dù lấy tiêu chuẩn cực kỳ rộng mà nói, nam sinh lớp bọn cô vẫn giống như là động cơ phản lực vậy.

Mặc kệ cài đặt hướng lên trên một lần, vẫn lại là đi xuống một lần, mỗi lớp đều có ít nhất hai, ba nam sinh chất lượng tốt, cho nên khi so sánh bọn họ với nhau nữ sinh năm nhất liền khó tránh khỏi oán thán rồi.

Kỳ thật cũng không phải muốn làm cái gì, lớp học có mỹ nam luôn luôn cảnh đẹp ý vui thôi, giống như mọi người yêu thích khóa học về biên tập và phiên dịch tin tức, bởi vì cô giáo là đại mỹ nhân, chỉ cần cô xoay người thì mái tóc dài sẽ nhẹ nhàng lay động giống như đang quảng cáo dầu gội đầu, mọi người cảm thấy rất đẹp, thêm nữa cô giáo nói chuyện lại dịu dàng, kết quả là, cho dù cô giáo không có thói quen mỗi ngày đều điểm danh, nhưng khóa học về biên tập và phiên dịch tin tức lại có số lượng học sinh tham dự cao nhất môn.

“Trình Khả Lương à, thật sự mày không lo lắng sao? Ngộ nhớ anh ta là tội phạm truy nã gì đó, mày sẽ biến thành chứa chấp nghi phạm nha.”

Cô múc một muỗng cơm cà ri, cực kỳ tự nhiên nói: “Anh ta không giống vậy.”

Mặc dù anh ta mất trí nhớ lại cực lực che dấu anh không phải người bình dân, nhưng thấy thế nào thì thói quen sinh hoạt cũng không phải là người bình dân, lại còn chạy trốn nữa.

Mới đây, căn nhà nhỏ của cô mới có thêm một máy cà phê kết hợp xay, lọc, nấu đậu, anh còn mua mấy túi đậu, đóng gói màu đen, phía trên in nhãn hiệu một chiếc vương miện nhỏ màu xanh da trời, rất khéo là nhãn hiệu chiếc vương miện nhỏ đó cô rất quen thuộc - - Dưới lầu Khai Sáng có một tiệm cà phê, năm đó khi cô nhận chức phục vụ khách hàng qua điện thoại cô thường giúp các thí nghiệm viên làm chân chạy mua cà phê, mà loại đậu có nhãn hiệu mũ vàng màu xanh da trời này, nấu ra một ly cà phê bán ba trăm đồng, cô tính một lần mua mười ly cũng phải từ bỏ.

Ông chủ cười nói không có biện pháp, loại đậu này một cân phải mấy ngàn, người uống không nhiều lắm, nhập loại có nhãn hiệu vương miện nhỏ này chỉ là phục vụ khách hàng, kỳ thật không lời được bao nhiêu, một ly ba trăm là gần với giá thành phẩm rồi.

Lúc đó cô nghe xong thì muốn học máu, thế giới gì vậy trời, làm sao có thể có loại cà phê so với thịt bò còn quý hơn? Đáng sợ nhất chính là những thí nghiệm viên ngón tay so với người máy còn nhanh hơn này lại có thể mỗi ngày đều uống mà mặt không đổi sắc, lại còn rất sâu sắc nói với cô, loại đậu này có hương thơm gì đó...

Qua một năm, lúc cô thi lấy giấy chứng nhận, thay thế vị trí của Lý quốc Bang, đương nhiên không có ai thấy cô đi xuống dưới lầu mua cà phê, cứ như vậy vương miện nhỏ màu xanh da trời dần biến mất trong vòng sinh hoạt của cô, cô như thế nào cũng không nghĩ tới qua nhiều ngày như vậy, cô sẽ nhìn thấy vương miện nhỏ quen thuộc bên cạnh bàn bếp ở nhà mình.

Anh chàng mất trí nhớ cười nói với cô: “Vốn cho là ở Đài Loan mua không được, không nghĩ tới ngày đó khi đi đón cô, lại có thể thấy được nhãn hiệu đó ở tiệm cà phê dưới lầu.”

Có lẽ là anh chàng mất trí nhớ cực kỳ nắm chắc cô sẽ không đi tới loại địa phương có giá cao như vậy, cho nên an tâm đặt vài bao đậu ở nhà, lại còn lừa gạt cô nói bởi vì mua nhiều thì sẽ rẻ hơn, cho nên một lần mua năm bao.

Nhất định anh không nghĩ tới trước kia cô từng là chân chạy vật năm tháng, mỗi ngày cô đều thấy vương miện nhỏ này một lần nha!

Mà ngày nào đó còn nhặt được anh, anh mặc quần áo có in hình chim bồ câu trắng nhỏ cười xe đạp, có tội phạm truy nã nào sẽ nhân hạ thoả mái cười xe đạp ở khu chung cư vào bảy, tám giờ sáng không? Bởi vậy cô nghĩ cũng không cần nghĩ liền cảm thấy không có khả năng.

“Trong những bộ phim điện ảnh thì trước khi những sát thủ biến thái bị bắt, hàng xóm cũng đều rất kinh ngạc nói anh không giống, đều nói ngày thường anh rất nhiệt tình giúp đỡ mọi người, bảo vệ động vật nhỏ, lại còn nho nhã lễ phép với người lớn tuổi.”

“Mày xem TV nhiều quá rồi.” (Lạc_Thần)

“Đúng là, mày không cảm thấy kỳ quái à, làm sao có người đến tên mình cũng không nhớ nổi nhưng lại có thể ra ngân hàng nhập mật mã tài khoản, sau đó chuyển khoản cho mày? Chính tao khi ra ngân hàng đều phải ký tên xác nhận tài khoản.”

“Loại chuyện này rất khó nói.”

18. Chương 5-2

Edit & Beta: Lạc Thần

“Nêu ví dụ?”

“Mày xem, người làm ra những chiếc xe Ferrari này, bọn họ có thể làm ra chiếc xe chạy nhanh nhất trên thế giới, tùy tiện một chiếc đã mắc hơn so với một căn nhà, nhưng mày có cảm thấy người làm ra những chiếc xe thể thao như mơ sẽ làm ra xe con của mà trẻ con yêu nhất sao?”

Mỹ Kỳ không nghĩ tới cô sẽ lấy ví dụ như vậy, cảm thấy có phần ngoài ý muốn, lại có chút buồn cười: “Lại cho ví dụ đi.”

Cô học chung với Khả Lương bốn năm, Khả Lương người này ở chung rất tốt, tính tình cũng không có gì, nhưng cũng không phải dễ dàng biết kết bạn như vậy, bởi vì thời gian không có nhiều, cho nên cô chỉ có thể làm những chuyện cần thiết.

Đi ngủ đọc sách là cần thiết, kết bạn vui đùa không phải cần thiết; làm việc kiếm tiền là cần thiết, liên hoan đón chào bạn mới đến không phải cần thiết.

Cho nên cô không có bạn, cô chỉ có năng lực giao tiếp xã hội khi phải giao tiếp để kiếm sống.

Nhưng hai người là bạn bè cùng làm báo cáo nhiều năm, cùng nhau ăn vô số cơm, khi thi cử cũng sẽ cùng nhau đọc sách để nắm vững trọng điểm.

Xét thấy ở chung với nhau trong khoảng thời gian dài, cộng thêm Khả Lương cũng không dò hỏi vấn đề yêu thích ai, cho nên muốn nói cô là người hiểu Khả Lương nhất cũng không đủ.

Nhưng mà, người đối với người khác không quan tâm, hiện tại tựa hồ có chút ra sức nói chuyện giúp một người con trai.

Không tầm thường.

Ít nhất nhận thức Khả Lương bốn năm nay, cô cũng chưa làm qua những chuyện tương tự.

“Vẽ hình cây trúc so với vẽ tranh chân dung, Tập Nhĩ Kiệt vẽ một bức tranh chân dung ra giá hai mươi vạn Đô-la, nhưng anh ta có thể vẽ ra cây trúc căn bản trong thủy mặc* hay không?”

(* Tranh thủy mặc hay tranh thủy mặc, là một loại hình hội họa khởi nguồn từ Trung Quốc. Thủy () là nước. Mặc () là mực. Tranhthủy mặc được vẽ bằng mực nước, hay còn gọi là mực tàu trên giấy hoặc lụa.)

“Cho ví dụ về một người nữa tao sẽ tin mày.”

Trình Khả Lương không chú ý khoe miệng Mỹ Kỳ cười xấu xa, nghe vậy, vắt hết óc tiếp tục nói: “Một dạng hai cái chân, một dạng biết đẻ trứng, đà điểu đầu đàn giỏi chăm sóc gà, hay là giỏi chăm sóc đà điểu?”

“Kết luận?”

“Kết luận là, người có thể hoàn thành công việc có vẻ khó khăn chưa chắc đã có thể đảm nhiệm công việc có tính chất đơn giản, ví dụ như Ferrari và xe con cua, ảnh chân dung duy trì khoảnh khắc đẹp của con người và cây trúc nhập môn cơ sở, đà điểu và thịt gà, giống nhau có thể chứng minh, mặt mã tài khoản ngân hàng và tên của chính mình cũng có thể là như vậy.”

Mỹ Kỳ cười giấu cợt: “Trình Khả Lương, mày cố gắng biện hộ giúp anh ta như vậy, còn nói cùng với anh chàng mất trí nhớ đó không có gì?”

“Mày thô tục quá đi, chúng ta đến cả tay còn chưa nắm qua.”

“Mày mới thô tục, ai nói nhất định phải có tiếp xúc tay chân mới kêu là có cái gì? Thích mà nói, thì không dắt tay cũng có cái gì, không thích mà nói, cho dù có dắt tay cũng không có gì.” Mỹ Kỳ bóp bóp vai cô: “Nói thật đi, có phải trong nháy mắt tim đập rộn lên hay không?”

Cô nghĩ nghĩ, tim đập rộn lên à... Hình như không có.

Bất quá, lúc cô lấy lại tinh thần, phát hiện chính mình đang cười.

Lần trước lúc cô làm thay ca giúp anh Hào, anh tới đón cô, hầu như mỗi ngày anh đều sẽ cười xe đạp tới đón cô tan tầm, có một lần, khi bọn cô đang đợi đèn xanh đèn đỏ, cô nhìn chung quanh, ngoài ý muốn nhìn thấy bóng dáng của hai người họ trong tử kính, Trình Khả Lương người mà luôn luôn bị phê bình là khuôn mặt không có biểu cảm gì, rốt cuộc khoe miệng hơi cong lên, giống như đang mỉm cười.

Bởi vì Trình Khả Lương cực kỳ kiên trì chính mình và anh chàng mất trí nhớ không có gì, nhưng Mỹ Kỳ căn cứ hiểu biết của mình đối với cô, cảm thấy là phải có gì đó, dưới loại tình huống này, cô quyết định dùng hai mắt của mình xác nhận. d@d!!\$quy%d*

Bởi vì Khả Lương người này trưởng thành sớm vô cùng cực đoan, cô đối với đạo lý đối nhân xử thế rất hiểu biết, chỉ cần một ánh mắt một lời nói, cô có thể trong nháy mắt hiểu rõ ý tứ của đối phương, nhưng mà đối với quan hệ với người khác thì gần như là trang giấy trắng, chẳng hạn như, cô biết chính mình từ chối hoạt động của lớp làm cho lớp phê bình kín đáo, nhưng lại không hiểu phê bình kín đáo này thì có cái gì tốt.

“Tao không tham gia hoạt động bán cà phê, cũng không tham gia hoa khôi giảng đường, tham gia hay không đối với hoạt động này hoàn toàn không có ảnh hưởng, thật sự không hiểu tao không đi thì có cái gì mà tức giận.”

Cô đành phải giáo dục Khả Lương, đó là một loại cảm giác: “Tôi là người đứng ra tổ chức, tất cả mọi người tới tham gia, tôi có thể diện, đi đường có phong độ.”

Nhưng bộ dáng của Khả Lương là vẻ mặt không cho là đúng: “Tao cũng không phải con gái rệu, làm chi phải hy sinh thời gian chính mình chỉ vì để cho người khác có thể diện và đi đường có phong độ?”

Mỹ Kỳ quẫn rồi.

Ví dụ này có phần quái lạ, nhưng giống như cũng có chút đạo lý.

“Cái này giống với tính cách của Ngô Chí Hành, anh ta thích chúng ta làm việc giúp anh ta, đi hưởng thụ cái cảm giác chủ quản này, ta là lão đại, ta sĩ diện, ta nói cái gì các người đều phải chiều theo mà làm, nhưng chủ quản và cấp dưới vốn là có tồn tại một loại quan hệ quyền lực, mặc dù chúng ta khó chịu, nhưng không thể không đồng ý, phân phó xuống dưới làm là được rồi.

“Ngô Chí Hành này là Thượng Vị Giả, cho nên tao có thể lý giải ý tưởng trong lòng anh ta, đúng là học sinh trong lớp ta đều cùng một dạng, trong trường học, học sinh và học sinh trong lúc đó cũng không có bất kỳ quan hệ phụ thuộc nào, nói trắng ra là cùng ngồi cùng ăn, nhưng anh ta lại có thể cũng làm như vậy, thật không biết nên nói là anh ta không bình thường hay là nghĩ quá nhiều.”

“Đàn ông đều thích sĩ diện có được hay không?”

“Tao tham gia, anh ta đạt được sĩ diện?”

Mỹ Kỳ gật đầu, đúng là như thế. @(Lạc_Thần)@

“Nhưng mà tao được cái gì? Mà biết trọng điểm của tao mà, vì sao tao phải bỏ ra năm trăm đồng đi liên hoan để cho người khác có sĩ diện? Sĩ diện là chính mình cho chính mình, không phải người khác cho.”

“Chậm đã.” Mỹ Kỳ nghe ra manh mối: “Mày sẽ không phải là vì chuyện anh ta nói mày keo kiệt mà ghi hận trong lòng chứ?”

Trình Khả Lương không chút nghĩ ngợi liền gật đầu: “Đúng vậy.”

19. Chương 5-3

Edit & Beta: Lạc Thần

Mỹ Kỳ ngây người ba giây sau đó đột nhiên cười to: “Mày cũng thừa nhận được quá là dứt khoát rồi.”

“Vốn là, tao không tham gia chương trình du lịch giùm anh ta, anh ta gặp ai cũng nói Trình Khả Lương rất keo kiệt, mỗi tháng kiếm nhiều như vậy mà ngay cả mười ba ngàn cũng không nở lấy ra, nói ở Đồ Thư Quán (thư viện công cộng), nói ở đoàn thể xã hội, nhà ăn sinh viên cũng nói, anh ta chỉ kém không nói toàn bộ chuyện này trên radio của trường học, đúng là không có trình độ.”

Mỹ Kỳ gật gù: “Chuyện này là anh ta không đúng.”

Bọn họ thay ca có chút ngốc nghếch lại yêu cầu sự thân thiết, cho rằng dùng phép khích tướng loại “keo kiệt” này có thể thúc đẩy để Khả Lương bị bạn học xa lánh, nhưng anh ta không nghĩ tới từ lúc bắt đầu nhập học thì Khả Lương đã một thân một mình rồi, đương nhiên cũng sẽ không để ý cách nói và nghĩ cách của người khác, ngược lại là chính anh ta để lại cho người ta ấn tượng xấu.

Bè phái học sinh bọn họ, không đến muộn, không về sớm, không gặp gỡ, trừ phi đi học được chia nhóm nếu không thì sẽ không giơ tay phát biểu, nhưng mà các thầy cô giáo thích nhất là chia tổ, lúc đó sẽ xảy ra tranh chấp.

“Vốn là anh ta không đúng, đừng nói tao không có mười ba ngàn, cho dù tao có, cũng không muốn lấy những số tiền này đi tham gia loại du lịch đó - - ngu ngốc mới có thể bỏ ra mười ba ngàn đi chứng minh chuyện không cần chứng minh.”

Kết quả là Mỹ Kỳ cũng không thuyết phục được cô, ngược lại là bị cô thuyết phục rồi.

Trình Khả Lương cô là dạng nữ sinh có phần kỳ quái, so với làm theo ý mình, thì việc càng tiếp cận với tình túy sinh tồn trong quan hệ loài người quá rắc rối.

Người với người mà sống chung với nhau, nếu chỉ là vì sống phóng túng, thì cứ quyết định như vậy đi - - đây là cách nghĩ của cô, theo một mức độ nào đó mà nói, Mỹ Kỳ vẫn rất hâm mộ cô.

Lời người đáng sợ, nhưng Trình Khả Lương không sợ người ta nói, nói rằng: “Tao đây mới không rảnh quẩn những kẻ bụi đời này nghĩ như thế nào.”

Mỗi lần nghe được loại ngôn luận này, Mỹ Kỳ liền có loại xúc động muốn khen ngợi cô là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất.

Cô thích nam tử hán này, cũng thưởng thức nam tử hán này.

Cho nên, khi bên cạnh nam tử hán bắt đầu xuất hiện một vị nữ nhân, thậm chí khi chính Khả Lương nhắc tới người nào đó liền vô ý thức khoe miệng mang theo ý cười, thân là bạn bè, Mỹ Kỳ cảm thấy chính mình có nghĩa vụ đi hỗ trợ xem xét một chút, người này là xấu hay tốt, thật sự mất trí nhớ hay là đùa giỡn.

Thứ bảy rất nhanh đã đến.

Mỹ Kỳ mang theo laptop cùng với hai bản ghi chép tài liệu học đến chỗ bảo vệ của chung cư.

Sau khi gửi tin nhắn cho Khả Lương, rất nhanh Khả Lương đã đi xuống đón cô.

Trong thang máy, Mỹ Kỳ vội vàng xác nhận: “Anh chàng mất trí nhớ có ở trong nhà không?”

“Có.”

“Vậy là tốt rồi.”

Trình Khả Lương cảm thấy buồn cười: “Mày là đến xem anh ta hay là tới làm báo cáo?”

“Đương nhiên là tới làm báo cáo, thuận tiện xem một chút người ru rú trong nhà mày lớn lên trông thế nào, dù gì cũng là bạn cùng phòng với bạn của tao mà.”

Vừa nói chuyện vừa ra khỏi thang máy, Trình Khả Lương lấy chìa khóa mở cửa.

Cửa vừa mở ra, Mỹ Kỳ liếc mắt một cái nhìn thấy Bảo Thạch vô cùng to lớn đang sắp đến.

Trình Khả Lương ôm nó lên, vuốt ve lông của nó dọc theo từ cổ xuống lưng, Mỹ Kỳ cũng sờ sờ nó: “Trình Bảo Thạch, sao mày lại béo lên nữa vậy?”

Bảo Thạch không thèm để ý, chỉ liếc cô một cái, tiếp theo tiếp tục kêu meo meo làm nũng với chủ nhân, hiển nhiên Khả Lương cực kỳ hưởng thụ, ôm nó cười không ngừng.

Mỹ Kỳ cười lại sờ soạng nó một chút: “Con mèo nịnh bợ.”

Tiếp theo, tầm mắt cô rất nhanh đảo qua căn phòng - - Nhà của Khả Lương rất nhỏ, nhỏ đến có thể liếc mắt một cái nhìn thấy tất cả mọi nơi.

Trên sofa có chăn và gối đầu, có thêm một cái tủ thấp, phía trên có để một vài cuốn sách vừa dày vừa nặng, và một vài vật nhỏ không đáng nói, căn bản mà nói, thay đổi cũng không lớn lắm.

Anh chàng mất trí nhớ... Chắc là ở ban công.

Nhanh đi vào đi, tôi muốn nhìn anh một chút...

Dường như là nghe được lời kêu gọi trong lòng của Mỹ Kỳ, cửa sổ sát đất chỗ ban công khẽ chuyển động, một anh chàng đi đến, nhìn thấy Mỹ Kỳ, thoải mái gật đầu với cô: “Xin chào.”

Ở trong lòng Mỹ Kỳ woah a! một tiếng. Đây... Khó trách Khả Lương sẽ cho rằng anh ta là minh tinh, này căn bản chính là giống như nam chính phim truyền hình xuất hiện trên tạp chí Hàn triều.

Cổ áo chữ V màu đen áo ngắn tay, quần bò, nhìn vừa đơn giản lại đẹp.

Rất cao, tỉ lệ cũng được.

Cười rộ lên chính là bộ dáng của người lương thiện có gia giáo.

Mặc dù cầm chậu rửa mặt bằng nhựa trên tay, nhưng hoàn toàn không tổn hao gì khí chất của anh.

Rốt cuộc Mỹ Kỳ biết vì sao Trình Khả Lương có thể nói anh tuyệt đối không phải tội phạm truy nã. Tội phạm truy nã nào có loại dáng vẻ này?

Đây là vương tử nha, thay đồ tây đen, đổi bối cảnh thành phòng họp hình chữ U mà nói, không phải rõ ràng là CEO sao?

Có thể cầm chậu rửa mặt bằng nhựa mà nhìn còn đẹp như vậy, có lẽ trên đời cũng không có vài người đi.

20. Chương 5-4

Edit & Beta: Lạc Thần

Trình Khả Lương rất tự nhiên giúp bọn họ làm giới thiệu: “Giới thiệu với anh một chút, đây là bạn học của tôi Mỹ Kỳ, vị này chính là...” Nên giới thiệu như thế nào đây? Hơn một tháng qua, bọn họ cũng không có tận lực để gọi tên đối phương, dù sao căn nhà nhỏ chỉ có hai người, nói chuyện nhất định là nói cho đối phương nghe, hiện tại lại làm khó cô, Mỹ Kỳ kêu Mỹ Kỳ, vậy anh nên gọi là gì?

“Gọi tôi là Alen đi.” Anh chàng chỉ vào một quyển sách đầu tiên trên tủ thấp, tên tác giả gọi là Alen: “Tôi thích quyển sách đó.”

Ở trong lòng Mỹ Kỳ yên lặng bổ thêm cho anh một điểm - - có thể trong nháy mắt hiểu được người khác khó xử cái gì, hơn nữa nhanh chóng giải quyết, điểm ấy tương đối khó có được.

“Anh làm việc của mình đi, hôm nay tôi và Mỹ Kỳ phải làm xong báo cáo.”

Mặc dù Mỹ Kỳ rất tò mò anh bận việc gì, nhưng so với anh bận việc gì, quan trọng hơn vẫn là đêm nay các cô phải tiêu diệt xong báo cáo cực kì độc ác này.

Bạn bè hợp tác làm báo cáo cho nên tốc độ hiển nhiên là không còn lời nào để nói, hướng chỉ trước kia hai người đều tự mình phụ trách tìm số liệu, hiện tại là bỏ qua những rắc rối rườm rà chỉ còn lại những tình tiết mà thôi, nên rất nhanh liền có thể làm thành tài liệu báo cáo vắn tắt.

Chỉ là hôm nay Mỹ Kỳ rất khó tập trung tinh thần.

Trước kia căn nhà nhỏ chỉ có thành viên của căn nhà nhỏ, bất luận là hai người hay là năm người, sáu người, tóm lại đều là nữ sinh, biết là phải làm văn hóa cu li, cho nên cần phải thoải mái, cơ hồ đều là mang quần vận động tới nơi này thay, đáng ngồi tùy tiện, làm cang về sau bộ dáng của mỗi người đều rất khó coi.

Hôm nay vẫn là ngày văn hóa cu li, nhưng mà trong căn nhà nhỏ có vị nam sinh, hơn nữa còn là cái diện mạo khí chất đều đã thuộc hàng nam sinh thượng thừa, vì thế cô không thể nào tự nhiên để lấy quần vận động từ trong bao ra để thay, đương nhiên, vừa căn khô mực vừa lật sách loại chuyện này cũng không thể không biết xấu hổ mà làm được.

So sánh với Trình Khả Lương cho dù có tám cơn gió thổi tới cũng bất động, Mỹ Kỳ không có cách nào bình tĩnh được, luôn luôn nhìn không được liếc trộm anh chàng mất trí nhớ đang làm cái gì.

Sau đó cô rất ngạc nhiên phát hiện, Trình Khả Lương nói “Anh làm việc của mình đi” không phải nói khách khí cũng không phải thuận miệng mà nói, anh là thật sự bận việc.

Anh cũng sử dụng laptop, mà qua nét mặt của anh còn có thể biết, anh tuyệt đối không phải đang xem phim hoặc là chương trình kết bạn để giải trí, vẻ mặt của anh rất chăm chú, ánh mắt có chút giống như ánh mắt của người cuồng công việc.

Thật là kỳ quái... Có người mất trí nhớ tiêu chuẩn kiểu này à?

Nhưng mà nếu giả bộ mất trí nhớ để lừa đảo mà nói, mấy ngày nay chắc cũng biết người bạn của cô là điển hình một nghèo hai trắng, lừa đảo cũng sẽ biết chọn đối tượng chứ? Hướng chỉ về mặt của anh khi cười với Khả Lương, thật giống như là có một chút ý tứ ở bên trong...

Bỗng nhiên, anh đột nhiên ngừng đầu, bốn mắt nhìn nhau, Mỹ Kỳ bị hoảng sợ, ngây người ba giây, mới mỉm cười thốt ra “Thật khéo”.

Thừa dịp Trình Khả Lương đi nấu sủi cảo không ở đây, Mỹ Kỳ lặng lẽ dời ghế về sau, nhỏ giọng nói: “Alen.” Anh chàng nâng lên đôi mắt đẹp, mỉm cười.

“Anh đang làm gì vậy?”

“Xem văn chương.” Anh đang nhìn mấy bài liên quan đến lĩnh vực luận văn.

“Thật ra anh không mất trí nhớ đúng không?”

Mặc dù cô không phải bác sĩ cũng không phải người nghiên cứu có uy tín gì, nhưng mà, cô xem TV rất nhiều, không chỉ coi phim Nhật phim Hàn phim bản địa, kênh tìm kiếm cũng là yêu thích của cô, còn có một vài chương trình tương tự như “Những khả năng của con người mà bạn không biết”, từ trong những chương trình này đạt được tin tức, thật sự cô cảm thấy một người mất trí nhớ không nên là cái dạng này.

Trong lòng người mất trí nhớ sẽ hốt hoảng, không có cội nguồn, bọn họ sẽ rất muốn tìm về, nhưng mà, anh hoàn toàn không phải cái bộ dáng đó.

Nhìn không thấy khẩn trương, nhìn không thấy bất an, nhìn không thấy bối rối.

Bộ dạng anh ngồi xếp bằng xem laptop quá nhàn nhã, thật giống như một ông chủ trong kỳ nghỉ phép đang xem văn kiện báo cáo của cấp dưới, mà trên mặt còn có chút ý cười - - nếu cô mất trí nhớ mà nói, thì cho cô một trăm vạn cô cũng cười không nổi, nào còn có cái tâm tình ngồi xếp bằng xem văn chương đó.

“Tôi thật là khờ mới hỏi anh. Dù sao nếu anh có nguyên nhân gì bất đắc dĩ phải trọ ở đây một thời gian còn chưa tính, nhưng ngàn vạn lần không được xằng bậy nha! Máy tính của tôi đã quay hình anh trong năm phút đồng hồ qua.” Mỹ Kỳ chìa laptop của mình phía trên đang hiện nick name của cô nàng là “Siêu tinh thể” ẩn ống kính chụp ảnh: “Tính năng vẽ hình đẹp ngang với máy chụp ảnh, còn có hiệu quả Zoomin, âm thanh đều đã được thu vào rất rõ ràng, như vậy anh hiểu rồi chứ.”

21. Chương 6-1

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Trình Khả Lương đặt ba đĩa bánh sủi cảo lên bàn. Cô định gọi hai người kia qua ăn thì chợt phát hiện bầu không khí giữa Mỹ Kỳ và anh chàng đẹp trai mất trí nhớ có gì đó kỳ lạ.

“Có chuyện gì xảy ra à?” Cô vừa mới vào bếp có 10 phút thôi mà, sao hai người họ giống như đang tức đến xì khói với nhau vậy.

“À, đó là tại vì tao và anh ta không có cùng ý kiến về siêu tinh thể.” Mỹ Kỳ phản ứng rất nhanh, đáp lại: “Tao mới nói là siêu tinh thể thực chất giống như một cái camera vậy, thể mà anh ta không tin tao.”

Hạ Thiên Tễ cũng nói lại rất nhanh: “Là như vậy, dù nói thế nào đi chăng nữa thì đó cũng là màn hình laptop, có thể cho hình ảnh trơn mịn là quá lắm rồi, không có cách nào tinh vi hơn được cả.”

Nói xong, hai người liếc nhau một cái, xác định trọng tâm và phương hướng đề tài đang ở đâu, sau đó liền chuyển tâm mắt rất nhanh.

“Lần này thì tôi phải ra mặt thay cho Mỹ Kỳ. Miếng siêu tinh thể đó là tác phẩm của trường chúng tôi hồi năm trước, dùng để dự thi vào Học viện Công nghệ Singapore, thậm chí còn đạt được huy chương vàng. Bởi vì Mỹ Kỳ có bạn trai ở Mỹ, vì muốn chat webcam có hiệu quả tốt hơn, cuối cùng Mỹ Kỳ sống chết nhờ một người anh lớp trên giúp đỡ cô ấy làm, tính tiền linh kiện ánh sáng cơ bản đã hơn sáu ngàn, còn lại đều do một chú chuyên làm camera mua cho. Cô ấy không lừa anh đâu, nó có giá trị mười ngàn đồng lận đấy.”

Trình Khả Lương nói một câu, Mỹ Kỳ liền cười vang hơn một trận. Cuối cùng, cô ta lén nhìn Hạ Thiên Tễ đang ngồi so sánh miếng siêu tinh thể lần thứ hai. Sau đó, Mỹ Kỳ duỗi thẳng năm ngón tay ra. “Năm”, cô ta muốn nhắc nhở rằng anh đừng quên, phương pháp ghi hình của cô ta đã vượt qua hơn năm phút đồng hồ.

“Sao đột nhiên hai người lại nói về chuyện camera?”

Hạ Thiên Tễ à... một tiếng, sau đó không nhanh không chậm trả lời: “Tại vì tôi thấy cô ấy cứ ngồi chơi trước màn hình suốt, giống như có gì đó rất thú vị, nên tôi mới hỏi một chút.”

Trình Khả Lương nghe vậy thì nheo mắt: “Dương, Mỹ, Kỳ!!! Không phải mày bảo tao nấu nước luộc sủi cảo, mày ngồi ngoài này làm bản đồ nghiên cứu thị trường sao? Thế mà mày lại ngồi đó chơi với màn hình?”

Mỹ Kỳ câm nín, nhất thời không trả lời được --- Anh chàng giả mất trí nhớ đang trả thù cô ta.

Cô ta càng không thể nói là vừa rồi mình đã uy hiếp anh.

Mỹ Kỳ gặp Hạ Thiên Tễ mới có một hai lần, nhưng cô ta quen biết Khả Lương đến bốn năm. Mặc dù Khả Lương là người mềm lòng hay là vì cái gì khác, vốn là cô chỉ thu nhận người lạ được có một tuần là cùng, không có khả năng cô sẽ thu nhận ai đó cả một tháng trời. Chịu đựng sự bất tiện như vậy, đồng ý chia sẻ không gian của mình với người khác, chỉ có một lý do --- thích.

Thích, cho nên mới không biết là anh quấy rầy mình.

Thích, cho dù không gian nhỏ đến mấy cũng chẳng sao.

Lúc nhắc tới anh chàng mất trí nhớ, ánh mắt Khả Lương sáng lên như hai vì sao. Rất lâu về trước, mỗi khi nói đến Lý Quốc Bang, ánh mắt cô cũng lấp lánh như vậy.

Nhưng mà lúc đó, dù hai người họ thật sự thích đối phương, rốt cuộc vẫn là lướt qua đời nhau.

Mỹ Kỳ thật sự hy vọng Khả Lương có thể trải qua một hồi yêu đương thắm thiết, trong quá trình đó có khóc cũng được, có cười cũng được, chỉ cần bạn mình có được tình yêu chân thành trong đời, cô hy vọng... Hy vọng cô bạn thân của mình không cần phải vô dục vô cầu.

Mặc dù trong lòng cô tôn trọng Khả Lương, nhưng sự tôn trọng đó còn mang theo một chút đau lòng. Khả Lương đang ở độ tuổi thanh xuân, muôn hoa đua nở, vậy mà lại không có thời gian để hưởng thụ tình yêu tuyệt đẹp.

Đã hơn bốn năm qua, Mỹ Kỳ chỉ thấy được ý cười dịu dàng trên mặt của Khả Lương khi nhìn Lý Quốc Bang, rốt cuộc bây giờ thì cô cũng được thấy lại vẻ mặt đó.

Khả Lương chưa muốn đổi mặt. Thân là bạn bè, Mỹ Kỳ cũng không định xen vào. Cô không có quyền yêu cầu Khả Lương phải làm thế nào, điều duy nhất cô làm được cho bạn mình chính là không phá rối tình trạng hiện tại, cẩn thận xem xét anh chàng kia có nguy hiểm hay không. Phần còn lại, cứ để đương sự tự mình đổi mặt, tự mình giải quyết.

Dù sao đi nữa, Dương Mỹ Kỳ vẫn là một người ngoài, Trình Khả Lương có cuộc đời của riêng mình.

Hội viên của quán bar – Hạ Thiên Tễ là một người uống rượu. Kể từ khi trở về Đài Loan đến nay, lần đầu tiên anh thực sự nhàn nhã như vậy --- Tuy trông anh rất giống một người nhàn rồi, nhưng thật ra trong thời gian này bộ não của anh đang ở trong trạng thái được dùng đến quá mức. Buổi chiều, không dễ dàng gì mới chuyển được luận văn đi, anh cảm thấy mình nên thoải mái một chút.

Tìm một nơi khiến mình không phải phân tâm, anh chạy xe một hơi qua đó.

Anh chưa từng tới Câu Lạc Bộ này, nhưng có nghe Thiên Tuấn nhắc tới vài lần. Trong lúc không thể đến cửa hiệu quen thuộc, nơi đầu tiên anh nghĩ tới chính là nơi đây.

Hội viên, riêng tư, không có quá nhiều người.

Hạ Thiên Tễ không phải hội viên, nhưng anh luôn có cách của mình – Anh rất tự nhiên, bình thản mà trực tiếp đi vào. Khi người phục vụ mở miệng hỏi anh về thẻ hội viên, anh đọc ba chữ “Hạ Thiên Tuấn”, sau đó tìm một chỗ rồi ngồi xuống uống rượu.

Người phục vụ lập tức rót cho anh một ly Scotch Whisky.

Anh cầm điện thoại, nhận E-mail. Nhìn thấy tin nhắn của bà nội, anh nghĩ đã đến lúc mình cần phải “khôi phục” trí nhớ.

Không phải vì bà nội nói chỉ cần anh xuất hiện là tốt, việc trở về Đức hay tiếp nhận Hoàn Anh đều do một mình anh quyết định, mà là bây giờ, anh đã khác lúc trước nhiều lắm rồi.

Anh không muốn mình chỉ vì một chút không vừa lòng liền bỏ nhà trốn đi. Anh muốn trở thành một bờ vai vững chắc, giống như việc chuyển luận văn ra ngoài vậy, anh hoàn toàn nắm chắc trong tay gì mình được học trong quá trình làm luận văn. Theo đó mà nói, anh đã hoàn thành xong bài tập của mình. Kế tiếp, anh muốn thử một chút cuộc sống độc lập.

Không phải anh là người độc lập, phân rõ ranh giới với ai, mà là anh độc lập về mặt kinh tế.

Vài năm trước đây, vào đợt nghỉ hè năm thứ hai đại học, bởi vì giám đốc marketing của Hoàn Anh đổi nơi công tác, anh mới đến làm trong vòng một tháng. Ngoài việc đó, cuộc sống của anh vẫn quá mức công tử, cơm bưng nước rót tận tay tận miệng, tiền bạc dư dả, không hề thiếu thốn một thứ gì.

22. Chương 6-2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Ông nội bà nội đối với anh trừ bỏ tình cảm gia đình, còn có một chút đau lòng và áy náy, cảm thấy anh không có ba mẹ ở bên cạnh để chăm sóc nên rất thương yêu. Vì vậy, trừ bỏ tình cảm, họ càng muốn bồi thường cho anh thật nhiều tiền. Chỉ cần anh muốn gì, ông bà nội đều nói được, cho dù cái giá phải trả có đắt đến mức nào đi chăng nữa.

Anh luôn cảm thấy mình là người rất tự lập. Mãi đến khi gặp Trình Khả Lương, một cô gái có dáng người nhỏ nhắn nhưng ý chí thì bền vững tựa sắt thép, so sánh một cách cực đoan như vậy, anh mới giật mình nhìn lại. Những ngày tháng làm du học sinh của anh, tuy rằng được sống một mình nhưng chẳng phải là tự lập gì cả, đúng hơn phải nói là được chăm sóc rất tốt.

Ở Đức, anh không ở ký túc xá mà ở tại khách sạn. Ra ngoài có bảo vệ, sinh hoạt ngày thường đều rất hoàn hảo, muốn cái gì chỉ cần gọi điện thoại, nhân viên phục vụ sẽ đi làm ngay, trái ngược với những học sinh khác vốn ăn mặc tiết kiệm. Ngày tháng của anh vô cùng thoải mái, nhưng anh lại không hiểu được cái gọi là lãng phí. Bởi vì từ trước tới nay, cuộc sống đời thường của anh, sinh hoạt của anh đều đã theo cách như vậy rồi.

Tiền bạc dùng để thỏa mãn sự thoải mái của bản thân chứ không đơn thuần là những con số tiết kiệm.

Trong suy nghĩ của anh, nếu đã có đủ khả năng để chi trả tiền thuê phòng khách sạn, cần gì phải cùng người ta tranh đoạt phòng ở ký túc xá?

Nhưng mà bây giờ, suy nghĩ của anh đã có sự thay đổi.

Vừa sinh ra đã ngậm thìa kim cương, điều đó dĩ nhiên là may mắn, nhưng nếu có thể dùng công việc để nuôi sống chính bản thân mình, tìm được mục tiêu và niềm vui thực sự, con người mới có thể sống ổn định.

Người có ý chí như sắt thép khiến anh sinh ra một cảm giác kỳ lạ mà không sao lý giải được, những thứ vốn đã ăn sâu bén rễ trong lòng anh dần biến thành một sự biết ơn.

Ông nội và bà nội yêu mến anh bằng cách giúp đỡ về kinh tế, tiền tài để cho anh được sống thoải mái, anh không biết có nên gọi đó là một sự biết ơn.

Từ nhỏ đến lớn, thành tích của anh lúc nào cũng tốt, đọc sách giống như ăn cơm vậy. Anh thích chơi bóng, lái thuyền buồm cũng rất có tay nghề. Ông nội bà nội vì anh mà kiêu ngạo.

Gia thế, thông minh, thể lực tốt, vẻ ngoài xuất sắc, lại thêm vào việc ông nội chỉ định anh là người nối nghiệp, quan hệ xã giao rất phát triển, anh thật sự đã cho rằng mình là người tài ba...

Nhưng mà hiện tại, hiện tại...

Anh biết một nữ sinh tài ba hơn cả mình.

Vốn dĩ chỉ nghĩ rằng nữ sinh này rất dễ nói chuyện; nhìn dáng vẻ cô hết cách đối với con mèo, biết cô mềm lòng nên lấy lùi làm tiến, khiến cô đồng ý để anh ở lại căn phòng nhỏ của mình. Một tháng này, tuy rằng anh chưa từng chạm vào tay Trình Khả Lương, nhưng anh thừa nhận một điều, anh đã bị cô mê hoặc mất rồi.

Mé!

Chỉ là nói chuyện với nhau, chỉ là từ từ hiểu biết cô, vậy mà anh lại thấy cô vô cùng tỏa sáng.

Hạ Thiên Tễ rất nhanh liền nhớ lại ước mơ của hai người bọn họ. Trình Khả Lương từng nói, trừ việc xây dựng một ngôi nhà tràn đầy tiếng cười, cô còn có một ước mơ muốn hoàn thành, đó chính là qua nước Anh học lấy bằng thạc sĩ.

Anh hỏi vì sao lại là nước Anh, cô nói cho anh biết, bên Anh chỉ cần một năm, chương trình học sẽ rút ngắn, gói gọn trong tầm khoảng ấy, vô cùng căng thẳng, nhưng lại rất thích hợp cho những du học sinh có cuộc sống không dư dả. Nếu không thì trong những dịp nghỉ đông và nghỉ hè, ở lại nước người chưa chắc đã có việc làm, và lại tiền ăn tiền ở vẫn như cũ, vé máy bay về Đài Loan lại quá đắt. Huống hồ, cô phải trả lại nhà nếu như ra nước ngoài, nếu trở về vào kỳ nghỉ đông và kỳ nghỉ hè, cô đi đâu để ở?

Điểm IELTS của cô rất cao, lại thêm vào thành tích xuất sắc ở trường, việc xin học bổng không thành vấn đề. Vấn đề lớn nhất chính là tiền bạc, không tính đến thời gian đi học và viết luận văn, cô cần phải chuẩn bị một khoản tiền rất lớn.

“Tuy số tiền rất lớn nhưng cũng không phải là không thể kiếm được. Thật ra thì tôi đã gửi đi vài bản sơ yếu lý lịch, đợi sau khi tốt nghiệp thì sẽ tìm tới một công ty game khác để làm công việc của người phát triển chương trình, tiền lương nhiều hơn so với Khai Sáng, cùng lắm thì ba năm là tôi có thể hoàn thành ước mơ của mình.”

Lúc nói những lời này, Trình Khả Lương đang cắt móng tay cho Bảo Thạch, Hạ Thiên Tễ không nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng anh không có một chút nghi ngờ nào đối với những gì cô nói.

Những lời này, tuyệt đối không phải là do thuận miệng nói ra.

Khi đó, cô lại nói tiếp: “Nếu như trước khi tôi ra nước ngoài mà anh vẫn còn chưa nhớ ra thân phận và người nhà của mình thì phải làm sao?”

Cô vẫn nghĩ tới anh, mỗi lần nghĩ đến đều cảm thấy thật cao hứng.

“Đến lúc đó, tôi nhất định sẽ dẫn anh đến cục cảnh sát để báo án.”

Thật ra thì không cần. Lúc ấy, anh đã tự nói với chính mình, sau khi hoàn tất luận văn, anh sẽ tự mình về nhà.

“Tôi đi du học rồi, anh giúp tôi nuôi Bảo Thạch một năm được không?” Tuy là nó biết Mỹ Kỳ và An An, nhưng tôi cảm thấy dường như nó thích anh hơn.”

Thích? Bảo Thạch vốn dĩ không để anh vào mắt mà.

Con mèo đó sống như một Sơn Đại Vương ở trong tổ ấm của mình, muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, muốn chơi đùa thì chơi đùa, muốn thức thì thức, muốn ngủ thì ngủ, không cần phải tự mình đi tìm thức ăn, Khả Lương cũng chưa từng hung dữ với nó.

Ngày đầu tiên đến đây, anh đã sớm phát hiện con mèo này không thèm để ý đến mình.

Nhưng bởi vì anh là người, sao lại đi so đo với một con mèo chứ? Vì vậy, mỗi khi Trình Khả Lương phải đi làm, đi học, trong phòng chỉ còn một mình anh và nó, hai bên chẳng ai động đến ai.

Thỉnh thoảng, Bảo Thạch sẽ đi “tuần tra” khắp nhà, sau đó cố tình nhảy lên cái bàn trước mặt anh, vẻ mặt vô cùng đắc ý, sau đó lại nhảy xuống cái đệm để ngủ. Đợi Trình Khả Lương về rồi, cô sẽ gọi hai tiếng Bảo Bảo, nó liền quẩn tới quẩn lui quanh chân cô, dáng vẻ vô cùng đáng yêu, so với con mèo lúc ban sáng thì giống như là hai con khác nhau hoàn toàn.

23. Chương 6-3

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Cô muốn gửi Bảo Thạch cho anh nuôi giùm. Hạ Thiên Tề vẫn cảm thấy mình nên nói rõ: “Thật ra thì tôi chưa bao giờ cho là nó thích tôi.”

“Đâu có đâu. Nó cực kỳ thích anh, có đúng không, thằng nhóc đáng yêu?”

Bảo Thạch ngoan ngoãn “meo” một tiếng, hươ hươ cái đuôi mềm. Trình Khả Lương cười, nói: “Anh xem. Nó nói dạ đó.”

Hạ Thiên Tề bật cười: “Nó chỉ đơn thuần thích được cô vuốt ve mà thôi.”

“Là sao?” Cô lại xoa nhẹ cổ của Bảo Thạch: “Từ nay về sau, mỗi ngày chỉ cho mày ăn một bữa, có được hay không?”

Con mèo mập ú nheo nheo hai mắt: “meo” thêm một tiếng để làm nũng

~Trình Khả Lương cười lớn hơn nữa: “Hình như là vậy đó.”

“Phải.” Nếu Bảo Thạch thật sự nghe hiểu tiếng người, không chừng Oprah* sẽ đưa chuyên cơ tới đón nó qua Mỹ biểu diễn mất.

*Oprah Winfrey: là người dẫn chương trình đối thoại trên truyền hình và là nhà xuất bản tạp chí, cũng từng đoạt giải Emmy dành cho người Mỹ gốc Phi.

Cắt móng xong xuôi, cô dùng dầu cọ để lau bốn bàn chân cho Bảo Thạch, tiện tay mát-xa cho nó, kế tiếp lại vuốt ve bộ lông mềm thật nhẹ nhàng.

Meo meo meo

~Trình Khả Lương sờ lỗi tai của Bảo Thạch, cười nói: “Mỗi ngày chỉ được ăn một bữa mà vẫn vui như vậy, đồ mèo ngốc.”

Lúc đó, anh nghe xong câu của cô nói thì thấy rất buồn cười, rốt cuộc là mèo ngốc hay là chủ nhân của nó ngốc đây?

Sáng hôm sau thức dậy, Trình Khả Lương đột nhiên cảm thấy thân thể không thoải mái, đầu hơi đau, mũi có chút nghẹt. Nếu như cô là người bình thường, cô nhất định sẽ xin phép nghỉ một ngày ở nhà, nhưng cô lại là siêu cấp ma quỷ Trình Khả Lương. Ma quỷ vô địch, có cái gì mà ma quỷ phải sợ? Vi-rút à? Đi chết đi, uống!

Vì vậy, cô cứ ra ngoài như ngày thường, đến cửa hàng như thường lệ, giống như mọi ngày luôn coi trọng thành tích trong lớp học mà hăng hái phát biểu, cố gắng kiếm thêm điểm, thỉnh thoảng lại nhắm mắt ngủ một chút trước mặt thầy giáo --- Cho dù cô thật sự nghĩ rằng bệnh cảm cũng không quan trọng lắm, nhưng quả thực cô đã bị nó ảnh hưởng không ít.

Buổi chiều hôm đó, bởi vì bị nghẹt mũi lẫn tiêu chảy, cô đành phải đến phòng khám nội khoa để gặp bác sĩ, sau đó mang thuốc cảm dùng cho hai ngày về nhà.

Bác sĩ nói, lần bệnh cảm này của cô còn kết hợp với viêm ruột, do đó cần phải chú ý vệ sinh ăn uống, nghỉ ngơi thật nhiều.

Trình Khả Lương gật đầu, vâng vâng dạ dạ, thầm biết mình cùng lắm là uống thuốc đúng giờ thôi, dù sao thì cô cũng chẳng phải đứa nhỏ được nuông chiều từ khi sinh ra, chú ý hơn một chút là tốt rồi.

Vì thế, cô vẫn tiếp tục hoàn thành các môn học trong những ngày kế tiếp như thường lệ, kế đó lại đi làm ở Khai Sáng, tìm về tám cặp hồ răng kiếm và hai con vân long, sau đó Tiểu Kiệt đến thay ca.

“Hi, người đẹp.”

“Hi, A Trạch.”

“Hôm nay người đẹp vui vẻ hơn ngày thường à nha.”

“Bởi vì hôm nay tôi thấy nhớ nhà.” Tuy cô là Trình Khả Lương cứng như thép, nhưng đó chỉ là cách nói về tâm lý. Thực tế, thân xác cô vẫn bằng xương bằng thịt, dù không được nuông chiều từ bé nhưng nghệt mũi, đầu đầu lại cộng thêm tiêu chảy vẫn khiến cô chịu không nổi. Nếu có thể, cô thật sự muốn mình được nằm trên long sàng* ngay bây giờ. “Mũi của tôi giống như bị một người tàng hình nào đó bấm vào ấy.”

*Giường rồng ~ Cách nói cái giường yêu quý của mình

“Thảo nào hôm nay nghe cô nói chuyện lạ quá, tôi còn tưởng rằng Ngô Chí Hành lại phát điên, hai người cãi nhau lần nữa.”

“Ngô Chí Hành, hừ hừ.” Cái kiểu tự cho mình là hoàng thân quốc thích* mà ra sức làm mưa làm gió, cô... Cô thật sự hâm mộ lắm đó nha... Ôi trời ạ, nhất định là cô cảm thấy cực kỳ không thoải mái mới có thể nghĩ như vậy.

*Con ông cháu cha

Tuy rằng bọn cô đều khinh thường Ngô Chí Hành, nhưng vẫn không khỏi tán thưởng số mệnh của anh ta thật tốt. Nhờ có ba mình là anh em với ông chủ Khai Sáng, vì thế trong đầu của anh ta chỉ nghĩ làm thế nào khiến bạn gái và mọi người vui vẻ để giữ vững vị trí quản lý của mình.

Đáng giận là anh ta lại có chút thông minh. Ngô Chí Hành không phải kiểu người bỏ bê công việc không làm, mà là anh ta kêu người vào văn phòng để hoàn thành thay mình. Nếu lỡ có người tố giác, anh ta cũng bình tĩnh xoa xoa hai tay rồi nói: “Dĩ nhiên là tự tôi làm xong công việc, không tin thì mấy người cứ kiểm tra lịch trình máy tính.”

“Nếu thân thể không thoải mái, hai tiếng rưỡi này để tôi giúp cô save lại. Đứng lên đi.”

Hai tiếng rưỡi?

Trình Khả Lương kéo một cái note xuống góc phải màn hình -- đây là cách mà cô ứng phó mỗi khi mệt mỏi. Chẳng cần nhìn đồng hồ báo thức, cô cũng thấy thời gian trôi qua thật nhanh.

Màn hình hiển thị 8:30 tối. Mười một giờ mới tới ca của anh ta, anh ta tới sớm như vậy làm gì nhỉ?

“Không phải hôm nay anh và Ny Ny gặp mặt sao?”

Ny Ny là người nhỏ tuổi nhưng lại đánh quái xuất sắc nhất trong cả đội. Trên tấm ảnh chụp là một cô y tá vô cùng thanh tú, lúc cười tươi lên rất đáng yêu. Quen biết nhau mấy tháng, nói chuyện thì cảm thấy có chút thâm thương trộm mến, Tiểu Kiệt hẹn nhiều lần, rốt cuộc thì Ny Ny cũng gật đầu, đồng ý gặp mặt.

“Chỉ có thể ăn cơm tối, tối đa thì tản bộ thêm một chút, tôi không thể về nhà quá muộn.” – Nghe qua tai, bấy nhiêu đó cũng khiến lòng người nở hoa rồi.

Vì để kỷ niệm một ngày này, Tiểu Kiệt vốn chẳng chú ý đến cách ăn mặc thường ngày, vậy mà lại chi ra vài ngàn để mua quần áo, làm tóc, sửa soạn cho bản thân một phen, sau đó thì cố tìm mấy câu chuyện cười, học đủ mọi thứ, tất cả chỉ vì muốn để lại ấn tượng tốt trong lòng người đẹp.

Nhưng mà nhìn xem, tính ra lúc này, bọn họ chỉ vừa mới ăn cơm với tốc độ nhanh nhất rồi giải tán, tại sao lại như vậy?

24. Chương 6-4

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Bọn họ sử dụng chat webcam để gặp mặt, Ny Ny sẽ sử dụng vòng liên kết nhỏ để nói chuyện với cô và Trần tỷ, truyền đến ảnh chụp, là hàng thật giá thật của bản thân, tuyệt đối không phải lấy ảnh chụp của người khác để giả mạo, và lại, bình thường bọn họ đi khắp nơi cũng có thể trò chuyện với nhau, không có lý do nào gặp mặt lại không lời nào để nói.

Tiểu Kiệt thở dài một tiếng: “Bởi vì Ny Ny đi cùng với ông xã, cho nên...”

Trình Khả Lương mở to hai mắt: “Ông xã?”

Tiểu Kiệt gật đầu một cách đau đớn: “Phải, là ông xã.”

Trình Khả Lương kinh ngạc mất mấy giây, cô có cảm giác dường như cái mũi của mình được thông thoáng.

Tiểu Kiệt và Ny Ny được gọi là Sở Lưu Hương và Tô Dung Dung ở trong trò chơi. Kết quả, Tô Dung Dung lại có ông xã của mình... Thật sự là “Ông Châu Âu mua xấu hổ”*

* “Ông Châu Âu mua xấu hổ” (tiếng Anh: Dirty Grandpa): một bộ phim hài của Mỹ do Dan Mazer đạo diễn, được phát hành trong năm 2016.

“Tại sao có thể như vậy?!”

Tiểu Kiệt trả lời ỉu xiu: “Tôi hỏi, cô ấy nói: “Tôi đâu có nói mình độc thân”.”

Dây dưa không rõ mấy tháng, rốt cuộc cũng gặp mặt nhau. Mặc dù nữ chính nói là mình không thể về trễ, ai nấy đều đoán là cô ấy có việc hệ trọng, không ngờ nguyên nhân lại như vậy... Quá thảm rồi.

Trong trò chơi đó, Sở Lưu Hương không có Thẩm Tuệ San, không có Lý Hồng Tụ, chỉ có một mình Tô Dung Dung... Xem ra, dòng chữ “Ta đập ánh trăng mà đến” trên cây quạt của vị đại hiệp phải sửa thành “Ta bị cấm sừng mà đến”...

Cũng không đúng, nếu nói bị cấm sừng, chỉ có ông xã mới có tư cách nói...

“Thật ra thì việc cô ấy có chồng cũng không quan hệ gì, mọi người coi nhau là đồng đội thì tốt rồi, cùng nhau thăng cấp, xưng bá võ lâm, nhưng cô ấy lại không nói ra việc đó. Mỗi lúc tôi gọi Ny Ny là honey, cô ấy đều dùng biểu tượng khuôn mặt cười tươi để đáp lại. Tôi muốn gặp mặt, cô ấy liền nói ok. Nhưng khi tôi đi làm tóc, mua quần áo mới, đặt nhà hàng, cô ấy lại trực tiếp đưa ông xã tới trước mặt tôi. Cảm giác lúc đó không tốt chút nào.”

Trình Khả Lương vỗ vỗ tay anh ta: “Cũng may là anh không mất tiền.”

Tiểu Kiệt la lên: “Cô đang an ủi hay nói móc tôi đó?”

“An ủi.” Nói xong, cô lại bổ sung: “Thật lòng an ủi.”

“Aizzz... bỏ đi, coi như một kinh nghiệm nhớ đời.” Thật ra thì cũng không tới mức khổ sở lắm, chỉ là vô cùng xấu hổ mà thôi.

“Không phải cô muốn về nhà nằm nghỉ sao? Đứng lên đi.”

Trình Khả Lương chỉ vào những điểm trên màn hình, nơi có những phần việc chưa hoàn thành.

Tiểu Kiệt gật đầu: “Tóm lại, hai con thú cưng, một lần time back, một lần đánh một đồng quái vật, người khác đều đã được năm trăm trở lên, kinh nghiệm của anh ta lại xuống rất thấp.”

“Chính xác.”

Cô đẩy ghế về phía sau, chuẩn bị đứng dậy, đột nhiên cảm thấy hoảng hốt rồi lại ngồi xuống, dọa Tiểu Kiệt nhảy dựng cả lên.

“Đại ca, cô không sao chứ?”

“Có lẽ là ngồi lâu nên chân có hơi tê.”

Tiểu Kiệt nhìn cô với ánh mắt kỳ quái: “Cô... Cả tối hôm nay cô chưa đứng dậy lần nào à?”

Trình Khả Lương giơ ngón tay cái ra: “Chính xác lần thứ hai.”

“Ôi trời, như vậy thì không khỏe đâu.”

“Tôi biết.” Bình thường bọn họ vẫn hay nhắc nhở lẫn nhau như vậy, mỗi một giờ sẽ đứng dậy cử động, nhưng hôm nay cô bị đau đầu, nghẹt mũi và tiêu chảy, thật sự không muốn nhúc nhích chút nào.

Thật lòng cảm tạ Tiểu Kiệt, cô nên sớm về nhà thì hơn.

Hít sâu một hơi, lần này động tác của cô chậm hơn. Trình Khả Lương từ từ đứng dậy, bình tĩnh, không hoảng hốt, không hoa mắt chóng mặt, không có việc gì.

Về đến nhà, uống thuốc, cô muốn mình lao vào giường ngủ ngay lập tức, thức dậy sẽ khỏe khoắn hơn – Đã sống nhiều năm như vậy, bởi vì cô là siêu cấp ma quỷ, cho nên có năng lực tự động chữa bệnh cho mình...

Trình Khả Lương còn đang chìm đắm trong suy nghĩ thì đột nhiên cảm thấy đầu óc choáng váng, cả người lắc lư. Cô vội tựa lưng vào chiếc ghế dựa để chống đỡ.

Người đang ngồi trên ghế là San San. Cho là có người gọi mình, cô ta quay đầu lại: “Khả Lương, chuyện gì?”

Đầu của Trình Khả Lương càng lúc càng choáng, cô sợ mình ngã ra nên cũng không dám động dậy.

Thấy dáng vẻ của cô không khỏe, San San vội vàng đứng dậy đỡ cô, kể tiếp liền hô lên: “Tiểu Mật, qua đây giúp tôi với.”

“Làm sao vậy?”

“Mau giúp tôi đỡ Khả Lương lên ghế sofa.”

Một bước, hai bước... Trình Khả Lương đột nhiên không còn sức.

“Cô ấy xỉu rồi!” Tiếng của Tiểu Mật vang lên: “Làm sao bây giờ?”

“Có ai không? Tiểu Kiệt, mau gọi xe cứu thương!”

Trình Khả Lương ngã xuống đất, ngơ ngác nhìn sàn nhà, miệng muốn nói: Đầu tôi rất choáng nhưng tôi vẫn chưa ngất đi, và lại, Tiểu Mật, không cần hét lên đâu...

25. Chương 7-1

Edit & Beta: Lạc Thần

Lúc Hạ Thiên Tễ nhận được điện thoại, mới vừa giúp Trình Khả Lương làm xong “Dịch vụ hậu mãi” — Hệ thống định vị quán ăn là cô viết từ hai năm trước, bởi vì liên quan tới việc dời địa điểm, chẳng những việc sắp xếp bàn có thay đổi, tầng trệt để dùng cơm cũng từ lầu một đổi thành lầu hai, hệ thống cũ và thực tế không còn phù hợp nữa, vì vậy cần sửa đổi lại.

Ngày hôm qua chủ quán gọi điện thoại tới, bọn họ hy vọng trong một hai ngày Trình Khả Lương có thể qua đó, nhưng cô nói nhanh nhất là thứ bảy, chủ quán không tự trách mình gọi điện thoại không đúng lúc, ngược lại trách cô không có đạo đức nghề nghiệp, nói rằng sẽ không để yên cho cô, Hạ Thiên Tễ ở một bên nghe được, viết tờ giấy đưa cho cô — tôi đi cho.

Trình Khả Lương thấy anh đặt những quyển sách xuống, tất cả đều liên quan đến chương trình thiết kế, cũng tương đối khó khăn mà lại phức tạp, trong đó còn bao gồm giáo trình bố trí điện trên tàu con thoi, có thể nhìn hiểu loại sách đó, như vậy việc định vị đối với anh mà nói chỉ là một bữa ăn sáng, vì vậy nhẹ giọng nói cảm ơn, trả lời chủ quán rằng tối mai sẽ “Phái người” qua sửa đổi.

Cúp điện thoại, sau đó đưa mã ban đầu cho anh nhìn một chút, anh cười nói đơn giản, mười phút có thể hoàn thành.

Trình Khả Lương có chút ngượng ngùng, cảm thấy làm phiền đến anh, nhưng anh lại rất vui vẻ, bởi vì rốt cuộc có thể được cô gái này làm phiền rồi.

Anh thích cô, muốn thể hiện ra rằng mình muốn bảo vệ cô, nhưng mà, cô rất độc lập, độc lập đến nỗi anh không biết nên “xuống tay” từ nơi nào mới tốt, hiếm có cơ hội như vậy, đương nhiên anh phải biểu hiện tốt một chút, hướng chỉ anh cũng định tuần sau hoặc là tuần sau nữa thì “khôi phục trí nhớ”, trước khi “khôi phục trí nhớ”, anh muốn nắm chắc tất cả mọi cơ hội để có thể bày tỏ với cô.

Hạ Thiên Tễ biết, khi anh là “người đàn ông mất trí nhớ” và khi anh là “Hạ Thiên Tễ”, đối với Trình Khả Lương mà nói là định nghĩa hoàn toàn khác biệt. Người đàn ông mất trí nhớ ăn no không có việc gì còn ăn nhờ ở đậu, xin anh giúp mấy việc nhỏ cũng không sao; Nhưng khi là Hạ Thiên Tễ, cô không thể nào nhờ vả chuyện của mình giao cho một người đứng đầu kiêm CEO của công ty trò chơi, cho nên phải thừa dịp lúc cô biểu hiện ý sai bảo mình, tận lực bị sai bảo.....

Khi một người muốn bị sai bảo, có lẽ..... Nên..... Ừ.....

Mà trong lúc anh đang suy nghĩ, điện thoại reo, hiển thị cuộc gọi đến là Trình Khả Lương.

Anh cho rằng cô là quan tâm tiến độ sửa đổi, cho nên cố ý gọi điện thoại tới đây hỏi, vì vậy vừa được kết nối liền nói: “Cô gọi thật đúng lúc, tôi mới từ phòng ăn đi ra, yên tâm đi, đã được thay đổi tốt rồi.”

“Cái đó.....”

Anh nhướn mày lên. Giọng của ai vậy?

“Tôi là đồng nghiệp của Trình Khả Lương.....”

Mở đầu rất không ổn, trên căn bản mà nói là không có chuyện tốt.

“Xin hỏi anh là người nhà của Khả Lương đúng không?”

“Vâng”

“Cô ấy không được khỏe, bây giờ đang truyền nước biển trong bệnh viện.....”

Sau khi hỏi rõ ràng tên bệnh viện và số phòng, Hạ Thiên Tễ ngăn một chiếc xe taxi đi đến bệnh viện.

Anh nhớ tối hôm qua cô ngủ được một nửa thì có ho một lúc, vốn là buổi sáng muốn hỏi cô muốn đi khám bác sĩ hay không, nhưng đợi sau khi anh chạy bộ buổi sáng trở lại, cô đã đi rồi, trên bàn chỉ viết tờ giấy nhỏ nhờ anh hôm nay nhớ phải đi đến quán ăn thay đổi trình tự, cộng thêm một tấm bản đồ của quán ăn.

Anh không muốn chuyện bé xé ra to, nhưng nếu như sớm biết, anh sẽ không kiên trì chạy bộ mỗi ngày nữa, cô không phải công chúa, phải tới bệnh viện truyền nước biển nhất định là không thoải mái.

Anh cảm thấy ngực như bị siết chặt, buồn bực.

Anh biết, cái này gọi là lo lắng.

Ba mươi phút sau, xe taxi ngừng lại trước cửa bệnh viện, rất nhanh anh đã tìm được giường nằm của Trình Khả Lương bên trong phòng cấp cứu, đang trông coi bên cạnh là một cô gái khoảng hai mươi tuổi.

“Bây giờ cô ấy như thế nào rồi?”

Tiểu Mật ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên dấu chấm hỏi.

“Cô là đồng nghiệp của Khả Lương đúng không? Người mới vừa nghe điện thoại là tôi.”

Tiểu mật bình tĩnh hiểu ra ồ một tiếng —— đây chính là Home trong điện thoại di động à.

Khả Lương thật là chân nhân bất lộ tướng, bình thường đều rất ít nói, ít nói về đời sống tình cảm của mình, không ngờ len lén chung sống với một bạn trai đẹp trai như vậy..... Chắc là bạn trai không sai chữ hả? Tên trong điện thoại di động là Home nhưng Khả Lương là con gái một, không có anh trai cũng không có em trai.

“Xin lỗi đã quên tự giới thiệu trước.” Anh ấy náy cười một tiếng.

“Không sao cả..., bác sĩ nói cô ấy chỉ là bị cảm lạnh quá mệt mỏi, sau khi tĩnh lại nếu như không thấy khó chịu nữa thì có thể về nhà, đây là túi xách của cô ấy.”

“Cảm ơn.”

Nhìn người đàn ông này một chút, tỷ lệ hoàn mỹ, khuôn mặt hoàn mỹ, khó trách Khả Lương sẽ cự tuyệt Ngô Hành Lan —— cũng là con riêng của ông chủ Khai Sáng.

Anh ta thích Khả Lương rất lâu, nhưng mà lang hữu tình muội vô ý* (câu này mình thấy để hán việt hay hơn nên mình để nguyên nhé), đối mặt với sự bày tỏ của phú nhị đại, nữ nhân vật chính trả lời vĩnh viễn là “Tôi muốn đi học” và “Tôi muốn đi làm”, rất thẳng thắn giống như ngày xưa, nhưng tám chữ này rất hữu dụng, mọi người đều biết Khả Lương là người sống rất thực tế, không ai có can đảm kêu cô không cần đi học hoặc là không phải đi làm.

Vì vậy, hơn một năm qua, đoàn người cứ nhìn Ngô Hành Lan muốn đến gần lại vấp phải trắc trở khắp nơi, Khả Lương dịu dàng nhưng không cấp cho bất kỳ cơ hội cự tuyệt nào, một lát sau lại cười đùa như thường.

Có vài người bên phục vụ khách hàng hâm mộ chết Khả Lương rồi.

Ngô Hành Lan là phú nhị đại nha, cũng không phải là một ông chú lớn tuổi, mới ba mươi tuổi, thất lưng loại bạc vạn, tính cách lại rộng rãi, đáng đáp không tồi, phải nói có cái gì không tốt, có lẽ chính là tính cách có vẻ không thành thực.

26. Chương 7-2

Edit & Beta: Lạc Thần

Mấy người phục vụ khách hàng các cô đều nghĩ rằng, hiện nay không thành thực cũng không sao, sau khi quen nhau lại từ từ suy nghĩ biện pháp để cho anh ta hiểu chuyện một chút là tốt rồi. Khả Lương lại cảm thấy nếu như có thể dạy dỗ, như vậy anh ta đã sớm được dạy dỗ rồi, đã ba mươi tuổi mà còn chưa được dạy dỗ, vậy thì người đó không cần phải dạy dỗ nữa, chỉ có thể mong đợi cơ hội có một người xuất hiện, để cho vị thiếu gia này hiểu được đạo lý làm người thì nhất định phải có trách nhiệm, nhưng cơ hội chỉ có thể gặp mà không thể cầu, cô không có biện pháp cùng một người lui tới sau đó còn phải gánh vác căn bệnh ấu trĩ của anh ta, sở trường của cô là thiết kế chương trình, không phải giáo dục trẻ em.

Dựa theo lý do Khả Lương cự tuyệt Ngô Hành Lan, Mr. Home trừ bỏ ngoại hình bên ngoài ưu tú ra, tính cách chắc cũng là vô cùng tốt đẹp.

Tiểu Mật và Trình Khả Lương không quen thân cho lắm, chỉ là thấy cô cự tuyệt Ngô Hành Lan, chỉ riêng điểm này thôi, Tiểu Mật liền đối với cô cực kỳ bội phục.

Bỏ qua cơ hội trở thành thiếu phu nhân, dùng khí này cũng không phải là người bình thường có thể lấy ra được.

Cũng vì vậy, cô đối với người đàn ông trước mắt này tự nhiên có cảm giác khác biệt.

Đúng là ngoại hình của anh thật sự không còn lời nào để nói, đẹp trai đến mức người háo sắc như cô đây cảm thấy những người khác nhìn rất bình thường. “Nếu như không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước đây.” Mặc dù trai đẹp nhìn thích mắt thật đấy, nhưng cô còn phải làm việc.

“Tôi có chuyện muốn làm phiền cô.” Người đàn ông nói: “Lát nữa cô còn phải trở về Khai Sáng đúng không? Có thể làm phiền cô giúp nói một tiếng với bên Kỹ Sư cùng đơn vị, xem một chút có vị nào tối ngày mai hoặc ngày mốt có thể giúp Khả Lương trực ca giúp được hay không?”

Nhìn xem, quả nhiên không chỉ có ngoại hình, lại còn rất quan tâm chăm sóc, biết trước tiên phải giúp bạn gái tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

“Không thành vấn đề, tôi trở về sẽ nói với Tiểu Kiệt, nhờ anh ta thương lượng với những người khác một chút.”

“Cô trả giùm tiền điều trị hết bao nhiêu vậy? Tôi đưa cho cô trước.”

Kết quả chẳng những anh thay Khả Lương trả lại tiền cho cô, còn đưa cô ra ngoài, đón xe taxi giùm cô, tiền xe đưa cô trở về Khai Sáng cũng trả trước luôn.

Tiểu Mật ở trên xe nghĩ, quả nhiên là người rộng lượng.

Trước kia có lần giúp đỡ một đồng nghiệp bị đau bụng do ăn trứng thức ăn bị hỏng đến bệnh viện cấp cứu, nhưng chẳng những tiền xe taxi vừa đi vừa về là cô trả, mà sau đó đồng nghiệp này lại còn giả chết, hoàn toàn không hỏi cô ngày đó ở bệnh viện giúp trả bao nhiêu tiền.

Vừa nghĩ tới đây, điện thoại di động reo lên.

Tiểu Mật mở túi xách ra, trừ bỏ nhìn thấy điện thoại di động của mình đang phát ra ánh sáng bên ngoài, không ngờ thấy được một chiếc điện thoại di động khác, cầm lên nhìn một chút. A, đây không phải là điện thoại của Khả Lương sao?

A, mới vừa rồi bởi vì ở trong bệnh viện không cho phép gọi điện thoại, cô ở bên ngoài phòng cứu cấp gọi điện thoại, sau khi gọi xong thì đi nộp tiền viện phí, theo thói quen tự nhiên bỏ điện thoại di động vào trong túi xách của mình.....

Xe đã đi được một đoạn rồi, chỉ là căn cứ vào người hiện đại bây giờ rất lệ thuộc vào điện thoại, nên Tiểu Mật vẫn là nhờ tài xế quay đầu trở về bệnh viện.

Tiểu Mật nghĩ là, tìm đến giường bệnh của Khả Lương, giao điện thoại cho Mr. Home, cô lần nữa lên xe taxi trở về Khai Sáng đi làm, việc ngoài ý muốn này đến đây là hết, thật không nghĩ đến khi cô lần nữa tiến vào phòng cứu cấp thì lại thấy giường bệnh của Khả Lương trống không.

Cô sững sờ. Đây là bệnh viện, không phải nhà ảo thuật có thể làm cho chiếc xe biến mất không thấy, lại có trình độ lớn đến mức biến ra chỗ ở, lừa gạt người ta?

Y tá nói, bệnh nhân của giường này chuyển lên lầu chín rồi.

Tiểu Mật kinh hãi. Không phải nói tỉnh lại không cảm thấy không thoải mái thì có thể xuất viện sao? Tại sao lại chuyển phòng bệnh? Lầu chín? Lầu chín là làm cái gì?

Tiến vào thang máy, nhìn chỉ dẫn của tầng lầu, lầu một là phòng khách, cấp cứu, khoa chỉnh hình, phòng khám bệnh của bác sĩ; lầu hai, khoa phụ sản, khoa nhi, phòng bảo vệ sức khỏe cho trẻ sơ sinh..... Lầu chín, phòng bệnh cá nhân VIP.

Ah~, phòng bệnh cá nhân VIP?

Phòng, bệnh, cá, nhân?! Khả Lương nên chỉ là cảm mạo cộng thêm tiêu chảy thôi chứ, làm sao sẽ chạy tới phòng bệnh VIP? Hơn nữa cô mới rời khỏi bệnh viện có hai mươi phút nha, tốc độ cũng quá nhanh.

Thang máy đình một tiếng mở ra, đập vào mắt chính là y tá đang đứng.

Vài y tá đồng thời ngẩng đầu nhìn cô, trong đó có một người xem ra tương đối thâm niên trực tiếp đi ra khỏi hàng y tá đang đứng hỏi thăm mục đích cô đến đây, mặc dù mỉm cười, nhưng mà thật sự có một loại uy nghiêm không che giấu được: “Xin lỗi, bây giờ không phải là giờ thăm bệnh, cô có thể viết giấy để lại, chúng tôi sẽ chuyển giao giùm cho, hoặc là sáng sớm ngày mai sau chín giờ trở lại.”

“Ách, tôi mới vừa đi tới phòng cấp cứu tìm bạn của tôi, y tá lầu một nói cô ấy được đưa lên lầu chín..... Chắc là nhầm rồi..... Ta đi hỏi lại một chút.....”

“Bạn của cô là Trình Khả Lương tiểu thư đúng không?”

“À? Ủ, đúng, chính là cô ấy.”

“Xin chờ một chút.”

Khuôn mặt nghiêm túc quay trở về tới bên một cái tủ, cầm điện thoại lên nói chuyện một chút, dường như đang xin phép người nào đó, sau vài phút, cúp điện thoại nói: “Bây giờ Trình tiểu thư đang ở phòng 906, tôi dẫn cô qua đó.”

Tiểu Mật cảm giác giống như mình đi vào thời không (thời gian và không gian) khác, trong cái thời không này, Trình Khả Lương là siêu cấp thiên kim tiểu thư, cho nên sẽ bởi vì bệnh tiêu chảy mà đến lầu chín phòng bệnh VIP của bệnh viện.....

Khuôn mặt nghiêm túc gõ nhẹ lên cửa hai cái, sau đó kéo cửa ra.

Khiến Tiểu mật kinh ngạc không phải phòng bệnh VIP này có bao nhiêu VIP, mà là bên giường Trình Khả Lương đứng hai bác sĩ

27. Chương 7-3

Edit & Beta: Lạc Thần

Nghe bọn họ nói chuyện, bác sĩ A hình như là khoa dạ dày, bác sĩ B còn lại là bác sĩ chuyên khoa, hai người đang giải thích bệnh tình, còn lại là Mr. Home về mặt đang chuyên chú lắng nghe.

Tiêu chảy kéo qua khoa hội chẩn?

Tiểu Mật cảm thấy cô thật sự đi nhầm thời không, cô cần phải trở về cửa phòng cấp cứu, tìm kiếm cửa vào thật sự, trở lại thế giới thực.....

Đang lúc cô nghĩ muốn lui về phía sau thì Mr. Home thấy cô, sau đó làm một dấu tay xin lỗi với hai vị bác sĩ, vòng qua giường, đi về phía cô: “Không phải cô phải về công ty sao?”

Tiểu Mật chậm chạp lấy điện thoại di động của Trình Khả Lương ra: “Tôi nói chuyện điện thoại xong không cần thận tiện tay thu vật này vào trong túi của tôi, sợ cô ấy tỉnh lại muốn tìm.”

Người đàn ông nhận lấy điện thoại di động: “Cám ơn.”

“Khả Lương cô ấy..... Cô ấy có khỏe không?”

“Cô rời đi không tới hai phút, bụng cô ấy lại bắt đầu quặn đau, cho nên tôi nghĩ vẫn là mời bác sĩ khoa dạ dày đến xem một chút.”

Xem một chút? Bác sĩ khoa dạ dày của bệnh viện lớn là có thể gọi tới “xem một chút” đó hả?

Mặc dù bây giờ cũng mới chín giờ rưỡi, nhưng thông thường nói cho cô biết, mặc dù còn chưa có tan tầm, bác sĩ bệnh viện lớn cũng không phải là có thể tùy tiện bị gọi tới, nhưng Mr. Home nói thật tự nhiên, giống như cái thế giới này vốn chính là vận chuyển như thế..... Tiểu Mật nghĩ ngờ, máy bay là chỉ cần có tiền là có thể mua khoang hạng nhất, nhưng bệnh viện không phải nha.

Phòng bệnh cao cấp của bệnh viện là để lại cho người đặc biệt sử dụng, những người khác trừ phi có tiền đến mức phú khả địch quốc (vô cùng giàu có), nếu không căn bản là không thể vào ở, hơn nữa còn là nguyên nhân tiêu chảy này nữa.....

Mang theo nghĩ ngờ rời khỏi phòng bệnh, rốt cuộc Tiểu Mật không nhịn được hỏi khuôn mặt nghiêm túc luôn đi theo bên cạnh: “Nếu như không có quan hệ đặc biệt mà nói, là không vào được phòng bệnh VIP đúng không?”

“Bởi vì phòng bệnh VIP tương đối ít.” Mặc dù khuôn mặt nghiêm túc không trực tiếp trả lời, nhưng cũng coi như là gián tiếp trả lời rồi.

Cô có thể khẳng định Khả Lương là dân chúng bình thường, cho nên người có quan hệ đặc biệt phải là Mr. Home đi, có thể ở trong thời gian ngắn làm ra động tác lớn chuyển Khả Lương từ phòng cấp cứu qua phòng bệnh VIP ở lầu chín, còn vì bụng cô ấy quặn đau mà gọi tới hai vị bác sĩ, woa a.....

“Vậy, vị tiên sinh đó thoát nhìn rất trẻ tuổi nha.” Cư nhiên có loại địa vị này, anh là ai vậy nha?

khuôn mặt nghiêm túc cười cười, cũng không trả lời nữa.

Tiểu Mật vốn cho là điều này sẽ trở thành câu đố vĩnh viễn trong đời của cô, không nghĩ tới lúc cô đi ngang qua phòng cấp cứu chuẩn bị lại đi đón xe taxi thì nghe được nhân viên phòng cấp cứu nói chuyện với nhau.

“Cô có biết người mới vừa rồi đưa nữ sinh lên lầu chín là ai không? Nghe nói là cháu đích tôn của ông chủ tịch Hoàn Anh đấy.”

“Thảo nào, tôi nghe nói bác sĩ chuyên khoa và bác sĩ trực ban khoa dạ dày cũng bị mời qua.”

“Hoàn Anh có trên sáu mươi phần trăm cổ phần của bệnh viện chúng ta, từ phương diện nào đó mà nói, coi như tìm thêm vài bác sĩ đi qua nữa tôi cũng sẽ không bất ngờ.”

Gì? “Hoàn Anh”, là Hoàn Anh cô biết đó sao? Công ty trò chơi vô cùng lớn có quy mô lớn hơn Khai Sáng N lần, Hoàn Anh?

Cháu đích tôn..... A, cô nghĩ tới, Mr. Home là cái đó..... Cái đó..... Hạ Thiên Tế! Cô học cùng trường đại học với anh, trước kia nhìn thấy anh mấy lần từ xa xa, đời thứ ba văn võ toàn tài siêu cấp giàu có.

Mặc dù năm đó cũng nhìn thấy vài lần từ rất xa, tuy nhiên đã nhiều năm không gặp, nhưng so sánh một chút với người trong trí nhớ, thật sự là anh không sai!

“Chỉ là vị thiếu gia đời thứ ba này không ngờ lại rất khách khí nha.”

“Người này tốt hơn nhiều, đời thứ ba còn có một người, người đó và người này hoàn toàn là đối lập, lần trước uống rượu say cụng đầu, đại não phòng cấp cứu, ngày đó có lẽ chỉ có bác sĩ trực ban khoa phụ sản và khoa nhi tránh được một kiếp, những người khác đều bị viện trưởng ra lệnh đi xem cục u sưng to trên đầu anh ta..... Ngược lại, so sánh với người này thật sự rất tốt, mời nhiều, cảm ơn nhiều, cảm giác hoàn toàn khác biệt.”

“Hoàn Anh ra hai nhánh măng, một nhánh măng tốt, một nhánh măng hư hỏng.”

“Ha ha ha.”

Trình Khả Lương đầu tiên là ngửi thấy một mùi hương hoa hồng, sau đó cảm thấy có ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mí mắt, ấm áp, đỏ đỏ, hít sâu một hơi, từ từ mở mắt.

Vách tường màu hồng nhạt, phía trên treo một bức tranh sơn dầu hình hoa sen, đầu giường của cô có đặt một bình thủy tinh xinh đẹp, bên trong cắm mấy cành hoa hồng trắng, gian phòng tao nhã giống như được thiết kế sư của Bắc Âu tỉ mỉ tạo ra..... Vì vậy, cô lại nhắm mắt lại.

Đây không phải là gian phòng của cô, cũng không phải là bất kỳ nơi nào cô đi qua, cuối cùng trí nhớ của cô dừng tại phòng cấp cứu nôn mửa, cho nên trước mắt không phải là ảo giác thì chính là nằm mơ, nhắm mắt là lựa chọn duy nhất.

Nhắm mắt lại để loại bỏ ảo giác, hoặc là ngủ tiếp một chút, chờ đến lúc thật sự tỉnh lại.

28. Chương 7-4

Edit & Beta: Lạc Thần

Lật người, một giây, hai giây, ba giây, Trình Khả Lương mở mắt ra lần nữa. Rất tốt, không phải là ảo giác, ánh mặt trời và không khí chính là cảm giác quá mãnh liệt, vậy cũng không phải đang nằm mơ, cho nên đây là hiện thực.

Cô biết chuyện gì đã xảy ra rồi, cô ngủ một giấc, trong giấc ngủ của cô, Bảo Thạch biến thành người, thì ra là Bảo Thạch là thiếu gia có tiền, bởi vì cự tuyệt tình yêu của Nữ Vu (phù thủy), vì vậy Nữ Vu biến anh thành một con mèo, phải gặp được một chủ nhân thật lòng thương anh, anh có thể biến trở về hình người.

Sau khi Bảo Thạch biến trở về hình người, vô cùng cảm kích hai năm qua đã được cô chăm sóc, cũng quyết định báo đáp cô thật tốt, cho nên đưa cô đến gian phòng cao cấp này hưởng thụ, đây chính là “Mèo báo ân”.....

Ha ha ha..... Ai, rốt cuộc nơi này là nơi nào vậy?!

Trình Khả Lương từ trên giường ngồi dậy. Trên tay dấu vết lỗ kim vẫn còn, cho nên ngày hôm qua cô thật sự đã vào bệnh viện nha, vậy tại sao sẽ tỉnh lại ở đây?

Dường như để trả lời vấn đề của cô, cửa bị đẩy ra, bốn mắt giao nhau, hai người cùng nhau mở miệng.

“Cô tỉnh rồi?”

“Là anh?”

Dừng ba giây, lại cùng nhau nói.

“Còn có chỗ nào khó chịu không?”

“Tôi đang ở đâu vậy?”

Liên tục hai lần đồng thời lên tiếng, hai người cũng sẽ không tiếp tục cướp lời nữa, Hạ Thiên Tế cười cười, ra dấu ưu tiên phụ nữ.

“Tôi chỉ có một vấn đề, Tôi đang ở đâu vậy?”

“Bệnh viện.” Giọng nói rất thoải mái.

“Bệnh viện?” Giọng nói cao đến quang tám. Sao giống lừa gạt quá vậy, chỗ này gọi là bệnh viện à? Cái này căn bản rõ ràng chính là nơi người ở nhà, còn là loại một đêm tám ngàn đồng, bệnh viện nào lớn như vậy!

Nhưng mà, nhìn dáng vẻ của anh lại không giống đang nói đùa.....

Chẳng lẽ là phòng bệnh hạng nhất trong truyền thuyết sao?

“Phòng cấp cứu quá chật quá loạn, cho nên tôi giúp cô chuyển lên đây.”

Cô mở to hai mắt. Loại địa phương này một ngày tốn hơn mấy vạn đi..... Hóa đơn.....

Nhìn bộ dạng Trình Khả Lương một bộ choáng váng đầu, biết cô đang suy nghĩ gì Hạ Thiên Tế vội vàng giải thích: “Về phần chi phí cô không cần lo lắng, miễn phí.”

“Anh cho rằng tôi là đứa trẻ ba tuổi à, nào có chuyện tốt như vậy!”

“Dĩ nhiên không có chuyện tốt như vậy, là tôi lao động đổi lấy.” Biết cô sẽ hỏi, Hạ Thiên Tế đã sớm nghĩ ra một câu chuyện, nói: “Lúc tôi tới thăm cô, vừa lúc nghe được hai bác sĩ phòng cấp cứu đang thảo luận chuyện máy tính mới, vì vậy chúng tôi làm một quyết định đôi bên đều có lợi, tôi giúp bọn họ cài đặt laptop, còn cài thêm một vài chương trình nhỏ tôi tự thiết kế, bọn họ thì giúp ký tên để cho cô ở chỗ này hai ngày — để lại phòng đặc biệt, chỉ cho người có liên quan ở.”

Hoá ra là như vậy à, huhu chết cô.

Chính mình bỏ tiền ra sẽ rất đau lòng, nhưng nếu như anh giúp cô thì cảm giác lại có chút kỳ lạ — Mặc dù trải qua hơn một tháng ở chung với nhau, cô đã biết anh là người có gia thế khá giả, nhưng cô không hy vọng bởi vì việc này mà sẽ dùng tiền của anh, khiến cho hai người vốn là quan hệ bình đẳng bắt đầu lệch đi.

“Cho nên coi như tôi trả lời vấn đề của cô rồi đúng không?”

Gật đầu.

“Vậy đến lượt tôi hỏi, còn có chỗ nào khó chịu không?”

Lắc đầu.

“Bụng thì sao?”

“Rất đói.”

Đáp án ngoài dự đoán khiến Hạ Thiên Tế ngừng một giây, tiếp theo liền bật cười — anh là muốn biết bụng cô có còn cái gì không thoải mái hay không, có chương bụng đầy hơi hay không, có muốn ới hay không, còn quận đau không? Không ngờ sẽ nghe đáp án này, điều này cũng rất bình thường, tính ra thì ít nhất hơn mười sáu giờ cô chưa ăn cái gì rồi.

“Muốn ăn cái gì tôi đi mua giúp cô.”

“Vẫn còn tốt, không cần phải gấp gáp đi mua đâu.....”

Nhìn bộ dạng cô dường như muốn nói lại thôi, Hạ Thiên Tế thử dò xét hỏi: “Lo lắng Bảo Thạch?”

Trình Khả Lương gật đầu một cái: “Tính như vậy, đã hai bữa rồi nó chưa có ăn..... Chắc chắn là nó rất đói..... Có thể hay không.....”

“Trước tiên tôi giúp cô đi mua chút đồ, sau đó trở về cho nó ăn, được không?”

Gật đầu lia lịa.

“Hay là trước tiên tôi đưa nó đến khách sạn thú cưng ở một hai ngày?”

Lắc đầu lia lịa: “Ngàn vạn lần không được!” Có lẽ phát hiện mình phản ứng quá kịch liệt, Trình Khả Lương vội vàng giải thích: “Trước đây bởi vì tôi phải đi huấn luyện, cho nên đưa nó đi ở hai ngày, khi đi đón nó trở về, thì cảm thấy nó gầy rất nhiều, bụng thịt đều không thấy, xem ra phờ phạc rã rượi, hỏi nhân viên bên đó mới biết, Bảo Thạch ở bên đó cũng không chịu ăn cái gì, cả ngày đợi ở trong lồng, mở cửa cũng không ra ngoài chơi. Tôi nghe xong thật sự rất khổ sở, lần đó về sau tôi cũng không bao giờ để cho nó ở khách sạn thú cưng nữa.”

“Được, vậy thì tôi cho nó ăn một chút thức ăn mèo.”

“Một chén, số lượng chén ghi ở bên cạnh túi thức ăn gia súc.”

“Được, một chén.”

“Đổi nước uống sạch.”

“Được, nước uống sạch.”

“Sau đó..... Giúp tôi sờ sờ nó.....”

Hạ Thiên Tễ nghĩ, nếu như nó chịu để cho tôi động vào mới được.....

29. Chương 8-1

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Ăn một chút đồ nhẹ do anh chàng mất trí nhớ mua cho, đột nhiên Trình Khả Lương nghĩ tới việc tối nay vẫn phải đi làm, ngoài ra, cô muốn biết rõ hôm qua người đã đưa cô đi là San San hay Tiểu Mật... Phải rồi. Túi xách, túi xách ở trên chiếc bàn thấp.

Cô nhào tới chiếc túi, lấy điện thoại di động ra, phát hiện có rất nhiều tin nhắn vẫn chưa được đọc.

Tiểu Kiệt nhắn: Trình đại ca, nếu không có chuyện gì thì cô nhắn lại cho tôi một tin ngắn nha. Cô cứ như vậy mà ngã xuống, suýt chút thì tôi bị cô dọa tới mức già đi ba tuổi. Nhờ phúc của cô, chuyện của Ny Ny đã bị tôi ném lên chín tầng mây cao vời vợi rồi... Ngày hôm sau đi làm, tôi còn tưởng mình sẽ nghĩ về Ny Ny mãi, nào ngờ phát hiện trong đầu mình toàn là cô... là cô lúc ngã xuống và tiếng kêu vang trời của Tiểu Mật...

Tôi dậy rồi, không sao cả. Nhiệm vụ lần sau, tôi sẽ giúp cậu gấp ba lần luôn.(Gửi kèm icon hình mặt cười).

San San nhắn: Em Khả Lương, nhớ giữ gìn sức khỏe. Đợi sau khi em hết bệnh rồi, chị mời em ăn gà chiên giòn Sỷ Lâm (Sỷ Lâm là một quận của thành phố Đài Bắc, Trung Hoa Dân Quốc).

Trình Khả Lương gật đầu. Hóa ra người đưa cô tới là Tiểu Mật, lát nữa cô sẽ nhắn tin cho cô ấy.

Cảm ơn chị đã quan tâm. (Gửi kèm một chữ YA). Em khỏe rồi.

Anh Hào, chị Trần, mọi người... cô đều nhắn những tin trả lời tương tự nhau, nội dung đều là “Cảm ơn”: “Em khỏe”, cho đến khi cô nhìn thấy tin nhắn cuối cùng

Tiểu Mật nhắn: Khả Lương, Tiết Tiết đã đồng ý giúp bồ làm ca ngày thứ sáu, bồ cứ nghỉ ngơi cho khỏe, thứ hai bồ đi làm lại cũng được. À phải rồi, bạn trai của bồ đẹp trai ghê nha...

Ôi, ngày thường Tiểu Mật rất vô tư, không ngờ lại suy nghĩ chu đáo như vậy... Nhìn đến dòng cuối cùng của cô ấy trong tin nhắn, Trình Khả Lương nhướn mày, có chút hoảng sợ. Bạn, trai?

A - - rốt cuộc thì cô biết cảm giác kỳ lạ này đến từ đâu rồi – vì sao anh chàng mất trí nhớ lại ở bệnh viện? Vì sao?

Trời ạ! Thì ra là Tiểu Mật báo cho anh biết!

Nhất định là Tiểu Mật đã xem danh bạ được thiết lập trong điện thoại của cô, cho nên... A a a a, không không không không không... Tiểu Mật có nói gì với anh chàng mất trí nhớ sao? Cô ấy không đưa di động của cô cho anh xem chứ? Nếu anh phát hiện tên anh được cô ghi trong điện thoại là Home...

Vậy thì thật là... thật là...

Anh sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì, cô biết phải đối mặt với anh như thế nào?

Trình Khả Lương chỉ cảm thấy gân xanh khê giết. Lỡ như, lỡ như anh nhìn thấy... Cô phải giải thích thế nào về hành vi mê trai của mình? “Bởi vì anh ở nhà tôi, cho nên tôi mới thiết lập số điện thoại của anh là Home”, lý do này có đủ sức thuyết phục hay không nhỉ...

Thay vì miên man suy nghĩ khiến bản thân lo lắng, không bằng dừng cảm đối mặt với hiện thực!

Cô cố kiềm nén cảm giác muốn học máu, hai tay run rẩy nhấn nút gọi cho Tiểu Mật.

“Hi, Khả Lương, bồ tỉnh rồi, có khỏe hơn chút nào không?”

“Đỡ hơn nhiều, cảm ơn bồ đã đưa tôi tới bệnh viện.”

“Đừng khách sáo.”

“Không, thật lòng tôi cảm ơn bồ.”

Trời ạ, hai người các cô là hội viên của câu lạc bộ Thái Cực sao? Cứ vòng quanh cái vòng tròn luẩn quẩn, chậm chạp di chuyển, đến khi nào mới hỏi được cái mình cần biết?

Tiền điện thoại mắc lăm đó nha, cô còn phải tiết kiệm nữa.

Trình Khả Lương hít một hơi thật sâu, nói với chính mình tuyệt đối phải đánh trực tiếp vào Hoàng Long (phủ Hoàng Long (đô thành nước Kim thời xưa, nay là huyện Nông An, tỉnh Cát Lâm, Trung Quốc. Sau dùng để chỉ sự hiểm yếu của địch)).

Câu tiếp theo, cô nhất định phải hỏi cho bằng được điều mình cần biết, không cần tiếp tục xã giao, bởi vì những câu đó chẳng giúp cô có được đáp án!

Quyết tâm vô cùng kiên cường, chỉ là, không nghĩ tới vừa mở miệng lại là: “Bồ bị trễ giờ không ít, đúng không?”

A a a a, sao lại vô dụng như vậy, nhưng cô thật sự cũng chẳng biết nhắc tới chuyện kia là tốt hay không tốt nữa.

“Ài du, nói sao đi nữa, chúng ta cũng là đồng nghiệp.”

“Bởi vì chúng ta gặp mặt nhau mỗi ngày, vì vậy, tôi mới cảm thấy mình cần phải thể hiện lòng biết ơn một cách rõ ràng.”

“Sao bồ khách sáo vậy? Lại nói cảm ơn với tôi nữa rồi.” Tiểu Mật dĩ nhiên rất thích: “Trước kia, tôi không hề biết là bồ lại nói nhiều như vậy đó.”

Nói nhiều? Tôi còn ở trên núi hồ gươm à (núi Jiantan).

Trình Khả Lương cảm thấy mình thật là tội nghiệp, nói mãi mà vẫn không vào được trọng tâm vấn đề. Trong nháy mắt, hai người đã nói chuyện hơn năm phút, nói đi nói lại chẳng có gì cả, không có tập trung vào chủ đề nào, thậm chí còn chưa có dấu hiệu kết thúc... Trình Khả Lương hít sâu một hơi. Bằng bất cứ giá nào, cô nhất định cũng phải thông suốt thông suốt thông suốt thông suốt, thông suốt thông suốt thông suốt thông suốt.

“Ngày hôm qua, là bồ báo tin cho... Bạn trai tôi à...” Trời ạ, bạn trai, chỉ cần nói ra mấy chữ đó là cảm thấy nóng cả mặt rồi.

30. Chương 8-2

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

Trình Khả Lương tự nói với mình rằng cô không có mê trai, cô chỉ đang tìm cách để giải thích cho Tiểu Mật hiểu mà thôi.

Bạn trai, hả

~Cô chỉ nói “Bạn trai”, chưa từng nói “Bạn trai tôi”, mấy chữ đó quả thực không có trong từ điển của cô.

“Là như vậy. Tôi cũng không thể ở đó mãi được, cho nên đành mở danh bạ trong di động của bồ lên xem. Vừa nhìn thấy cái tên đó, tôi đã nghĩ nhất định là anh ta. Bồ thẹn thùng như vậy, bồ chắc chắn không thể nào đặt tên anh ta là “Ông xã” hay “Người yêu”. Đặt “Home” giống với phong cách của bồ hơn.”

“À, vậy bồ nói với anh ấy như thế nào?”

Đáp án chuẩn bị được thốt ra, cô liền cảm thấy khẩn trương đến mức tưởng như có thể nghe tiếng tim đập thình thịch. Ngần vịn lần dừng nói điều không nên nói...

Mặc dù cô biết mình và anh chỉ là tạm thời ở cùng với nhau, lướt qua nhau trong cuộc đời này, nhưng cô vẫn hy vọng mình có thể lưu lại một hình ảnh đẹp trong lòng anh, để rồi vài năm về sau, mỗi khi anh nhớ lại, anh sẽ không dùng vẻ mặt buồn nôn mà nói, lúc tôi mất trí nhớ đã ở chung nhà với một cô gái mê trai...

“Tôi nói mình là đồng nghiệp của Trình Khả Lương, bây giờ cô ấy đang không khỏe ở bệnh viện, anh ta liền hỏi tôi ở phòng nào, nói rằng lập tức tới ngay.”

“Không... có nói gì khác à...” Ví dụ như nói, Trình Khả Lương đặt tên anh trong danh bạ điện thoại của mình là... Giống giống vậy đó.

“Không có nha.” Giọng nói nhẹ nhàng đáp lại.

“Thật sao?”

“Thật.” Tiểu Mật cảm thấy kỳ lạ, liền hỏi: “Hôm nay bồ đặc biệt đa nghi nha... Còn nữa, tôi chưa từng thấy bồ nói nhiều như vậy...”

“Vậy hả... Ừm... Bởi vì...” Bởi vì cái gì? Lúc này, Trình Khả Lương cảm thấy hận bản thân vô cùng vì cái gì không thích xem phim bộ.

Nếu xem TV nhiều, nhất định cô sẽ bịa ra một lý do, nhưng Khả Lương cô là người rất ít xem phim, cho nên chỉ có thể ấp a ấp úng, hơi thở yếu ớt, chứng tỏ cô đang chột dạ.

“Đó là... ừm...”

“A... ~ tôi biết rồi.” Tiểu Mật làm ra vẻ như đã phát hiện bí mật gì đó: “Trước đó hai người cãi nhau đúng không? Bồ đã nói là không muốn nhìn thấy anh ta, sau khi tỉnh dậy thì phát hiện anh ta đang ngồi ở bên giường cho nên bồ xấu hổ, đúng không?”

“... Ừm...”

“Tôi nói mà, thảo nào hôm nay bồ nói với tôi nhiều như vậy, nói tới nói lui mà chẳng đi vào vấn đề gì cả.” Lời của Tiểu Mật lộ ra ý cười đen tối: “Bồ sớm nói cho tôi biết hai người cãi nhau thì không tốt hơn sao? Tôi biết, lúc cãi nhau, người ta sợ nhất là có người lắng miệng ở bên cạnh. Yên tâm đi, tôi chưa nói cái gì hết, anh ta thay tôi trả hết chi phí bệnh viện rồi, tìm người thay ca cho bồ cũng là do anh ta xin phép. Có chuyện gì thì hai người nói với nhau rồi làm lành đi, bây giờ đàn ông tốt hiếm lắm đó.”

Huống hồ còn là một người bí ẩn rất tốt --- Tiểu Mật giữ những lời này trong lòng, không nói ra.

Hoàn Anh và Khai Sáng là hai công ty có cùng tính chất. Nhất định Khả Lương không muốn người khác biết mình kết giao với con trai ông chủ cùng ngành, cho nên luôn nói bản thân chưa có bạn trai.

Điều này Tiểu Mật cũng hiểu được.

Nếu Khả Lương thường xuyên qua lại với con trai ông chủ công ty game online... Đừng nói là con trai ông chủ, ngay cả ông chủ cũng vậy, bọn họ cũng không muốn để cho người khác biết, bởi vì nghĩ đi nghĩ lại sẽ rất kỳ quái.

Người của Khai Sáng, không chừng họ sẽ hiểu lầm là Khả Lương muốn nghe ngóng cái gì ở bên đó, thậm chí còn nghi ngờ cô muốn nghe ngóng ở bên này. Nếu mà cứ bị hiểu lầm như vậy thì oan uổng quá rồi.

Đều là phụ nữ, Tiểu Mật hoàn toàn hiểu được sự khó xử của Khả Lương. Vì vậy, cô quyết định chỉ nói rằng người đàn ông này tốt với Khả Lương mà không nói đến việc mình nhận ra anh là ai, cũng không kể ra chuyện vì sao mà trong vòng ba mươi phút, anh cấp tốc đưa người yêu từ phòng cấp cứu lên phòng VIP ở lầu chín, kể đó thì ai đi làm trở về làm việc, ai đang yêu tiếp tục tình yêu.

“Thừa dịp này bỏ hãy nghỉ ngơi hai ngày cho tốt đi.”

Trình Khả Lương rút cuộc cũng yên tâm: “Ừm.”

Hạ Thiên Tễ trở lại phòng bệnh lần thứ hai, Trình Khả Lương đang ngồi xem phim trên ghế sofa.

Trên màn hình, Robin Lambert đang chạy băng băng khắp thành Rome, vội vàng giải mã để cứu thế giới. Trình Khả Lương coi đến mê mẩn cả người, thậm chí không quay đầu lại: “Bây giờ tôi có cảm giác như mình đang trong kỳ nghỉ lễ vậy, nếu anh nói bên ngoài là vịnh Tumon* tôi cũng tin.”

*Vịnh Tumon thuộc đảo Guam, quần đảo Mariana của nước Mỹ, một điểm đến du lịch tuyệt vời.

Hiếm khi nhìn thấy dáng vẻ không làm việc của cô, Hạ Thiên Tễ cười nói: “Kiến trúc sư mà nghe được chắc là khóc nức nở luôn.”

“Tại sao lại là kiến trúc sư mà không phải bác sĩ?”

Hạ Thiên Tễ dừng lại một chút, định tìm một lời nói dối cho qua, nhưng ngẫm lại, cô không phải là kẻ ngốc. Vì vậy, anh đành phải nói thật: “Bởi vì sau khi tỉnh lại, cô không hề cảm thấy khó chịu. Nếu lúc ấy cô có cảm giác mình đang trong kỳ nghỉ lễ thì đó là công lao của bác sĩ, nhưng khi bắt đầu sử dụng phòng này, cô mới có cảm giác ấy, cho nên tôi nói là công lao của kiến trúc sư.”

31. Chương 8-3

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta: Lạc Thần

“Vì vậy, anh cho rằng bị nghẹt mũi và tiêu chảy thì có quyền chuyển lên lầu chín, đúng không?”

“Có một chút.” Hạ Thiên Tễ cẩn thận hỏi: “Có phải cô thấy làm vậy là không hay cho lắm?”

Anh là một người đàn ông có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm. Anh từng theo đuổi phụ nữ, cũng từng bị phụ nữ bám theo, nhưng lúc nào anh cũng hành động theo ý mình. Đây là lần đầu tiên anh để ý tới cảm nhận của đối phương, hình như cô không thích anh làm vậy.

Hạ Thiên Tễ biết, trạng thái này gọi là thấp thỏm lo âu.

Thật sự là quá thần kỳ. Trừ mối tình đầu ra, anh chưa hề có cảm giác đó.

Lúc đi nhà trẻ, có một cô bé gọi anh là bạch mã hoàng tử, thậm chí còn viết thư tình cho anh, nói với cô giáo là muốn ngồi cạnh anh. Anh trưởng thành theo thời gian, quả thật là càng lúc càng giống với bạch mã hoàng tử – gia thế, vẻ ngoài, học thức, phong độ, thể chất, cái nào cũng có đủ.

Lên đại học, anh là nam sinh được hâm mộ nhất, cũng là người bị đám nam sinh ghét nhất – Anh biết viết báo cáo và luận văn. Môn nào anh học, giáo sư cũng rất ngạc nhiên về khả năng của anh, thường mời gọi anh, hy vọng anh phát triển chuyên môn của mình, nhưng ngay cả sân thể dục mà anh cũng thu hút không ít ánh mắt của khán giả.

Có một bác từng nói, Bảo tàng Madame Tussauds* nên làm cho anh một cái tượng sáp, đặt tên là Bạch Mã Hoàng Tử.

*Bảo tàng tượng sáp ở Hồng Kông (có thật).

Trong chốn tình trường, anh không cần phí chút sức nào cũng chiếm được ưu thế.

Khi anh hỏi một nữ sinh rằng cô ấy có đồng ý đi ăn cơm cùng anh hay không, thật ra anh đã nghĩ đến việc đi đâu ăn trước đó rồi, không cần phải hỏi cô ấy thích chỗ nào. Bởi vì anh chọn, nữ sinh đó nhất định thích.

Anh rất biết cách nắm bắt thời cơ thích hợp, khi nào thì ăn tiệc lớn, khi nào thì tới một cửa hiệu có phong cách riêng; kiểu nữ sinh nào thích hoa, kiểu nữ sinh nào thích bồn hoa nhỏ; ngày nghỉ muốn leo núi, xuống biển hay là đi đến phòng mỹ thuật tạo hình. Anh làm gì, con gái người ta cũng đồng ý, cũng vui vẻ. Trước giờ là thế, trừ bỏ hiện tại.

Hạ Thiên Tễ chưa từng gặp qua nữ sinh như Trình Khả Lương vậy. Cô để lại trong anh một dấu ấn khác biệt, khác biệt đến mức dù anh vì cô làm cái gì, anh đều không cảm thấy cô “nhất định” sẽ thích.

Anh lo lắng, liệu cô có cảm thấy anh làm vậy là khoa trương lắm không? Xa xỉ lắm không?

Lo lắng không yên.

Tiếng Trung Quốc quả là thần kỳ, trái tim anh bây giờ đang thấp thỏm lo âu.

“Cũng không thể nói là không tốt, chỉ là có chút vi diệu.” Anh giúp cô làm nhiều chuyện như vậy, nếu cô vẫn cảm thấy phòng này không tốt lắm mới thật sự là không tốt, cùng lắm chỉ hơi kỳ lạ mà thôi.

Hạ Thiên Tễ không hiểu lắm: “Vi diệu nghĩa là?”

Vi diệu nghĩa là... Là vi diệu đó, phải giải thích thế nào nhỉ?

Nói chung là vì đã sống một mình nhiều năm, thói quen cái gì cũng tự làm, đột nhiên có người giúp đỡ thì chợt cảm thấy không quen.

Nhưng bình tĩnh suy xét, đương nhiên, cảm giác này rất tốt.

Dù sao thì sống một mình cô cũng đâu thích, cô mới là một sinh viên đại học, cũng muốn có người quan tâm mình... Dĩ nhiên là có người để ý cô, nhưng sự để ý đó đồng nghĩa với việc theo đuổi, cô không thể nào tiếp nhận.

Đối với cô mà nói, quan tâm giống như tình yêu vậy, không phải không muốn mà là chẳng có thời gian, cho nên cô không nhận nổi. Cảm tình dù có đáng quý đến đâu cũng sẽ có đến có đi. Trước mắt, cô chỉ có thể cố gắng hết sức để chăm sóc tốt cho bản thân, không có khả năng đưa tình yêu trở về như lúc đầu... Ngay cả như vậy, có người dành cho cô sự quan tâm, cô vẫn cực kỳ yêu thích.

Rất muốn.

Chưa từng nghĩ là không muốn.

Vì vậy, lúc anh lo lắng khi cô đêm hôm về nhà một mình, anh để cô ngồi sau yên xe đạp, chở cô về nhà những buổi tối vừa qua, cô hết sức quý trọng.

“Trước kia đều chỉ do một mình tôi làm, bây giờ cái gì cũng không cần làm, anh giúp tôi làm tất cả, tôi cảm thấy... vi diệu.”

“Nghĩa là nghiêng về hướng tốt có phải không?”

“Phải.”

Hạ Thiên Tễ tán thưởng tiếng Trung một lần nữa. Không yên lòng, bây giờ thì anh đã thoải mái rồi.

Trình Khả Lương thấy kỳ quái: “Anh sao vậy, này giờ cứ vòng quanh vấn đề này?”

“Bởi vì tôi phải giúp hai người không quen biết cài đặt máy tính, dĩ nhiên phải xác định thời gian cho đáng giá.” Hạ Thiên Tễ cười cười, nói: “Cô ăn xong rồi bắt đầu xem phim hả?”

“Ừm.”

Sau khi xác nhận từ Tiểu Mật, tâm tình cô vô cùng thoải mái!

Bao tử không còn khó chịu, ngủ cũng ngủ no nê rồi. Vì vậy, cô xuống giường, mở ti vi, từ trong kênh truyền hình phải trả tiền tìm ra một bộ phim vẫn muốn xem nhưng không có thời gian đi xem ở rạp. Trình Khả Lương đang hào hứng xem thì anh chàng mất trí nhớ bước vào, sau đó thì hai người nói một hồi bằng những câu nói kỳ lạ.

32. Chương 8-4

Edit: Nguyệt Hoa Dạ Tuyết

Beta:Lạc Thần

Thoạt nhìn thì đúng là không hiểu tại sao, nhưng cô lại cảm thấy có hơi... vi diệu.

Cô có cảm giác là anh đang để ý sự phê bình của cô.

Nói không chừng anh... có lẽ là...

Hai người cứ tôi nhìn anh, anh nhìn tôi. Trình Khả Lương quay đầu đi trước, ấn nút điều khiển để bộ phim tiếp tục chạy. Trong nháy mắt vừa rồi, không khí giữa hai người thật là mờ ám.

Cô thấy bong bóng màu hồng dần dần hiện lên, thật là đẹp quá đi mất, nhưng mà nếu cô tiếp tục tỏa bong bóng nữa, có lẽ không được tốt cho lắm.

Không sao cả. Từ trước tới giờ, cô luôn giả vờ mình là người phóng khoáng lạc quan. Mỗi lần có chuyện phát sinh trong nháy mắt, cô đều tránh được rất hoàn hảo, lần này cũng không ngoại lệ.

Cô ôm chiếc gối trên ghế sofa: “Bảo Thạch sao rồi? Xem ra tính tình vẫn cứ kiêu ngạo như vậy, rốt cuộc vẫn nằm trên giường, đáng vẻ đáng thương tội nghiệp à?”

Bong bóng bùng một tiếng không thấy nữa.

Hạ Thiên Tễ cảm thấy có chút tiếc nuối, nhưng anh hiểu bây giờ là lúc phải bỏ qua, chỉ có thể tiếp tục tình thể hiện tại với cô.

Chuyện của cô, anh đã gom góp được sáu phần. Cô vất vả như vậy, không dễ dàng mới đi tới được ngày hôm nay. Người như cô, một khi định ra “mục tiêu” của cuộc đời thì nhất định sẽ cố gắng để đạt được, tránh đi tất cả những gì quấy nhiễu, hấp dẫn và những việc có thể dao động đến mình.

Anh không phải là cô, nhưng anh biết rõ mọi thứ. Vài giây trước, không khí giữa hai người vẫn còn mờ ám, vậy mà chỉ một cái xoay mặt qua, cô tiếp tục xem tivi, hỏi chuyện Bảo Thạch, cười với anh rất bình thường, như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hạ Thiên Tễ nghĩ rằng, nếu đã thích cô, anh nên tôn trọng cô, cũng là tôn trọng tình yêu một phần.

Nhất định anh sẽ nói cho cô biết, nhưng không phải nói bây giờ.

Giờ phút này, cô muốn nói cái gì, anh sẽ nói cùng cô.

Cô hỏi chuyện con mèo, vậy thì tán gẫu với cô về nó.

Cho dù Bảo Thạch không gần gũi với anh, nhưng anh đường đường là người, dĩ nhiên sẽ không so đo với một con mèo, huống hồ đó còn là con mèo mà Khả Lương yêu thương - Bất kỳ lúc nào, chỉ cần nó meo meo hai tiếng, nhất định Khả Lương sẽ buông công việc của mình ra rồi ôm lấy nó. Đôi khi, cô đang dạy cho học trò luyện nói Anh văn qua MSN từ xa, không thể bồng bế nó, nó sẽ nhảy lên bàn, không ngừng quấy nhiễu, đi tới đi lui bên cạnh laptop của cô. Khả Lương cũng không tức giận. Sau khi kết thúc việc luyện nói, cô tắt Microphone, ôm nó vào trong ngực, sờ sờ, xoa xoa, âu yếm như một bảo bối thật vậy.

“Nó vẫn rất mập, dữ như cạp vậy, không thêm để ý tới tôi. Tôi thật sự nhìn không ra là nó khác lúc trước ở chỗ nào.”

Trình Khả Lương bật cười: “Vậy nó có ăn cơm không?”

“Cực kỳ khó chịu ăn.”

Con mèo đó quả là bị Khả Lương làm hư. Anh đặc biệt về nhà đút cơm, rót nước cho nó, nó vẫn cứ dùng vẻ mặt “hừ hừ” để nhìn anh.

Cơm được xới ra, nước cũng đổi thành nước sạch, nó mới từ từ bước tới, làm ra vẻ “Người có thể ra ngoài rồi. Thử dân, chén cơm cao quý kia của ta không phải đồ cho người chạm vào lâu như vậy”. Trong nháy mắt, anh cảm thấy như mình nghe được tiếng hừ hừ hậm hực từ lỗ mũi Bảo Thạch.

“Rõ ràng là nó cực kỳ không thích tôi, sao cô còn muốn giao nó cho tôi?”

“Nó thích anh đó, là thật.”

“Rốt cuộc là điểm nào cho cô thấy nó rất thích tôi? Đến bây giờ, nó còn không chịu để tôi ôm nó.” Hạ Thiên Tề thề, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy một con thú cưng kỳ quái như vậy. Anh làm tổ ở nhà cô một tháng, Bảo Thạch vẫn cứ xa cách lạnh lùng với anh.

“Nó đối với người nào cũng vậy hết, bởi vì trước kia, Bảo Thạch từng bị vứt bỏ cho nên trong lòng nó có sự phòng vệ, đa số mọi người đều có thể cảm thấy được. Một tháng với anh là đủ lâu, nhưng với Bảo Thạch mà nói thì còn quá ngắn. Giống như mỗi lần Mỹ Kỳ và An An tới đưa đồ ăn vặt cho nó, nó ăn thịt và đồ ăn vặt mà hai người đó đưa cho nửa năm, sau nửa năm đó, nó mới thân thiết được với hai người bọn họ một chút.”

Đa số mọi người đều có thể cảm thấy được, một tháng với anh là đủ lâu, nhưng với Bảo Thạch mà nói thì còn quá ngắn --

Hạ Thiên Tề có một loại cảm giác, Trình Khả Lương nói không phải Bảo Thạch, mà là chính cô.

Nếu đúng là như vậy, anh liền hiểu được rồi.

Hiểu vì sao đến tận bây giờ mà Bảo Thạch vẫn không có phản ứng thân thiết với anh, hiểu vì sao mà Khả Lương tránh anh trong một cái nháy mắt đó.

Với anh mà nói, một tháng đủ lâu, nhưng đối với cô, một tháng thực sự quá ngắn.

Anh hiểu sự băn khoăn trong lòng cô, nhưng anh đã nói với bà nội rằng sắp tới anh sẽ về nhà; cô còn rất nhiều thời gian, mà anh lại không còn thời gian nữa rồi.

33. Chương 9-1

Edit & Beta: Lạc Thần

Sau khi phim điện ảnh kết thúc, Trình Khả Lương tắt TV, cười nói: “Người xấu quả nhiên là Tổng Tư Khố.”

“Ngay từ đầu cô liền đoán được sao?”

“Ừ, bởi vì người xấu không quá rõ, tôi nghĩ, nếu như không phải là nữ chính, thì chính là anh ta, nhưng nữ chính là nhân vật phản diện ít có khả năng xảy ra, cho nên.....”

Tựa phim là “Thiên sứ và ma quỷ”, lúc Hạ Thiên Tề xem cũng không có tâm tư suy nghĩ ai là người xấu, bởi vì lúc ấy cùng đi xem phim với anh chính là cháu gái bạn chí cốt của ông nội, thật ra thì một nhà bạn chí cốt của ông nội đã sớm di dân, cô gái đó là đặc biệt từ New Zealand trở về Đài Loan thăm ông ngoại và bà ngoại của mình.

Liên lạc điện thoại với ông bạn già, thì biết cô gái muốn trở về thăm người thân, ông nội liền lên tiếng: “Ồ kìa, sao Hiểu Tình trở về Đài Loan mà lại ở khách sạn? Ở nhà tôi là được rồi.”

Sau đó lại ra hiệu cho anh: “Các con đều là người trẻ tuổi có vẻ nói chuyện sẽ hợp ý nhau, con giúp ông nội tiếp đón nó đi.”

Nghe nói, ngày xưa lúc hai người còn trẻ ông cụ ở New Zealand đó đã cứu ông nội anh một mạng, coi như là bọn họ chào đón ân nhân cứu mạng đi, bà nội cũng biết, vì vậy anh không dám thất lễ, hai tuần lễ này mỗi khi rảnh rỗi anh sẽ lái xe dẫn cô ta đi khắp nơi thăm quan.

Nhưng lúc bọn họ xem phim, cô gái đó cứ liên tục nói những lời ca ngợi như: “La Mã đẹp quá nha “: “Suối phun đẹp quá nha “: “Giáo đường đẹp quá nha “, tất cả đều là đẹp quá nha.

Ca ngợi đến mức hàng phía trước và những người ngồi bên cạnh đều rít rít yêu cầu bọn họ nhỏ giọng một chút, anh cũng không có tâm trạng xem phim, chỉ hy vọng nhanh kết thúc, sớm một chút rời khỏi cái thế giới tối tăm đẹp quá nha đó.

“Tổng Tư Khố dũng cảm, kiên nghị, nhân từ, tràn đầy tình yêu thương to lớn, hơn nữa dáng dấp còn đẹp trai như vậy, tập hợp tất cả các loại ưu điểm trên một người, sẽ làm cho người ta có cảm giác tại sao có thể hoàn mỹ như thế , cho nên lúc anh bộc lộ mình là nhân vật phản diện thì đó mới là điều hợp lý nhất, tựa như.....”

Giật mình khi chính mình có thể nói ra những lời không nên nói, Trình Khả Lương vội vàng dừng lại, nhưng không còn kịp nữa, Hạ Thiên Tễ sớm nghe được từ then chốt.

Anh nhìn cô, ánh mắt sáng tỏ, tự nói cho cô biết, nói ——”Tôi nghe được.”

Cô thở dài: “Tựa như anh nha.”

“Tôi?”

“Thành thật mà nói, ngày đó lúc mới vừa nhận được anh.....”

Anh bật cười: “Nhận được?”

“Dừng đổi chủ đề.” Cô nói tiếp: “Bởi vì con trai trưởng của ông chủ Khai Sáng rất thích chim bồ câu trắng nhỏ, cho nên tôi có thể đại khái biết được chim bồ câu trắng nhỏ giá bao nhiêu, tôi đã nghĩ, wa~a, ngay cả vợ cũng là chim bồ câu trắng nhỏ, người lạ này là siêu cấp tốt à nha, nhưng anh lại còn trẻ như vậy, hạng người gì có thể chưa đến ba mươi tuổi lại có thể mặc quần áo mười mấy vạn cưới xe đạp ở chung cư đây? Hơn nữa sau đó tôi lại phát hiện chiếc xe đạp đó phải sáu vạn, so với xe máy còn đắt hơn.”

“Sau đó?”

“Sau đó tôi đã nghĩ, không phải dựa vào người lớn trong nhà, chính là dựa vào chính mình, dựa vào người lớn trong nhà chính là phụ nhĩ đại, mà tôi thật sự không thể nào tiếp thu được người sinh ra đã là thiếu gia trời sinh như vậy, vì vậy nghiêng về khả năng dựa vào chính mình, mà nếu y theo cái luận điểm này mà suy luận thêm, tuổi còn trẻ mà có thể mặc một bộ quần áo này, có thể là minh tinh đi. Sau một hồi tự mình cân nhắc suy xét, tôi quyết định coi anh là người sau.”

Anh nói: “Cho nên cô là vòng vèo nói cho tôi biết, cô cảm thấy dung mạo tôi rất tốt?”

“Dừng nói với tôi, anh không biết bộ dạng chính mình rất đẹp trai.”

“Tôi đương nhiên biết, chỉ là từ trong miệng cô nói ra tương đối có ý nghĩa.” Khuôn mặt anh hài lòng: “Sau đó thì sao? Cô nói tiếp đi.”

“Kết luận là có một chút bất ngờ chứ sao.” Trình Khả Lương giải thích: “Tổng Tư Khố nhân từ dũng cảm, trong xương cũng là bại hoại, có một chút bất ngờ; còn anh, bề ngoài chín phần mười, nếu lại là thiếu gia nhà giàu, cũng là có một chút bất ngờ.”

Anh nghe vậy trong lòng cả kinh: “Giả dụ tôi thật sự chính là như vậy thì sao?”

“Vây..... Vây sau này nếu như Bảo Thạch thật sự gửi cho anh, nhờ anh đút cho nó ăn thức ăn ngon, khen nó, vuốt ve nó, nó siêu đáng yêu.”

Hạ Thiên Tễ ngẩn ra, có chút bất đắc dĩ cười: “Thật đúng là trong đầu cô chỉ toàn là Bảo Thạch thôi.”

“Hết cách rồi, tôi cứ nghĩ muốn đối với nó thật tốt thôi.”

Anh mong đợi nghe cô nói một chút về quan điểm của cô đối với cái gọi là phụ nhĩ đại, hoặc là cô đối với việc xã giao trong thương trường có nhạo báng hay không, không ngờ lại giết ra Trình Giáo Kim Bảo Thạch này.

Đây thật sự là một con mèo mạnh nhất trong lịch sử, mặc kệ nó có ở đó hay không, vĩnh viễn có thể quấy rối anh..... Khoan đã, trong đầu Hạ Thiên Tể đột nhiên thoáng qua một ý tưởng.....

Cô ấy cũng chiều Bảo Thạch như vậy, có phải là bỏ ra một loại tình cảm hay không, là trong tiềm thức của cô ấy, hy vọng có người đối xử với chính mình như thế.

Như vậy, lúc cô thuyết phục anh giúp nuôi con mèo này khi cô xuất ngoại du học, đối với nó tốt một chút, có phải hay không.....

Dường như anh đã hiểu một chút.

Cô gái này không phải đang cùng anh chơi trốn tìm, là anh vẫn không thể giải thích ra tin tức của cô.

Cô đi Anh quốc một năm, nếu như có thể, nhờ anh giúp nuôi Bảo Thạch. Cô chân chính muốn nói là, nếu như có thể, nhờ anh đến lúc đó có thể xuất hiện trong sinh mệnh của cô lần nữa, cho dù là vài năm sau. Nhưng mà, cô dùng chính là “Nếu như có thể”. Cũng không phải ước định rất trịnh trọng, mà là một loại hy vọng.

34. Chương 9-2

Edit & Beta: Lạc Thần

Ánh mắt anh chợt dịu dàng hơn, anh đã hiểu.

Hoàn toàn đã hiểu.

“Trước đây cô đã từng nói, nguyện vọng trong tương lai là muốn xây dựng một ngôi nhà tràn ngập tiếng cười, có nghĩ tới một chút kế hoạch tương đối chưa?”

“Đương nhiên là có.” Nói đến mơ ước, bỗng chốc Trình Khả Lương trở nên hào hứng: “Muốn hai đứa con; mỗi tháng sẽ có một chuyến du lịch nhỏ, cả nhà cùng đi Hoa Liên ngắm biển, hoặc là đi cày ruộng vọc nước; tôi muốn chụp thật nhiều hình, làm thành album, tôi muốn đứa nhỏ được lớn lên trong rất nhiều yêu thương hạnh phúc. Còn nữa, tôi tuyệt đối không làm thêm giờ, đứa nhỏ lớn lên rất nhanh, thoáng cái là bỏ qua giai đoạn trưởng thành của tụi nhỏ; tôi hy vọng có thể biết bạn học của tụi nhỏ, cũng hy vọng tụi nhỏ có thể mời bạn học về nhà chơi, tôi sẽ khiến cho bọn nhỏ đều cảm thấy cha mẹ rất dễ chịu, sống chung với con cái như là bạn bè, có thể chia sẻ tâm sự, nương tựa lẫn nhau, biết rằng đó chính là người thân nhất của mình.”

“Nghe rất tốt.”

“Đương nhiên rồi, những thứ này chính là tôi phải quanh năm suốt tháng không ngừng sửa đổi kết luận.” Cô cười cười: “Bởi vì không thuận theo trí thông minh tự nhiên, cho nên phải suy nghĩ trước các loại tình trạng cho tốt, đối với đứa nhỏ, tôi sẽ yêu thương nó, dạy nó, cưng chiều nó, nhưng mà tuyệt đối sẽ không dung túng nó, dạy dỗ, nuôi dưỡng đều xem trọng như nhau, còn nữa, tôi sẽ cho nó biết, mặc kệ xảy ra chuyện gì tôi đều sẽ đứng ở bên cạnh nó.”

“Cô chưa nhắc tới người quan trọng nhất.”

“Ừ.....”

Dĩ nhiên cô biết để sót một người, thế nhưng muốn cô nói như thế nào đây.....

Nhìn cô có chút ngượng ngùng, anh nói: “Căn cứ vào nguyên tắc công bằng, tôi cũng nói một chút.”

Trình Khả Lương vội vàng lộ ra biểu tình “Chăm chú lắng nghe”.

“Một nửa của tôi nhất định phải có công việc của chính mình.”

Có cái yêu cầu này dĩ nhiên không phải vấn đề tiền bạc, mà là anh thật sự đã thấy nhiều phương thức sống của các bà vợ giàu có, mua sắm, trà trưa, tụ họp, lại mua sắm, trà trưa, tụ họp, sau đó lại là mua sắm.....

Có vài người sẽ hâm mộ cuộc sống như thế, nhưng mà anh cảm thấy như vậy kỳ thật không tốt lắm.

Tựa như bác gái của anh, bởi vì quá rảnh rỗi, lại không quản được ông chồng, cho nên lực chú ý đều đặt trên người con trai duy nhất Thiên Tuấn.

Khi còn bé đưa đón là cần thiết, có lúc còn có thể ở lại trường học ăn cơm trưa với anh ta, hoặc là ngồi ở sau phòng học chờ anh ta tan học.

Sau khi lớn lên, Thiên Tuấn biết lái xe, ông nội mua cho anh ta một chiếc xe thể thao Ferrari mui trần phiên bản giới hạn, anh ta cũng rất may mắn rút thăm được chỗ đậu xe, cho nên học cùng Trường Đại Học với anh ta thỉnh thoảng sẽ thấy một chiếc xe thể thao màu đỏ đậm sáng bóng ở trường học, thật sự rất khí thế, còn có thể thường xuyên nghe được nữ sinh nói “Trường học của chúng ta lại có người lái loại xe này”... Sợ hãi than.

Trên lý thuyết, Thiên Tuấn hẳn là sẽ phải nằm trong danh sách một trong những hoàng tử được mong đợi nhất, nhưng mà, bởi vì mỗi học kỳ bác gái sẽ có hai ba lần bất ngờ đến trường học, nói: “Mẹ vừa lúc làm việc ở gần đây, cho nên đến tìm con ăn cơm trưa.”: “Đây là mẹ mới vừa nấu xong, nghĩ rằng lạnh ăn không ngon, cho nên đưa tới cho con.” Những lần như vậy, mỗi lần đều làm cho Thiên Tuấn trở tay không kịp, hơn nữa mỗi khi bạn học nói về Thiên Tuấn, thường thường sẽ cộng thêm một câu —— “Mẹ của anh ta thường xuyên tới trường học.”

Có một lần, anh và Thiên Tuấn hẹn nhau cùng đi ăn cơm trưa, thuận tiện trao đổi một chút về thông tin du học, hai người mới vừa đi ra cao ốc, liền nhìn thấy bác gái mặc một bộ trang phục mùa thu của Chanel, xách theo túi xách Birkin ở giữa, đang nói chuyện với mấy người học sinh.

Trọng điểm là, giọng nói còn không nhỏ.

Có thể nghe được rõ ràng “Con cô học khoa cơ khí động lực, họ Hạ, Hạ Thiên Tuấn, các con chắc biết nó, nó thường xuyên có tác phẩm tham gia triển lãm, con cô từ nhỏ.....” Blah blah.

Anh nghe được cũng phải sững sờ, bác gái..... Anh có nghe Thiên Tuấn nói qua tình trạng của cô, nhưng mà chính mắt thấy, cảm giác tương đối rung động.

Một học sinh xuất sắc khoa cơ khí động lực, lái xe thể thao mui trần, cộng thêm khuôn mặt và điều kiện đều rất mê người, nhưng mà, một khi thấy mẹ của anh ta can thiệp quá mức vào cuộc sống của anh ta, thậm chí còn đưa đồ ăn tới trường học giúp anh ta, tùy tiện kéo người không quen biết nói về anh ta khi còn bé..... Cũng đủ để đánh giá anh ta từ cao phân về không rồi.

Anh thấy Hạ Thiên Tuấn thở dài một cái.

Mà anh có thể nghĩ tới, chính là vô vô vai anh ta.

Bác trai bác gái không thích anh, nhưng anh và Thiên Tuấn cũng không có loại kết quả “Có người không có ta”. Nói trắng ra, Hoàn Anh xác thực chỉ có thể cho một người không sai, nhưng hai người đều là cháu đích tôn, hơn nữa còn là hai thế hệ thứ ba duy nhất, mặc dù ông nội có vẻ thiên vị anh hơn, cũng không thể tiếm lược Thiên Tuấn lại —— hai người bọn họ đều hiểu điểm này, cho nên sống chung với nhau cho tới nay cũng không tệ.

Có đôi khi Thiên Tuấn sẽ kể một chút về hành động không khống chế được của mẹ mình cho anh nghe, bọn họ tổng kết ra nguyên nhân, chính là thế giới của mẹ anh ta chỉ có chồng con, không có mình.

Mà khi chồng liên tiếp ngoại tình, mặc dù bà không muốn ly hôn, nhưng vẫn mất đi chồng, lại không tìm được việc mình có thể làm, sự tình muốn làm, cuộc sống chủ yếu cũng chỉ có con trai.

Anh đồng tình với Thiên Tuấn, cũng đồng tình với bác gái.

Cảm thấy nếu như bác gái có công việc của chính mình, thí dụ như mở tiệm cà phê, hoặc là mở một cửa hàng chuyên bán túi xách hoặc là giày, không cần đặt trọng tâm vào việc truy cứu mùi nước hoa trên người ông chồng, hoặc là kỳ quái vì sao con trai có chuyện đều không nói cho bà biết, bà sẽ vui vẻ hơn rất nhiều.

Dĩ nhiên, anh hy vọng vợ tương lai có công việc cũng không phải vì chuẩn bị ngoại tình, anh chỉ là đơn giản cho rằng cảm giác thành tựu sẽ mang lại cho người phụ nữ sự tự tin và vui vẻ, một nữ chủ nhân tự tin và vui vẻ sẽ làm cho cả gia đình thêm sáng ngời.

35. Chương 9-3

Mà theo anh thì công việc cũng không nhất định phải có phòng làm việc hoặc là danh sách tiền lương, ở nhà nuôi con cũng là công việc, nghề làm vườn, kinh doanh blog, những thứ này cũng có thể, tóm lại, anh muốn một nửa kia nhất định phải có việc để cho cô làm quên đi thời gian, như vậy cô sẽ cảm thấy vui vẻ hơn.

Trình Khả Lương khó hiểu: “Nhưng bây giờ đại đa số nữ sinh đều có công việc, không cần thiết đặc biệt yêu cầu chứ? Hiện tại phần lớn cũng là song lương gia đình nha.”

”..... Đúng vậy.”

Cũng không thể nói với cô, anh biết đám bà lớn phần lớn cũng không có yêu thích, mỗi ngày chính là ăn mặc cao quý cùng các phú phu nhân uống trà buổi trưa, đi dạo phố, tổ chức bữa tiệc tư nhân, nếu như các bà ấy thật sự thích như vậy, đó là đương nhiên không thành vấn đề, nhưng phần lớn đều là có chút bất đắc dĩ.

”Tôi chỉ là muốn nhấn mạnh điểm này.”

”Anh đối với với bạn đời tương lai điều kiện cũng chỉ là cô ấy cần phải có công việc thôi sao?”

”Dĩ nhiên không phải, chính xác mà nói, sở dĩ tôi nhấn mạnh có công việc là hy vọng cô ấy sống một cách tự tin, tôi thích người con gái có dáng vẻ tự tin.”

”Vậy ngộ nhỡ đối phương là người con gái dịu dàng thì làm sao bây giờ?”

”Tôi không thích con gái dịu dàng.” Hạ Thiên Tề bật thốt lên: “Tôi thích thiết kim cương (người con gái nghiêm túc, cứng rắn).” Thật ra thì còn có một câu ”Tựa như hán tử cô vậy” nhưng bị anh nhin xuống.

Trình Khả Lương phốc cười một tiếng: “Anh thật đúng là kỳ quái, người khác đều thích cô gái nhỏ dịu dàng, yêu kiều động lòng người, cái gì cũng lấy bạn trai làm chủ, mang đi ra ngoài cực kỳ có mặt mũi, vậy mà anh lại thích thiết kim cương, ở chung một chỗ với người con gái như vậy sẽ chịu khổ.”

—”Vậy cô đã sai lầm rồi, ở chung một chỗ với thiết kim cương, sẽ không tự chủ được nghĩ lại rất nhiều chuyện —tại sao cô ấy làm như vậy, tại sao cô ấy lại làm được như vậy. Nhìn một chút, khi phát hiện khoảng cách của hai người kéo dài ra, mình sẽ muốn kéo gần lại.”

Cô ồ một tiếng, vẻ mặt rất là ngoài ý muốn: “Không ngờ anh còn rất lãng mạn đấy.”

Anh rất kinh ngạc, không ngờ rằng mình có thể nghe được hai chữ ”Lãng mạn” từ trong miệng của thiết kim cương.

Trình Khả Lương hoàn toàn hiểu lầm vẻ mặt kinh ngạc của anh: “Anh có xem qua “ I Love You More Than I Can Say ” của Leo Sayer hay không, nam chính tính tình cổ quái bày tỏ với nữ chính: “Em làm cho tôi muốn trở thành người càng tốt hơn.” Mới vừa rồi anh nói câu nói kia cùng với cái này thì có cách làm khác nhau nhưng kết quả lại giống nhau đến kì diệu nha.”Anh muốn xứng với em”, đây là lời khen tặng tuyệt nhất đối với bất cứ người nào.”

Anh vừa nghe vừa nghĩ, không biết lúc nào thì cô mới biết là chính mình khen tặng cô?

”Tôi nói nhiều như vậy, có phải nên đổi cho cô nói hay không?”

”Chỉ hy vọng đối phương có lòng cầu tiến, sau đó, không cần giấu giếm.”

”Bình thường như vậy?”

”Cái này rất khó khăn có được hay không, nhất là không cần che giấu chuyện này. Anh còn nhớ rõ tiểu Kiệt chứ, một trong những đồng nghiệp của tôi, anh ta và một cô gái tên là Ny Ny trong Game Online mập mờ hơn mấy tháng, chúng tôi cũng vẫn cho là cá tính của cô ấy tương đối bảo thủ, cho nên không chịu dễ dàng đồng ý gặp mặt, cũng bởi vì như vậy, mọi người đối với Ny Ny ấn tượng đều rất tốt, vốn là tiểu Kiệt có gọi cô ấy là Honey, về sau cũng không kêu nữa, bởi vì cảm thấy đối phương là một cô gái tốt, không muốn ngoài miệng sàm sỡ cô ấy. Về sau, rốt cuộc Ny Ny đồng ý gặp mặt, không nghĩ tới cô ấy đã sớm kết hôn, đối mặt với hỏi thăm của tiểu Kiệt, cô ấy lại nói: ”Tôi lại chưa nói mình là người độc thân mà.” ”

Anh lộ ra vẻ mặt đồng tình. Quá thảm, người đẹp lại là người đã kết hôn.

"Dĩ nhiên, cô ấy chưa nói qua mình là người độc thân, nhưng cô ấy vẫn thả ra tin tức độc thân nha, thí dụ như: "một mình ăn điểm tâm, thật nhàm chán.", "nhìn bạn bè có người cùng ở bên cạnh thật hâm mộ", hoặc là "Ngày Valentine thật hy vọng có người ở cùng"... , theo cách nghĩ của chúng tôi đó chính là độc thân nha, không ngờ còn có chiêu nói gạt này. Vốn là tôi chỉ hy vọng đối tượng tương lai không cần nói dối là tốt rồi, nhưng tôi phát hiện không nói dối vẫn chưa đủ, Ny Ny không có nói dối, nhưng mà, cô ấy che giấu chuyện quan trọng nhất, đây đối với tiểu Kiệt mà nói là bao nhiêu đả kích nha."

Hạ Thiên Tễ nghe được trong lòng run lên một cái. Vốn cảm thấy không khí cũng không tệ lắm, muốn cùng cô nói chuyện mình "Khôi phục trí nhớ", cũng đều nghĩ kỹ nên nói như thế nào —— "Thật ra thì mấy ngày nay lần lượt nhớ tới không ít, nhưng mà bởi vì rất hỗn loạn, muốn sắp xếp lại cho rõ ràng một chút, cho nên không có lập tức nói với cô."

Anh cảm thấy lý do này có thể phải vượt qua kiểm tra, nhưng dựa theo không khí bây giờ mà nói, dường như lại không thích hợp.

Anh rõ ràng chính là bạch mã hoàng tử, thiên chi kiêu tử..... Tất cả hình dung tốt đẹp dùng để miêu tả phú nhị đại cũng có thể dùng tại trên người của anh, nhưng hiện tại anh lại cái gì cũng không còn.

Anh giống như một con ếch bị phù phép, chỉ có thể đợi nàng tiên thần bí cầm một cây gậy, làm anh yên tâm trở lại chân thân.

Chẳng qua là lúc đó Hạ Thiên Tễ không ngờ, để cho anh khôi phục chân thân không là cây gậy của nàng tiên, mà là ông nội bà nội đột nhiên xuất hiện.

Đó có lẽ là ngày khó quên nhất trong đời anh, anh và Trình Khả Lương trở lại chung cư Viên Mỹ, thấy trước mặt đậu mấy chiếc xe màu đen, lúc ấy trong lòng đã cảm thấy có chút không ổn, chờ thấy người bước xuống xe là ông nội bà nội, trong lòng chỉ có hai chữ: tiêu rồi.

Lúc ở bệnh viện anh vận dụng quan hệ để chuyển Khả Lương lên lầu trên, ngược lại khiến cho viện trưởng nhắc tới chuyện này với ông nội, biết anh ở chung một chỗ với ai, tìm được anh cũng không phải là việc khó.

Ông nội đi tới trước mặt anh, vừa mở miệng là mắng một trận.

"Tiểu tử chết toi, muốn con tiếp nhận Hoàn Anh có khó như vậy sao? Cư nhiên lại mất tích, viết Email báo bình an có ích lợi gì, con cho rằng ông và bà nội của con thấy Email cũng rất an tâm sao? Giả bộ mất trí nhớ ở nhà người ta, ở nhà người ta có thoải mái hơn nhà mình không?" Ông nội tiếp tục nói: "Còn nữa, giáo sư hướng dẫn của con ở nước Đức nói con dối số điện thoại, không liên lạc được, nhấn lại trong nhà là, muốn con gửi điện trả lời thảo luận một chút vấn đề luận văn, tiểu tử thú vị, lần sau còn đột nhiên mất tích như vậy thử xem, con có biết là vị hôn thê của con rất lo lắng cho con không hả."

Sau đó nghiêm nhiên là vị hôn thê mềm mại đáng yêu đi tới, nói: "Anh Hạ, nếu như anh không muốn kết hôn sớm như vậy, chúng ta có thể hoãn hôn lễ lại, em em, cũng sẽ không có ý kiến, tất cả lấy anh làm chủ."

Khả Lương nhìn anh, vẻ mặt không dám tin.

Sau đó, cô lấy chìa khóa dự phòng và thẻ từ trên người của anh, xoay người rời đi.

Mà ngay lúc này, anh lại phát hiện mình cư nhiên không có dũng khí kéo cô lại.....

36. Chương 9-4

Trong nhà ăn học sinh, Trình Khả Lương đang nói với Mỹ Kỳ chuyện xảy ra ngày hôm đó.

Nói đến biểu hiện chăm sóc của anh lúc ở bệnh viện, bốn phía của Mỹ Kỳ không ngừng tỏa ra bong bóng màu hồng nhạt, đợi cô nói đến việc ông nội của anh đột nhiên xuất hiện, vị hôn thê đột nhiên xuất hiện, sự thật đột nhiên xuất hiện, bong bóng của Mỹ Kỳ trong nháy mắt đổi màu, trở nên có chút dẹt, có chút bụi.

"Mày nói, anh ta là người nổi nghiệp Hoàn Anh?"

”Đúng vậy nha, vốn là còn muốn nói có phải là mình nghe lầm hay không, nhưng lên mạng điều tra, thật sự là anh không sai, đại biểu nhập học, đại biểu tốt nghiệp, chương trình thi đua, thi đấu thể dục, đều có bóng dáng của anh..... Internet tìm một cái, hình cũng không ít, sau đó, rốt cuộc tao biết tên của anh ta rồi, Hạ Thiên Tề.”

Nói không ra nguyên nhân gì, cô về nhà chính là vẫn tìm kiếm, vẫn xem websites.

Quả nhiên danh nhân không có gì là riêng tư, cô chỉ dùng tên tìm ra rất nhiều quá khứ, lúc này mới phát hiện cô cho rằng người quen lại là người xa lạ.

Mà vị hôn thê cô chưa biết, cô cũng tìm hiểu một chút.

Không phải học cùng một trường, vì vậy cô tìm xí nghiệp có quan hệ tương đối chặt chẽ với Hoàn Anh, phát hiện có mấy lần nhân viên của Hoàn Anh du lịch đều thuê du thuyền của ”Lệ chí du luân”, tìm một cái, bingo, vị hôn thê là hôn ngọc quý trên tay lệ chí du luân, tên là Trương Phù Giai.

Có tên rồi thì tìm thêm trên báo sẽ dễ dàng hơn nhiều, hai người là thanh mai trúc mã, nghe nói chờ Hạ Thiên Tề lên tiếng chính thức tiếp nhận Hoàn Anh thì thuận tiện tuyên bố đính hôn, chính là song hỉ lâm môn.

Trương Phù Giai rất đẹp, điển hình lolita.

Mà vẻn vẹn không tới 24h trước, anh mới nói qua, Lolita không phải món ăn của anh.

Miệng đầy lời nói dối!

”Mày nói, tại sao có thể có người ngoại hạng như vậy?”

Mỹ Kỳ gật đầu.

”Thì ra căn bản là anh ta cũng không có mất trí nhớ, đơn thuần chỉ là..... Chỉ là muốn tìm một chỗ chờ đợi mà thôi.”

”Nhưng mà nếu nghĩ theo hướng tốt, kỳ thật cũng sẽ không quá tệ nha.” Mỹ Kỳ cố gắng an ủi bạn tốt của mình: ”Vốn cho là nhặt được một chỗ cư ngụ nhỏ, không ngờ là bạch mã hoàng tử, con ngựa lại còn cao lớn nhanh nhẹn dũng mãnh, toàn thân không có tạp mao (lông hỗn tạp), kim yên ngọc đạp (yên ngựa bằng vàng, chỗ đạp chân bằng ngọc), giá trị liên thành..... Chỉ là dường như cũng vô dụng, anh ta có vị hôn thê.....”

”Đúng vậy nha, lại là đại mỹ nữ.”

”Rất đẹp sao?”

”Đại khái vượt lên hoa khôi của trường chúng ta mười thân ngựa đẹp như thế.”

Mỹ Kỳ à một tiếng. Như vậy mà nói, không phải là Khả Lương không có hy vọng rồi hay sao.....

Có thể là bởi vì cô không phải là người trong cuộc, cho nên cô sẽ không cảm thấy giấu giếm thân phận nghiêm trọng đến mức nào, chuyện này nói ra rất quái lạ, nhưng mà chuyện lạ tất có nguyên nhân, khiến cô có chút nghĩ muốn nói giúp anh chàng mất trí nhớ một chút.

Chính bản thân Khả Lương không phát hiện, nhưng anh chàng mất trí nhớ xác thực thay đổi cô ấy không ít, cô ấy mềm mại hơn rất nhiều, không còn xem hạnh phúc hoặc tương lai là đề tài quan trọng để có thể thảo luận, cô ấy sẽ bắt đầu phác họa một cuộc sống mà cô ấy muốn —— những thứ này trước kia Trình Khả Lương sẽ không có.

Không ngờ kết quả lại làm cho người ta cảm thấy đáng tiếc như vậy.

”Vậy hiện tại mày định làm như thế nào?”

”Không cần làm như thế nào nha, oán trách oán trách mà thôi, có cơ hội, tao sẽ đòi anh ta tiền thuê nhà và điện nước!”

Trình Khả Lương hung hăng cầm thìa vào cơm cà ri: ”Mày nói, thế giới này là làm sao vậy? Ny Ny nói gạt tiểu Kiệt mình là người độc thân, khiến tiểu Kiệt vì cô ấy thần hồn điên đảo; anh chàng mất trí nhớ thì ra

căn bản là không mất trí nhớ, có lẽ là nhìn tao có dáng vẻ dễ nói chuyện..... Thật ra thì bây giờ nhớ lại, ngày đầu tiên anh ta nói chuyện thái độ như là người bề trên, vừa mới bắt đầu có chút hung hăng, về sau đột nhiên thay đổi 180°, có lẽ là ngày đó tao chỉ nghĩ đến việc phải làm sao để giải quyết tốt hậu quả cho Bảo Thạch, cho nên không có chú ý tới.”

Lúc đó chỉ cảm thấy không cần làm lớn chuyện là tốt rồi, căn bản không chú ý đến sự thay đổi trong giọng điệu của anh ta, nếu như lúc ấy cô cẩn thận một chút thì tốt rồi.

Bất quá bây giờ nói cái gì cũng đều vô dụng, tất cả ”Lúc đó” cũng đã là quá khứ, cô không thể nào trở lại lúc ban đầu, cũng vô lực thay đổi, điều duy nhất có thể nói là may mắn chính là, hoàn hảo cô không có yêu anh, hoàn hảo cô chỉ là rung động một chút mà thôi..... Như vậy mà thôi.

37. Chương 10-1

Sau đó, Trình Khả Lương cũng không ngại mà kể lại cuộc gặp gỡ kỳ diệu của mình với Tiểu Kiệt. Tiểu Kiệt há to mồm, mất vài giây mới thốt nên lời: ”Lương đại ca, cô thắng rồi.”

Bản thân cô lúc này muốn đánh trống lảng. Đương nhiên, từ nhỏ đến lớn, Trình Khả Lương chưa từng đứng hạng hai, cùng lắm cũng phải là hạng nhất, càng về sau cô lại càng giỏi hơn, trở thành một vị thần huyền thoại trong truyền thuyết...

Ấn phím Enter, màn hình máy tính liền hiện ra một cửa sổ nhỏ. Là Ngô Hành Lan.

Khả Lương, nghe nói mấy ngày trước em khó chịu rồi ngắt xỉu, bây giờ em đã khỏe hơn chưa? Có cần anh giúp gì không?

”Có đó. Anh không quấy rầy tôi là đã giúp tôi một việc lớn rồi.”

Nếu em muốn nghỉ ngơi vài ngày hoặc chuyển ca thì cứ nói, không cần khách sáo.

Không phải cô khách sáo mà là cô không cần, càng không muốn thiếu nợ ân tình với người khác.

Anh ta chẳng đắn đo mà chia việc cho người khác, nếu để anh ta hỗ trợ thì hậu quả sẽ cực kỳ nghiêm trọng, cô cũng không muốn chỉ vì chút chuyện nhỏ mà khiến mọi người gà chó không yên.

Nếu có sự lựa chọn, cô hoàn toàn không để ý tới Ngô Hành Lan, nhưng mà người ở dưới mái hiên... Vì vậy, cô đáp lại anh ta bằng một icon hình mặt cười rất tươi màu vàng, sau đó thầm khấn nguyện ở trong lòng, cầu mong Ngô Hành Lan không quấy rầy mình nữa --- Lại nói, vì sao mấy người đàn ông xung quanh cô, thoạt nhìn trông có vẻ ưu tú, nhưng nhìn kỹ thì lại kỳ quái như vậy?

Hạ Thiên Tễ có gia tài bạc vạn, vậy mà lại giả vờ mất trí nhớ rồi ở lại nhà cô, làm tổ trong vòng hai tháng trời; Ngô Hành Lan bị cô mềm mỏng cự tuyệt hơn mười lần mà cứ không ngừng nuôi hy vọng, tranh thủ xem mình có một cơ hội nào hay không.

Anh ta nói – ”Chỉ cần em đồng ý đến với anh, anh lập tức chia tay với 000.” 000 là bạn gái của anh ta ở thời điểm đó. Trong vòng một năm, anh ta đổi bạn gái ít nhất ba lần.

Nói xong việc chia tay, Ngô Hành Lan còn bổ sung thêm: ”Đương nhiên, tất cả chuyện gì liên quan đến mặt kinh tế đều giao cho anh. Từ nay về sau, em không cần phải đi làm, chuyên tâm học hành là tốt rồi. Đợi sau khi em tốt nghiệp, chúng ta sẽ kết hôn. Hôn lễ ra sao, địa điểm tuần trăng mật ở đâu đều do em quyết định.”

Sau khi nghe xong, cô cảm thấy vô cùng khó chịu, thật sự không hiểu nổi sao mà Ngô Hành Lan có thể dùng thái độ xem thường người khác để bày tỏ thành ý của mình như vậy? Để chứng minh những gì bản thân nghĩ là không sai, cô liền hỏi ý chị Trần, Mỹ Kỳ, An An...

Bọn họ nghe rồi liền thờ dài, sau đó vỗ vai cô an ủi.

Icon khuôn mặt cười tươi màu vàng vừa được gửi năm giây, Ngô Hành Lan đã trả lời lại rất nhanh: ”Xem ra cũng không tệ lắm, anh sợ quấy rầy em đang nghỉ ngơi, cho nên bây giờ mới hỏi thăm em.”

Trình Khả Lương cảm thấy buồn cười làm sao. Tốt nhất nên như vậy.

Dù cô không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương, cô cũng không phải là một đứa ngốc. Chắc chắn anh ta chỉ vừa mới biết được tin này – Nhưng mà cô cũng chẳng thêm để ý anh ta có quan tâm mình hay không, vì cô cũng không có ý định vạch trần khiến anh ta khó xử.

Do đó, cô lại dùng một icon mặt cười để trả lời anh ta rồi trở lại công việc đang bận rộn.

Tiểu Kiệt thấy cô liên tục tắt đi hai thông báo tin nhắn thì gõ gõ bàn cô, hỏi với vẻ hưng phấn: “Là anh chàng mất trí nhớ đó à?”

”Cậu chủ thứ hai.”

Tiểu Kiệt à một tiếng, thất vọng nói: “Tôi còn tưởng là anh chàng mất trí nhớ kia tới làm hòa.”

Trình Khả Lương vội giải thích: “Chúng tôi không có cãi nhau.”

”Nhưng mà hai người như vậy, so với cãi nhau còn nghiêm trọng hơn đó.”

Lúc này, cô không phản bác lại cậu nữa: “Ừ.”

Có khả năng làm hòa mới gọi là cãi nhau, hai người bọn cô giống như cắt đứt quan hệ.

Mỹ Kỳ và An An đều cảm thấy chuyện này thật ra không quá nghiêm trọng. An An nói: “Cùng lắm chỉ là tổn tiền điện nước mà thôi, đâu có mất đi mạng người nào đâu.” Có điều, cô vẫn cảm thấy không được thoải mái. Cô cố gắng nghĩ cách để giúp anh “khôi phục trí nhớ”, nào ngờ anh lại chưa từng quên cái gì cả.

Chỉ trường mất, lười nguýt thì quá tiện nghi cho anh rồi.

Nghĩ đi nghĩ lại, xem ra vẫn là Lý Quốc Bang tốt hơn. Mặc dù cả hai chỉ lướt qua nhau trong đời, từng có một khoảng thời gian thâm thương mến nhau, thậm chí người mà năm xưa cô từng động lòng là anh ta cũng đã có bạn gái --- Tìm được một Trương Phù Giai tốt như vậy, cô đột nhiên muốn nói, trông Lý Quốc Bang được hơn.

Lúc trước, vì muốn cắt đứt đoạn tình cảm âm thầm không có khả năng tiếp tục, hai người đã cố gắng không liên lạc với nhau bằng mọi cách, mà bây giờ, cô lại rất dễ dàng tìm được Facebook của anh ta: tên, ảnh chụp, cuộc sống phong phú ở giảng đường đại học, thậm chí còn có người bạn gái vô cùng tâm đầu ý hợp...

Đối với Hạ Thiên Tễ, Trình Khả Lương cảm thấy có chút tức giận. Song, sự tình đã trở thành như vậy, cô sớm nên chặt đứt tình cảm vừa mới nảy sinh kia thì hơn.

Dù sao thì cô cũng không thể thích anh, cô còn muốn nhìn Khả Xuyên, Khả Hạo, Khả Quân và Khả Dương lên đến đại học --- Khả Xuyên nói sẽ đi làm sau khi tốt nghiệp trung học, mong mẹ và chị mình được sống thoải mái hơn, nhưng cô và thím không hy vọng con bé phải làm như vậy.

Cô và thím cẩn thận suy tính, vất vả là điều tất nhiên, nhưng những ngày tháng khó khăn đã đi qua cả rồi, sẽ không có đạo lý nếu để con bé làm vậy. Huống hồ, năm nay cô tốt nghiệp đại học, hiện tại đã có công ăn việc làm, tiền lương gấp đôi lúc trước. Trong tương lai, nếu cô được làm trong bộ phận thiết kế chương trình, được chia hoa hồng thì tình hình sẽ còn khả quan hơn nữa.

Kiều Kiều luôn cảm thấy có lỗi với cô, nhưng đối với cô mà nói, đây chính là hạnh phúc.

Cô có năng lực, cô làm được.

Cô nhớ rõ rất nhiều chuyện --- cậu út thương cô, nhưng dù sao vẫn là một người đàn ông, không hiểu được nhiều vấn đề của con gái. Sau khi Kiều Kiều được gả cho cậu, thím liền mua váy cho cô, mua cả những món trang sức mà một cô gái nhỏ thích thú; cô lên trung học, thím dẫn cô đi mua đồng phục, giúp cô chuẩn bị những vật dụng của riêng mình, ví dụ như cặp sách...

Cô cũng rất thích mỗi khi bốn cái đầu củ cải bỏ nhào vào người mình, gọi cô là chị gái.

Bởi vì cô là chị gái, cô nhất định phải chăm sóc bọn họ. Cậu út không còn, cô sẽ là người chủ của gia đình – đó không phải là trách nhiệm, đơn giản chỉ vì họ và cô là người một nhà.

Cô sẽ không vì bất kỳ nguyên nhân gì mà bỏ rơi người nhà của mình, dù là trước đây hay hiện tại đều sẽ như vậy.

Cho nên, cứ như bây giờ là tốt nhất.

Một người.

Chỉ là, nếu như có thể, cô thật sự hy vọng lời từ biệt cuối cùng mình nói với anh sẽ hay hơn một chút, ít nhất không để anh nhớ về cô với vẻ căm tức hung dữ.

”Khả Lương, lại nói... anh ta cũng chưa liên lạc với cô sao? Ít nhất cũng nên gửi Email giải thích chứ, hoặc là nói lời xin lỗi...” Tiểu Kiệt cẩn thận hỏi.

”Không có.”

”VẬY Ạ...”

38. Chương 10-2

Trình Khả Lương cảm thấy buồn cười: “Sao lại thất vọng vậy?”

Không có mối tốt.

Bởi vì cô sẽ không nhận điện thoại, dù là tin nhắn hay cuộc gọi tới cô đều trực tiếp từ chối --- Nghĩ thì nghĩ vậy, thật ra thì anh không liên lạc với cô khiến cô bớt chút thời gian đấu tranh chính mình, nhưng lại xen lẫn một sự buồn bã.

”Cô nói tôi bà tám cũng được, nhưng tôi và anh Hào đều thấy cô và anh chàng mất trí nhớ đó không thành thì quả là đáng tiếc, bởi vì cô với anh ta rất xứng đôi.”

”Cực kỳ phiền phức đó.” Thừa dịp Tiểu Kiệt còn chưa kịp phản ứng, cô nói luôn: “Tôi phiền.”

”Grừ, không phải phiền mà là xứng, tứ thanh*!”

*Bốn thanh trong tiếng Hán, dùng để diễn tả âm tiết từ thấp đến cao. Ở đây có thể hiểu là Tiểu Kiệt đang bộc lộ cảm xúc quá đà

”Nè, đừng có kích động nha.”

”Cô cũng có hỏi vì sao tôi cảm thấy hai người rất xứng đôi đâu.”

”Hứa Ân Kiệt, sao hôm nay anh lại khác thường như vậy?” Trình Khả Lương cuối cùng cũng hoàn thành công việc của mình. Vì vậy, cô xoay ghế một góc bốn lăm độ rồi nhìn Tiểu Kiệt: “Anh xị nước hoa Gossip phải không? Sao tôi ngửi thấy cái mùi của Gossip nhỉ?”

Tiểu Kiệt cười khan vài tiếng: “Thì tò mò mà thôi.”

”Tôi đây cũng có chút tò mò, dạo này anh và Ny Ny thế nào rồi?”

Tiểu Kiệt lặng đi trong ba giây rồi gãi gãi cằm cổ: “Chúng tôi quên nhau trong chốn giang hồ rồi. Từ nay về sau, nam lấy vợ, nữ theo chồng, không ai nợ ai.”

Cô gật đầu.

”Còn đại ca Lương với anh chàng mất trí nhớ...”

”Chúng tôi cũng quên nhau trong chốn giang hồ. Từ nay về sau, nam lấy vợ, nữ theo chồng, không liên quan tới nhau.”

Tiểu Kiệt nhảy dựng lên: “Cô sao chép đáp án của tôi.”

”Tôi thực sự còn thê thảm hơn đó, em Kiệt à.”

Buổi sáng hôm sau ngày mà toàn bộ chân tướng bị vạch trần., lúc ra khỏi cửa, có một bảo vệ gọi cô, đưa cho cô một tờ giấy ghi chép, trên đó ghi tên người gửi là quản gia của nhà họ Hạ, nói rằng cậu chủ của họ

vẫn còn để vài thứ đồ ở nhà cô, hỏi cô khi nào thuận tiện thì sẽ cho người qua lấy, hoặc là cô tự mình đóng gói rồi đưa qua chỗ bảo vệ cũng được

Đóng gói rồi đưa đến chỗ bảo vệ sẽ rất phiền toái, nhưng mà cô lại không thích có người lạ bước vào cái tổ nhỏ nhà mình. Vì vậy, cô lập tức nhét toàn bộ đồ đạc của Hạ Thiên Tế vào trong một cái túi rác --- Trong nháy mắt, cô rất muốn đổ luôn cát mà Bảo Thạch dùng, nhưng rồi lại bị con mèo phát hiện. Đường như nó biết cô muốn động đến cát* của nó, nó vội nhảy vào cái chậu để bảo vệ địa bàn của mình, lúc đó cô mới từ bỏ ý định.

*Loại cát được làm riêng cho mèo. Con mèo lăn, ngủ, ở trong đó =))

Sao người ta lại không sản xuất túi rác trong suốt hoàn toàn vậy? Cô rất muốn vứt mấy tấm ảnh tạp chí vào đó để cho anh mất mặt...

Không nên, có lẽ nên tặng tiền cho anh để làm quà, tốt xấu gì cũng từng là bạn ở cùng một nhà...

"Đại ca Lương, cô và anh chàng đó thật sự..."

"Thật sự không có gì hết. Ngược lại là anh, hôm nay anh rất là khác lạ đó? Biết nhau lâu như vậy mà tôi lại chẳng hay anh là người bà tám đến thế."

Tiểu Kiệt đơ người ra, sau đó mở miệng, nói với vẻ xấu hổ: "Nói thật với cô, tôi vẫn còn nghĩ tới Ny Ny đó. Tuy rằng tôi rất giận vì cô ấy gạt tôi, nhưng tôi lại cứ luôn nghĩ về cô ấy... Tôi cảm thấy mình nên quên Ny Ny mới đúng, nhưng càng quên thì lại càng nhớ, nhớ những gì cô ấy từng nói. Sau đó tôi lại nghĩ, nếu cô ấy chưa kết hôn, có lẽ chúng tôi sẽ có khả năng... Đôi lúc nhớ đi nhớ lại rồi đột ngột bình tĩnh, phát hiện bản thân cứ như vậy mà... bị giật mình... Trạng thái này xảy ra ít nhất hai ba lần một ngày, tôi chỉ là muốn biết người khác có bị như tôi không..."

Trình Khả Lương nghe vậy thì rất cuộc đã hiểu.

Cô đưa tay vỗ vai Tiểu Kiệt, an ủi: "Anh dùng tình cảm chân thành nên mới có mong muốn đó. Chuyện này chẳng có gì lạ cả, tôi cũng mong thế thôi."

Tiểu Kiệt nhìn cô, vẻ mặt mong chờ cô tiếp tục khuyên giải.

Thấy đối phương im lặng mong chờ, thôi, cô và Tiểu Kiệt dù gì cũng thân với nhau hai năm trời, vả lại bên cạnh bọn họ cũng không có người khác, gần đây lại có thêm một cái bàn năm mét ngăn cách, không sợ bị ai đó nghe lén.

"Mong muốn ư, tôi từng nghĩ rằng, nếu anh ấy thật sự mất trí nhớ, lỡ anh ấy không nhớ ra quá khứ của mình, chúng tôi biết phải làm sao? Thậm chí tôi cũng từng đắn đo suy xét, nếu anh ấy từ từ khôi phục trí nhớ, tôi sẽ thích ứng với quá khứ của anh ấy thế nào? Nếu như thân phận thật sự của anh ấy khiến tôi không thể tiếp nhận thì sao? Vả lại, mấy ngày trước, lúc thu dọn đồ của anh ấy, tôi từng có ý nghĩ, phải chi anh ấy nói ra toàn bộ sự thật cho tôi biết..." Cô vẫn luôn hy vọng sau khi mình tốt nghiệp, có nhiều thời gian hơn, anh và cô sẽ đi xem phim một bữa, kể đó sẽ đến bờ Bắc Hải* vui đùa.

* Bắc Hải (thành phố cảng quan trọng của khu tự trị dân tộc Choang, Quảng Tây, Trung Quốc)

Thậm chí, cô còn nghĩ tới việc giới thiệu anh cho người nhà biết.

Trình Khả Lương cười cười: "Tôi đã từng nghĩ tới rất nhiều giả thiết, chuyện này không có gì xấu hổ cả, gặp điều buồn bã thì cứ khóc một hồi thôi, sau đó lại cười vui vẻ."

"Chuyện đó... vậy cô rất nhớ anh ta rồi."

"Đây không phải là trọng điểm đúng không?"

Đây mới là trọng điểm đó: "Chỉ là rất cuộc có hay không thôi."

"Gruru, có!"

Tiểu Kiệt âm thầm chảy hai hàng nước mắt. Cậu chủ Hạ, cuối cùng thì tôi cũng giúp anh hỏi được rồi, chuyện anh đã đồng ý với tôi thì phải làm được đó, không được đổi ý. Cuối năm nay, khi Hoàn Anh thu mua "Khai Sáng Online", anh nhất định phải để vị trí tổ trưởng cho tôi đó nha... ~vui vẻ

~Đương nhiên Trình Khả Lương không biết nào bộ Tiểu Kiệt đang hoạt động hết công suất. Sau giây phút rống lên kia, cô lập tức quay trở về hình tượng một người chị, tiếp tục giảng giải: “Ý của tôi là, anh cần phải bình tĩnh đối mặt với tình cảm mà mình phải trả giá. Dù do Ny Ny không có phúc, anh không phải là người chịu tổn thất đâu.”

Trình Khả Lương trở lại chung cư Viên Mỹ. Cô lật xem bản ghi chép công việc trong lúc lên thang máy. Thứ bảy, có hai học trò ở xa muốn luyện hội thoại, kể đó thì Tiểu C sẽ bớt chút thời giờ để gặp cô --- Tiểu C là một cô gái mà cô quen từ trang web Tri Thức Du Học, cô ấy từng qua Anh Quốc học thiết kế, bây giờ có cả một nhãn hiệu thời trang riêng của mình. Tiểu C đồng ý gặp mặt Trình Khả Lương để nói rõ hơn một chút về chuyện du học và những điều khoản cần phải chú ý.

Cô hẹn đón Tiểu C ở ga xe lửa Bắc Kinh. Tan học xong, cô đến “Genki Sushi”* để đặt cơm qua mạng, sau đó mới qua Khai Sáng làm việc...

*

Leng keng... Cửa thang máy mở ra.

Cô gấp cuốn sổ ghi chép rồi ra ngoài, mở túi xách lấy chìa khóa. Trình Khả Lương chột ngắc đầu, nhìn thấy một nhân vật khổng lồ đang ngồi chồm hổm trước cửa nhà mình.

Hạ Thiên Tễ mặc bộ quần áo mà ngày đó cô “nhặt” được anh. Nhìn thấy cô, anh nở một nụ cười thật tươi.

Trình Khả Lương rất muốn nói với anh là “Cười cái rắm”, nhưng mà cô cũng biết phản ứng tốt nhất bây giờ chính là không có cảm xúc nào cả.

Hít sâu, bình tĩnh.

Cô bước tới: “Anh ngồi như vậy thì tôi không có cách nào mở cửa được.”

“Câu nói đầu tiên của em lại là câu này.” Hạ Thiên Tễ có chút thất vọng: “Anh vốn định chờ em nhào lên, cãi nhau ầm ĩ với anh một trận.”

Cãi nhau ầm ĩ một trận mới có thể hòa lại như trước.

Bây giờ Khả Lương bình thản giữ lễ với anh, điều đó chứng tỏ việc cầu hòa không dễ dàng như trong tưởng tượng.

39. Chương 10-3

May mà người báo tin là A Kiệt đã hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc. Trong lòng Khả Lương có anh. Mặc dù thái độ ngoài mặt của cô lạnh nhạt ở ngoài mắt, nhưng ít nhất, anh còn có một tia hy vọng.

Hạ Thiên Tễ định nói gì đó thì chợt nghe tiếng cào cửa của Bảo Thạch – Chắc là nó biết Khả Lương trở về.

Cô cũng nhận ra điều đó, trong nháy mắt, vẻ mặt cô trở nên dịu dàng hơn hẳn: “Bảo Thạch, tao về rồi.”

Meo ~ meo meo

~Hạ Thiên Tễ chỉ thấy Khả Lương dùng tay đẩy anh qua một bên. Cửa vừa mở, Bảo Thạch liền lách mình ra cửa, chân trước quào quào chân cô, ngẩng mặt lên, cất tiếng meo meo, âm thanh mềm nhũn để lấy lòng.

Trình Khả Lương lập tức hít sâu một hơi, bình tĩnh đứng sừng sững đối diện với anh, cô cười tí mắt rồi ôm con mèo béo bụng có lông vằn như hổ vào lòng, sờ sờ vuốt vuốt, vừa nói với nó “Hôm nay ở nhà mày có ngoan không” các kiểu, vừa nghiêng người rồi bước vào trong. Ngay sau đó, Hạ Thiên Tễ liền nhìn thấy cánh cửa cách mặt mình 30cm bị đóng lại.

Bên trong còn vang lại tiếng nói của Khả Lương: “Ng ngoan nha, tao đút cơm cho mày ăn nhé.”

Hạ Thiên Tễ cảm thấy lúng túng vô cùng – Cả tối hôm nay, anh ngồi chồm hổm trước cửa nhà cô mà không yên chút nào, sớm đã nghĩ ra biết bao phương pháp ứng phó, vậy mà lại không ngờ tới tình huống hiện tại.

Sao anh lại có thể quên con mèo Sơn Đại Vương tên Trình Bảo Thạch này chứ?

Vậy mà Khả Lương chỉ cần nghe tiếng meo meo của nó liền đẩy anh ra, là đẩy anh ra đó...

Bất đắc dĩ.

Anh quyết định rồi.

Anh quyết định - - nhấn chuông cửa.

Leng keng.

"Khả Lương, xin em mở cửa một chút."

Khả Lương không phản ứng, ngược lại còn ngoài ý muốn... Anh nghe thấy tiếng cào cửa của Bảo Thạch lần thứ hai.

"Trình Bảo Thạch, mày chưa ăn cơm xong, muốn đi đâu đó?"

Hạ Thiên Tễ ngẩn ra - - Chẳng lẽ Bảo Thạch thật sự thích anh, nó thậm chí thương anh mà không thể mở miệng, cho nên bình thường mới tỏ ra xa cách?

Anh lập tức thay đổi chiến lược: "Bảo Thạch?"

Meo ~ meo ngao ~ cào cào cửa.

"Bảo Thạch, gọi chủ mày mở cửa đi mà, tao có mấy câu muốn nói với cô ấy."

Vài giây sau, cửa mở.

Khả Lương ôm Bảo Thạch. Con mèo mở to mắt nhìn anh, cái đuôi không ngừng lắc qua lắc lại. Không biết anh có cảm giác sai hay không, vẻ mặt "Điều dân to gan, người dám nhìn thẳng bản Đại vương!" thường ngày không thấy đâu nữa, thậm chí dường như nó còn rất đồng tình với anh.

"Không thể vào trong nói chuyện sao? Bây giờ cũng trễ rồi, quấy rầy người khác thì không tốt lắm."

Khả Lương nhìn anh với ánh mắt hoài nghi.

Anh chỉ vào đồng hồ treo tường trong nhà cô: "Sắp mười hai giờ rồi."

Trên thực tế, hai người chỉ là nói chuyện, không phải cãi nhau, không có khả năng sẽ quấy nhiễu đến hàng xóm, nhưng nếu như một người đứng trong một người đứng ngoài cửa, anh sẽ có cảm giác giống như "Nói xong thì rút đi" vậy.

Trình Khả Lương nghĩ một hồi rồi tránh qua một bên.

Rốt cuộc Hạ Thiên Tễ cũng đi vào được căn nhà đã lâu không ở.

Nói đã lâu, thật ra cũng chỉ mới một tuần mà thôi, nhưng lại có cảm giác như lâu lắm rồi...

Cái tổ nhỏ quay trở lại đáng vẻ như lần đầu anh đến, hoàn toàn là chỗ ở của một cô gái độc thân. Chén của anh, dép lê của anh, vài cuốn sách của anh... Nghĩ tới hai túi rác đựng đồ to tổ chẳng kia, anh chỉ còn biết thở dài.

"Anh tới để giải thích với em, anh không nên lừa gạt em lâu như vậy."

Kể đó, Hạ Thiên Tễ kể tóm tắt về việc gặp gỡ lần quyết định lúc trước của mình --- anh bị ông bà nội lừa trở về thế nào, vì sao lại không một xu dính túi, luận văn Tiến sĩ mà anh làm trong ba năm đang ở trong giai đoạn chỉnh sửa, chỉ còn một chút là đã gửi ra nước ngoài được rồi, nhưng anh không có một đồng nào trong tay, nửa bước cũng khó mà đi tiếp.

Anh thừa nhận mình cực kỳ ngây thơ, vì muốn "thắng" ông nội mà nghĩ ra cách này.

Lúc ấy, anh không có giả vờ bị choáng váng. Anh thật sự hôn mê, nhưng chuyện đó không liên quan tới việc bị chiếc giày ném trúng, chủ yếu là bởi vì anh bị chênh lệch múi giờ.

Sau đó, mở mắt ra, nhìn thấy cô và cách mà cô đối xử với Bảo Thạch, anh mới nảy ra ý nghĩ kia.

Anh vốn chỉ định ở vài ngày, liên lạc được với mạng lưới của nhà họ Hạ ở bên ngoài và bạn thân của mình rồi sẽ ra đi. Nhưng mà sau khi ở chung được mấy bữa, nhìn cách sống của cô, người được sinh ra đã ngậm thìa kim cương như anh cảm thấy rung động. Vì vậy, anh hoàn toàn không nghĩ tới việc đi đâu nữa, anh muốn biết cô nữ sinh trước mắt mình rốt cuộc có bao nhiêu năng lượng.

Hạ Thiên Tễ để ý thấy rằng, khi anh nhắc đến chuyện này, vẻ mặt của Trình Khả Lương có tốt hơn một chút – Được được, cách anh nhận tội không có sai.

Anh tiếp tục giải thích với cô.

Nhiều lần như vậy, anh định nói với cô toàn bộ sự thật nhưng lại cảm thấy không tốt lắm. Anh muốn đợi một thời cơ thích hợp hơn, tốt nhất là có thể tự nhiên mà chuyển đề tài nói chuyện, không nghĩ tới những thứ vu vơ, chỉ là đợi mãi nhưng chẳng có dịp nào.

Toàn bộ chân tướng đã rõ ràng.

Nhắc đến vị hôn thê xinh đẹp kia, anh nói: “Từ đầu tới cuối, anh đều không đồng ý chuyện này, mà anh với cô ta còn chưa từng kết giao.”

Hạ Thiên Tễ kể tiếp. Anh và Trương Phù Giai cùng nhau lớn lên, nhưng anh không coi cô ta là hôn thê, cũng chẳng dám coi cô ta là em gái, bởi vì cô ta vừa đáng ghét lại cực kỳ tùy hứng, anh không muốn một cô em gái kiêu căng như vậy. Đối với anh mà nói, tốt hơn hết, Trương Phù Giai chỉ nên là một người anh quen biết, trừ bỏ việc đó thì không còn giao tình nào cả.

40. Chương 10-4

Lại tới chuyện hôn ước, cho đến bây giờ vẫn là một điều bí ẩn. Dĩ nhiên anh biết cha mẹ đôi bên đều đồng ý, nữ chủ Trương Phù Giai cũng đồng ý, nhưng vai nam chủ như anh thì lại hoàn toàn không biết tới chuyện này.

“Đương nhiên, anh không đồng ý.” Hạ Thiên Tễ nói: “Nếu anh cưới Trương Phù Giai, anh sẽ giống như gia đình bác cả của mình vậy. Hôn nhân chỉ dựa vào tướng mạo, bởi vì vẻ ngoài mà đến với nhau, dùng sắc đẹp để duy trì, mặc kệ ai nói mình đau khổ, chỉ cần vợ đẹp là mọi chuyện đều tốt; nhưng hôn nhân là chuyện lâu dài, không thể chỉ dựa vào sắc đẹp tuổi trẻ được.”

Dĩ nhiên anh cũng tìm một ít thời gian để nói cho ông nội hiểu lập trường của mình. Anh không thể chỉ vì Trương Phù Giai môn đăng hộ đối mà cưới cô ta.

“Đối tượng của anh phải là người anh thích tận đáy lòng mình.” Hạ Thiên Tễ dừng một chút, xấu hổ rồi nói: “Có thể khiến anh vì cô ấy mà trở nên tốt hơn.”

Cô biết anh đang diễn lại một cảnh trong phim kia, nam chính biểu lộ tâm ý với cô hầu gái trong lòng mình. Anh nói với vẻ vừa thẹn thùng lại vừa chân thành: “Em là người đã khiến anh muốn bản thân mình trở nên tốt hơn.”

Cô từng nói đây là lời khen tặng tuyệt nhất đối với bất cứ người nào.

Cho nên, anh cũng rất thích cô, anh...

Trình Khả Lương vô tình phát hiện hai lỗ tai nóng hết lên rồi.

“Không liên lạc với em là vì anh biết so với giải thích, em muốn bình tĩnh một vài ngày hơn.”

Mà anh cũng cần thời gian để trấn an bà nội, thuyết phục ông nội, khiến bọn họ hiểu được rằng, dù là muốn tốt cho cháu mình, nhưng thời đại bây giờ không phải là thời đại Chỉ Phúc Vi Hôn* nữa.

*Hứa gả con trai hay con gái với nhau.

“Anh muốn tự giới thiệu với em.” Hạ Thiên Tễ háng giọng một cái rồi nói, “Anh tên là Hạ Thiên Tễ, con trai duy nhất trong nhà, cha mẹ anh sống nhiều năm ở Nam Mỹ. Từ nhỏ, anh được ông bà nội nuôi lớn. Tuy rằng không ở bên cạnh cha mẹ nhưng cũng không có gì buồn cả. Người khác có cha mẹ, anh có ông nội bà

nội, dù cách gọi khác nhau nhưng rốt cuộc cũng như nhau cả, đều là “người nhà”. Anh rất thương ông nội bà nội, cực kỳ kính trọng họ. Anh thích những người biết yêu thương gia đình của mình.”

Trình Khả Lương không ngu ngốc. Cô biết trọng tâm trong lời nói của anh không phải là anh yêu ông nội bà nội đến đâu, mà là anh muốn nói anh thích cô vì cô biết lo lắng cho mấy đứa em Khả Xuyên, Khả Hạo của mình.

Trước kia, những người có chút nhớ nhung, theo đuổi cô rồi sau đó lại buông tay, tất cả đều vì “trách nhiệm trọng đại” mà cô gánh vác trên vai. Bọn họ đều không biết đó chẳng phải trách nhiệm, thật ra thì cô cũng muốn ỷ lại vào họ.

Mà Hạ Thiên Tề không những hiểu hết, thậm chí anh còn nói thích...

”Anh thích ngắm gái đẹp, nhưng mà chỉ ngắm thôi, không có ý gì khác. Đối với tình cảm, anh một lòng chung thủy, nhất định sẽ không bắt cá hai tay. Anh cũng không phải người đàn ông vĩ đại gì, anh thích cô nữ sinh tự tin có vẻ ngoài tỏa sáng, anh đánh giá cao sự nhiệt tình đến điên cuồng của cô ấy trong công việc của mình. Đối với anh, tình yêu là nơi dựa dẫm của hai tâm hồn, không phải 24 tiếng phải nhất thiết kề sát bên nhau. Trong tương lai, anh có thể sẽ bận rộn nhiều việc, vì vậy, anh hy vọng cô ấy sẽ thông cảm cho anh. Anh tuyệt đối không miễn cưỡng cô ấy phải giúp đỡ. Vả lại, nếu cô ấy có ước mơ trong đời muốn hoàn thành, anh sẽ cố hết sức để hỗ trợ cô ấy.”

Nhìn anh nói chậm rãi như vậy, thật ra trong lòng anh đang thầm luyện đi luyện lại nhiều lần, chỉ hy vọng những gì mình nói thật ôn hòa và thành khẩn.

”Anh nói xong rồi.”

”Ừm.”

”Vậy em...”

”Ừm.”

”Ừm” là có ý gì? Hạ Thiên Tề suy nghĩ rồi cầm điện thoại. Trước ánh mắt kỳ quái của Trình Khả Lương, anh nhấn vội một tin rồi gửi đi.

Bài hát đồ quỳ vang lên ~ di động của cô nhận được tin nhắn.

Thời gian vừa kịp, là anh nhắn sao?

Lại mở tin nhắn ra xem, quả nhiên là anh. Anh viết – Ngày mai anh đón em sau khi tan ca nhé?

Cô xem tin nhắn, lại nhìn người đàn ông vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt mình, trong lòng vẫn chưa hoàn toàn hả giận, nhưng cũng không phải không bị rung động.

Bốn mắt giao nhau. Về mặt của Hạ Thiên Tề thể hiện sự lo lắng – Cả hai người đã từng thảo luận về hai chữ chân thành này, bởi vì để ý nên mới hiểu nhau.

Lúc ấy, hai người đều đồng ý rằng hai chữ chân thành này thật hiếm thấy trong thế giới tình cảm.

Trừ bỏ sự kiện mất trí nhớ, cô cảm thấy người này thật khó với tới làm sao.

Anh có thể hiểu rõ cách sống của cô, cũng có thể tán thành quyết định của cô, hơn nữa còn thưởng thức, cô biết những điều đó đều không dễ dàng.

Tất cả mọi người đều nói cô quá MAN, chỉ có anh nhìn thấy rằng cô không phải MAN mà là khiến người đối diện cảm thấy yêu thương, có kỳ vọng với tương lai của mình, thậm chí bản thân còn thực sự tỏa sáng.

Ngẫm lại, cô hồi âm cho anh một chữ.

Hạ Thiên Tề mở tin nhắn ra xem rồi mỉm cười.

Lại là - - Ừm.

Anh cười đến rạng rỡ, rốt cuộc thì khóe miệng của cô cũng cong lên.

Tuy nhiên, giữa bọn họ vẫn còn tồn tại một sự tình chưa được nói rõ ràng, cùng còn rất nhiều chuyện cần thông suốt, nhưng không cần phải gấp. Nếu như khôi phục quan hệ như trước, nhất định sẽ có cơ hội để nói.

Trình Khả Lương rất ít khi nghĩ đến hai từ lãng mạn, nhưng giờ phút này, trong lòng cô hiện lên thuật ngữ rất hiếm hoi.

Còn nhiều thời gian.

Ngày sau còn dài.

41. Chương 11: Hồi Cuối 1

Hai năm sau.

Cho nên, cô mới cảm thấy không nên nói yêu đương sớm như vậy, mặc dù nói, cô "Sớm" so với rất nhiều người cùng lứa chậm mười năm trở lên, nhưng mà, này, chuyện này.....

Phát giác Trình Khả Lương nhìn chằm chằm lịch tháng, Hạ Thiên Tễ từ phía sau tiến gần lên hỏi: "Đang nhìn cái gì?"

"Đến bây giờ em vẫn còn cảm thấy rất không chân thực, anh có loại cảm giác này hay không?"

Đối mặt với nghi vấn của cô, anh cười cười: "Hoàn toàn không có."

Nói giỡn, anh tốn biết bao nhiêu là tâm tư, làm sao có thể không chân thực đây.

Bọn họ bắt đầu không tính là rất tốt, cộng thêm anh "Khôi phục trí nhớ" cũng hoàn toàn không như kế hoạch, vì vậy sau khi hai người chân thành với nhau, trên căn bản là lưu lại một loại trạng thái so sánh, xem xét.

Anh chuyển về nhà, ở trong căn phòng anh đã ở từ nhỏ đến lớn, và cùng nhau ăn bữa sáng với người đã chăm sóc anh từ nhỏ đến lớn.

Mỗi sáng sớm nhìn ông nội vui vẻ cùng anh thảo luận công việc, nhìn bà nội cười tít mắt giúp pha cà phê tinh luyện bổ thêm đường thêm sữa cho anh và ông nội, nhìn hai người vẫn che chở anh từ khi ra đời tới nay mỗi ngày đều nở nụ cười, hiện tại anh cảm thấy mình thật sự là một người đàn ông rồi.

Sau đó có một ngày, anh mới vừa họp xong, liền nhìn thấy tờ giấy thư ký để lại trên bàn của anh, nói có ngài Trình Bảo Thạch xin anh mau sớm gửi điện trả lời.

Lúc anh đi họp luôn luôn tắt điện thoại di động, Khả Lương cũng không phải là cô gái luôn dính theo anh, đây là lần đầu tiên cô gọi điện thoại đến công ty.

Trực giác nói cho anh biết, là chuyện lớn.

Hạ Thiên Tễ vội vàng gọi lại, chỉ nghe Trình Khả Lương rất suy yếu nói: "Buổi trưa hôm nay đột nhiên ông nội của anh chạy tới dưới công ty, hỏi em có thể ăn chung cơm trưa hay không."

Anh kinh hãi. Anh mới đang tính toán tháng sau sinh nhật bà nội sẽ mang Khả Lương về nhà, chính thức giới thiệu cô cho người nhà, không nghĩ tới.....

"Làm em sợ muốn chết....." Khả Lương chưa tỉnh hồn.

Trong đầu anh tưởng tượng ra những cảnh tồi tệ nhất, anh biết gia thế khác xa nhau đối với cô mà nói là cổ kỹ, còn có, mặc dù anh đã xác định rõ biểu đạt mình sẽ không kết hôn với Trương Phù Giai, nhưng ông nội vẫn còn ôm chặt hy vọng.....

"Vậy, ách: " Khó có khi anh lắp bắp như vậy: "Tất cả đều khỏe chứ?"

Về sau anh mới biết được, thật ra là bà nội muốn gặp Khả Lương.

Bà nội chưa từng thấy qua cô, nhưng rất thích cô —— thích cô nữ sinh đã thay đổi hoàn toàn cháu trai của bà, thích cô nữ sinh đã khiến cháu trai của bà càng lớn càng hiểu chuyện.

Thì ra là bà nội nói, hiện tại Thiên Tễ sẽ suy nghĩ thay người khác, bờ vai cũng có thể gánh vác, cho nên bà muốn cô nữ sinh này làm cháu dâu, mà ông nội không lay chuyển được, rốt cuộc từ bỏ hy vọng kết thông gia với nhà họ Trương.

Nhưng hai người đợi tới đợi lui, cũng không thấy anh dẫn người về nhà, bà nội đợi không nổi nữa, muốn ông nội nghĩ biện pháp, lão nhân gia cao cao tại thượng ba mươi năm, chưa từng trải qua những chuyện không nể mặt như vậy, nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ nghĩ ra biện pháp này, chặn người!

Một bữa cơm, mặc dù khấn trương, nhưng trên căn bản cũng coi như có thể.

Sau khi ăn xong món điểm tâm ngọt, bà nội hỏi, tính toán lúc nào thì kết hôn, trong nhà có con nít sẽ náo nhiệt rất nhiều, đứa bé bỏ qua bỏ lại trên mặt đất bộ dạng đáng yêu nhất rồi.

Cô gái nhỏ rất thành thực nói, hiện tại không được.

Các em trai em gái còn nhỏ, bây giờ cô là chị cả như cha, chú và thím yêu cô thương cô, cô tuyệt đối sẽ không thể chỉ biết nghĩ cho mình.

Vốn là bà nội đối với cô có thiện cảm rồi, nghe cô nói như vậy, càng thêm thích, cho nên buổi tối chờ anh về đến nhà, bà nội kéo anh đến một bên, muốn anh nghĩ biện pháp kết hôn nhanh một chút, bà muốn ôm chặt trai.

Trợ thủ đầu tiên anh nghĩ tới chính là thím út —— trên phương diện tình cảm, Khả Lương rất lệ thuộc vào thím út, muốn kết hôn, thím út không thể nghi ngờ chính là thuyết khách tốt nhất, nhưng anh lại nghĩ, đây là chuyện tình cảm giữa hai người, nên anh muốn tự mình giải quyết.

Học phí và sinh hoạt phí của các em trai em gái của cô đối với anh mà nói cũng chỉ là chín trâu mất sợi lông - không đáng kể, anh rất nguyện ý thay cô gánh vác trách nhiệm này..... Vì vậy anh định ra một kế hoạch rất hoàn mỹ.

Anh chuẩn bị tìm một ngày đẹp trời, chính mình xuống bếp, chờ cô tan tầm trở lại căn nhà nhỏ, kiến tạo không khí gia đình, cùng nhau trải qua một bữa tối tốt đẹp, sau đó đi tản bộ ở công viên gần đó, trong khi tản bộ thì đề cập với cô..... Nhưng mà tới ngày chuẩn bị thực hiện kế hoạch thì xảy ra tình huống đột xuất.

Khả Lương nói với anh trong người cảm thấy không được thoải mái, muốn đi khám bác sĩ, cho nên cuộc hẹn tối hôm đó đành phải hủy bỏ.

Nam tử hán đại trượng phu làm sao có thể để cho một mình cô đi khám bác sĩ, vì vậy cùng đi với cô.

Cô và bác sĩ nói chuyện một, hai phút rất nhanh ra ngoài, đi theo một y tá đi tới chỗ khác, sau khi trở lại, anh hỏi làm sao vậy, cô chỉ là dựa vào bờ vai của anh, không nói mọi lời.

Lại qua một lát, cửa phòng khám lại mở ra, mời Khả Lương đi vào, ba mươi giây sau, ngay cả anh cũng bị mời vào.

Bác sĩ cười cười nói với bọn anh: “Chúc mừng hai vị.”

Hạ Thiên Tễ ngây ngốc ba giây, nhìn gương mặt ửng đỏ của cô, đột nhiên đã hiểu, vì vậy cười to.

Tất cả trở thành chuyện đương nhiên.

Anh nói anh muốn danh phận, vì vậy hai người đi đăng ký kết hôn trước, mà sau khi danh chính, thì tất nhiên là ngôn thuận rồi.

Anh là nhất gia chi chủ (chủ một nhà), chăm sóc thím và em trai em gái là chuyện đương nhiên, còn nữa, nào có đạo lý nhất gia chi chủ và bà xã ở riêng đâu?

Sau khi ông nội bà nội biết Khả Lương mang thai, lấy một loại sức lực và hành động kinh người trong thời gian cực ngắn đã thông phòng khách và phòng ngủ của anh, vốn anh còn tưởng rằng chỉ là nhiều thêm một phòng khách, không ngờ có một ngày về nhà, bà nội vui mừng nói với anh, bà kêu người gấp rút xây thêm phòng cho trẻ sơ sinh, ngày mai sẽ làm xong.

Phòng trẻ sơ sinh! Trong lòng anh hạnh phúc càng nhiều.

Sinh nhật bà nội ngày hôm đó, lần đầu tiên anh dẫn cô về nhà.

Người bạn nhỏ thật sự là một tồn tại kỳ lạ, biết trong bụng Khả Lương có Tiểu Bảo Bảo, ông nội luôn luôn nghiêm túc vậy mà chẳng những muốn cô ăn nhiều một chút, còn cười đến râu ria cũng đều bay lên.

Rất nhanh, Khả Lương liền mang theo Bảo Thạch dọn vào.

Ông nội bà nội hy vọng cô ở nhà an tâm dưỡng thai, chỉ là cô nói ở nhà không có việc gì sẽ buồn chán, thích đi làm hơn, nên ông nội bà nội cũng không kiên trì nữa.

Tiểu Bảo Bảo xuất hiện thay đổi rất nhiều chuyện, bọn họ đã đăng ký kết hôn, dự tính sau khi sinh Bảo Bảo sẽ công khai đãi khách; anh đổi cho thím và các em trai em gái của cô căn nhà tương đối lớn, bốn đầu củ cải nhỏ càng ngày càng lớn mỗi người đều có gian phòng của mình, cũng có phòng khách, lúc anh theo Khả Lương về nhà thì cũng có thể ngủ qua đêm, không cần giống như trước đây, đến tám chín giờ tối sẽ phải chuẩn bị rời đi.

42. Chương 12: Hồi Cuối 2

Anh nhìn ra được, bà xã đại nhân rất vui vẻ.

Mà thay đổi lớn nhất, đương nhiên là người mẹ Khả Lương — rất dễ nhận thấy, giấc mộng du học Anh Quốc của cô phải tạm hoãn, bọn họ thảo luận qua chuyện này, nhận thức chung là, nếu Bảo Bảo tới, liền vui vẻ chuẩn bị làm cha mẹ, dù sao Anh Quốc cũng sẽ không chạy đi đâu được, chờ đứa bé lớn hơn một chút lại đi cũng không muộn.

Hiện tại, bụng Khả Lương đã rất lớn, động tác bắt đầu không linh hoạt, anh thích đỡ cô từ từ nằm xuống, sau đó nhìn lên ngày được đánh dấu khám thai trên lịch tháng, có loại hạnh phúc kỳ lạ.

Đối mặt với nghi vấn của Khả Lương "Đến bây giờ em vẫn còn cảm thấy rất không chân thực, anh có loại cảm giác này hay không?", anh đương nhiên là không cho là như vậy.

"Thay vì nói không chân thực, không bằng nói là mệnh trung chú định (trúng mục tiêu) — nếu như ngày đó anh cưới xe cưới nhanh một chút, hoặc chậm một chút, hoặc là ngày đó Bảo Thạch ngoan một chút, chúng ta đều khó có khả năng sẽ nhận biết nhau." Anh suy nghĩ một chút, lại bổ sung hai năm trước anh hỏi nguyện vọng của cô thì cô nói qua một câu nói kia: "Số mạng muốn chúng ta cùng nhau xây dựng một ngôi nhà tràn ngập tiếng cười."

Khả Lương cười, xem ra có chút vui vẻ: "Anh còn nhớ rõ à?"

"Dĩ nhiên nhớ." Bởi vì đó cũng là nguyện vọng của anh mà.

Hai người lại tâm sự thêm một lát, anh liếc thấy đồng hồ báo thức chỉ hướng mười hai giờ, vì suy nghĩ cho thân thể của bà xã đại nhân, vì vậy nhất định phải dừng lại: "Quá muộn rồi, ngủ đi."

"Ừ."

Vừa ngã đầu xuống gối được một chút là cô gái nhỏ ngủ thiếp đi.

Anh in xuống một nụ hôn trên trán cô, lại đưa tay sờ sờ cái bụng tròn vo của cô, đúng lúc người bạn nhỏ ở bên trong đập một cái, trong nháy mắt anh cảm thấy đội lên, không nhịn được cười thầm nói —

Người bạn nhỏ, con cũng nên ngủ đi nha..., tháng sau liền gặp mặt rồi, đến lúc đó xin nhiều chỉ giáo nha, yêu con - cha của con.

Lãng phí! Giản Anh

Mỗi khi Giản Tiểu Huân cầm đến cuốn sách của Anh thì nhất định trước tiên sẽ lật tới lời cuối sách.

Nếu như bạn cho rằng Giản Tiểu Huân là trước tiên xem lời cuối sách là xem lại nội dung của cuốn sách mà nói, vậy bạn đã sai lầm rồi.

Khi cô xem xong lời cuối sách rồi, cũng liền đại biểu cô xem hết quyển sách đó, mà về sau cô cũng vĩnh viễn sẽ không cầm lại quyển sách đó nữa, trừ khi quyển sách đó có ngăn cản đến đồ của cô, cô muốn lấy quyển sách đó ra mới có thể cầm được đồ của cô, dưới tình huống này, cô mới có thể cầm lại quyển sách đó.

Tốt lắm, trở lại chuyện chính.

Khi Giản Tiểu Huân lật tới lời cuối sách thì cô sẽ kiểm tra cẩn thận mấy lời Anh viết cuối sách, sau đó, cô sẽ nói một câu chỉ có hai chữ mà thôi.

Bạn cho rằng là "Rất tốt"?

Hay là..."Tuyệt quá"?

Hoặc là "Đẹp mắt", "Buồn cười"?

Các loại..... Những lời này sao?

Sai lắm rồi.

Đều không phải.

Sau khi cô xem xong lời cuối sách của Anh, cô sẽ rất tức giận nói với cuốn sách: "Lãng phí!"

Rất kỳ quái đúng không?

Rất khiến người khác khó hiểu đúng không?

Là tương tự, Giản Tiểu Huân thường thường bị vây ở trong lời cuối sách, không biết nên viết những gì, cho nên, sau khi cô nói xong hai chữ lãng phí, tiếp đó, cô sẽ nghiêm khắc chỉnh sửa lại lời cuối sách "Tùng nhóm" như sau ——

"Quá lãng phí, cái này cho tôi dùng, tôi có thể sử dụng tốt mấy lần! Vừa có thể dùng một lần, nơi này tới đây có thể dùng một lần, nơi này tới đây vừa một lần, cái người này thiên* (trang) lời cuối sách tôi có thể chia ra năm lần để dùng à nha! Quá lãng phí! Chị thật sự là quá lãng phí!"

* Thiên: phạm một bài văn đoạn sách nào mà có đầu có đuôi đều gọi là thiên.

Không chỉ như vậy, còn gọi điện thoại để chỉnh lý lại ——

Đầu bên kia điện thoại Giản Tiểu Huân nói: "Ngày đó chị gái xinh đẹp có ghi đến tôi ở trang lời cuối sách, cho tôi mượn dùng một chút nha!"

Giản Tiểu Lí sững sờ."Nhưng ngày đó trang lời cuối sách tôi đã đăng rồi."

"Không sao cả!" Giản Tiểu Huân rất "Rộng lượng" nói.

Giản Tiểu Lí đành phải nói: "Vậy cô hỏi Biên Biên một chút coi có thể hay không, nếu có thể, thì —— mượn đi dùng đi."

Đối với người em gái tốt rộng lượng như vậy, tôi còn có thể nói cái gì?

Để trừ bỏ một cây bút thần thông muốn "Mượn" dùng như vậy Giản Tiểu Anh đã gạch bỏ lời cuối sách, dĩ nhiên còn có vô số lần bên trong lời cuối sách Giản Tiểu Huân không xoắn ra được.

"Xoắn..... Tôi xoắn..... Tôi xoắn xoắn xoắn." Có một dòng tin nhắn như vậy xuất hiện.

Tất cả mọi người rất kỳ quái. "Không phải giao bản thảo sao? Cô xoắn cái gì?"

"Tôi viết không ra chương giới thiệu....."

Còn có loại này ——

"Bị bí từ rồi aaaa! Tôi đã bị bí từ hai ngày nay rồi, hu hu hu hu hu....."

"Bị bí từ sao?"

"Biên Biên kêu tôi giao chương giới thiệu....."

Nếu không giao thì sẽ như vậy —— (lấy tay chém ngang cổ)

”Ai giúp tôi viết chương giới thiệu với a a a a a a a” kêu rên.

Cho nên, lần này Anh liền đại phát từ bi, xung phong nhận việc phải giúp Giản Tiểu Huân viết lời cuối sách.

Có thể nghĩ, đối với việc thiện của Anh, trong lòng Giản Tiểu Huân rất tôn kính chị gái tên Anh này, cảm kích đã đạt tới một cái cảnh giới đỉnh cao trong cuộc đời cô, cô không thể nào cảm kích bất cứ người nào trên cõi đời này giống như vậy nữa.

Chỉ là, như là đã viết, Anh cũng liền thuận tiện dùng, nếu không thì thật sự quá lãng phí, đúng không?

Cho nên Anh, trang lời cuối sách này sẽ xuất hiện trong sách của Giản Tiểu Huân, cũng sẽ xuất hiện trong sách của Anh, ha ha, hạ bản thấy sao, chúc mọi người nghỉ hè vui vẻ

~[Hết trọn bộ]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bach-ma-hoang-tu-bien-thanh-ech>